

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2013 / 05 • 1 Şubat 2013 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Sendika üye istatistikleri açıklandı,
gasp tablosu netleşti...**

**Hesaplaşma ve
kavgayı yükseltme
zamanı!**

İÇİNDEKİLER

Sınıfın devrimci baharına yürüyoruz!.....	3
“İmralı görüşmeleri” sürecinin aylık bilançosu.....	4
Sendika üye istatistikleri açıklandı, gasp tablosu netleşti.....	5
Katliamcı devlet geleneğine devam!.....	6
İrkçi-şoven saldırganlığa karşı mücadeleye!.....	7
Avukatlar tehlikede!.....	8
Çalışma Bakanı kıdem tazminatı için tarih verdi.....	9
28 Ocak eyleminin gösterdikleri ve devrimci sorumluluk.....	10
Karayolu işçileriyle özelleştirme üzerine.....	11
Daiyang-SK Metal grevi üzerine.....	12-13
İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için... Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı!.....	14
İşçi kurultayları hazırlık çalışmalarından.....	15
Kadın sorunu üzerine konferanslardan.../2	
Tarihten günümüze kadın ezilmişliği ve kapitalizm - H. Fırat.....	16-19
Devrimci Kadın Kurultayı sözcüsü ile kurultay ve kadın sorunu üzerine konuştuk.....	20-21
Feminizme savrulanlar, devrim iddialarını yitirenlerdir... - S. Soysal.....	22-23
Kadın sorunu, KESK ve feminizm.....	24
Devrimci kadınlar kurultaya hazırlanıyor.....	25
Suriye’de yıkıcı savaştan çıkış arayışları.....	26-27
Esenyurt’ta coşkulu karne eylemi.....	28
“Terörizmin Finansmanının Önlenmesi Hakkında Kanun Tasarısı” mecliste.....	29
Zincirlere dolanmış dev üzerine... T. Kor.....	30
Mücadele postası.....	31

Kızıl Bayrak'tan...

10 Şubat günü gerçekleştirilecek olan **Devrimci Kadın Kurultayı**'na yönelik hazırlıklar devam ediyor. Sınıf devrimcileri bir yandan kurultay çağrılarını sınıf ve emekçi kitlelere taşırken öte yandan kurultay gününe yönelik son hazırlıklarını tamamlıyor.

Kızıl Bayrak gazetesi olarak Devrimci Kadın Kurultayı'na sayılı günler kala gazetemizin sayfalarında “kadın sorunu” gündemli yazılara geniş bir şekilde yer ayırmaya devam ediyoruz. Zira sürece yayın cephesinden sunulacak olan her katkının, gerek kurultayın tanıtımı ve duyurusu bakımından gerekse devrimci okurun eğitimi ve tartışma zemini oluşturabilmesi bakımından önemli olduğunu düşünüyoruz.

Sınıf devrimcileri, geçtiğimiz hafta yayınladıkları deklarasyonla “**İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği İçin Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları**”nı kamuoyuna duyurdular. Temel siyasal gündemler temelinde örgütlenecek olan kurultaylar bir dizi sanayi kentinde gerçekleştirilecek.

Devrimci baharın öngünlerinde toplanacak olan kurultayların başarısı her şeyden önce işçi sınıfının öncü-mücadeleci kesimlerine mal edilebilmesiyle sağlanacaktır. Dolayısıyla kurultay hazırlıklarını öncelikle bu temelde ele almak ve toplam bahar dönemi boyunca sınıfı politik mücadeleye kazanma bakışı açısıyla hareket etmek büyük bir önem taşımaktadır.

AKP gericiğinin sınıfa dönük saldırıları kesintisiz sürüyor. Geçtiğimiz dönem meclisten geçirilerek yasalaşan ve sınıfın sendikal örgütünü hedef alan “Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Kanunu” bunlardan biriydi. Sendikalar ve TİS Kanunu'nun yürürlüğe girmesinin ardından 26 Ocak tarihinde sendikal işkolu istatistikleri yayımlandı. Buna göre bir dizi sendika “baraj” altında kalarak yetkisini kaybetti.

Sendikal bürokrasinin bu saldırı dönemindeki tavrı bellidir. Yasa daha ilk gündeme geldiğinde kılını kıpırdatmayan sendikal bürokrasi, bu yasanın hayata geçmesinde en az sermaye sınıfı kadar sorumluluk

sahibidir. Zira kapalı kapılar arkasında yaptıkları pazarlıklarla sınıfa karşı yeni bir ihanet süreci işlettikleri çok geçmeden ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla ihanetçi sendikal koruculardan, bu saldırı karşısında bir şey yapmalarını beklemek, ölüden gözyaşı beklemekten farksızdır.

Fakat kendisine “mücadeleci” tanımlı yapan sendikal çevrelerden de dişe dokunur herhangi bir pratik ortaya konmamıştır. Kaldı ki, yasa en başta bu sendikaları tasfiye etmeyi hedeflemekteydi bu böyledir.

Sınıfın devrimci baharına yürürken, sermayenin kapsamlı saldırılarına karşı mücadeleyi büyütme ve geri püskürtme görevi bir kez daha sınıfın öncü ve ilerici kesimlerinin omuzlarındadır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/05 * 1 Şubat 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

H. FIRAT

Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye

H. FIRAT

Program sorunları
üzerine konferanslar

Ulusal Sorun
ve
Devrim

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Emperyalist savaşa, kapitalist sömürüye, faşist baskı ve teröre karşı...

Sınıfın devrimci baharına yürüyoruz!

Emperyalist saldırganlığın tırmandığı, Kürt halkına dönük imha ve inkar politikalarının tam bir saldırı furyasına dönüştüğü, işçi sınıfının kalan kırıntı haklarını ortadan kaldırmayı hedefleyen projelerin gündeme geldiği ve tüm bunlara paralel olarak faşist baskı ve devlet terörünün dizginlerinden boşaldığı bir dönemde baharı karşılamaya hazırlanıyoruz.

Bütün bu tablo, dolaysız olarak bahar döneminin gündemlerini ve bu gündemler üzerinden önümüzdeki süreç boyunca yürütülecek olan mücadelenin politik çerçevesini oluşturmaktadır.

Devrimci baharın çağrısı: İşçilerin birliği halkların kardeşliği!

Bu yıl bahar dönemine işçi sınıfını hedef alan kapsamlı bir saldırı dalgasıyla giriyoruz. Ulusal İstihdam Stratejisi (UIS) kapsamında gündeme getirilen, kıdem tazminatı hakkının gaspından esnek çalışma koşullarının yaygınlaştırılmasına kadar bir dizi saldırıyı barındıran bu program, yeni dönemin mücadele gündemlerini de oluşturuyor. Sınıfın büyük mücadelelerle elde ettiği kazanımlarından geriye kalanlarını da ortadan kaldırmayı hedefleyen sermaye düzeni, geline yerde işçi sınıfına tam köleliği dayatıyor. UIS'te sona gelindiğini ifade eden sermaye devletinin sözcüleri, iki yıl içerisinde bu saldırıları hayata geçirmeyi umuyorlar.

Bu saldırılara karşı mücadeleyi büyütme için bahar dönemi önemli bir yerde duruyor. Zira bu dönemde sokaklar ısınıyor. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçilerin ileri ve öncü kesimleri mevcut talepleri ve mücadele gündemleri üzerinden alanlara inmeye hazırlanıyorlar. Bu süreci sermayenin kapsamlı yıkım saldırılarına karşı mücadeleyi büyütme ve saldırı programını geri püskürtme bakışıyla değerlendirmek ise, başta öncü-ilerici işçiler ile sınıf devrimcilerine düşüyor.

Dönemin öne çıkan diğer gündemlerini ise Kürt sorunu ile her geçen gün tırmandırılan emperyalist saldırganlık oluşturuyor. Sermaye devleti Kürt sorununda imha ve inkara dayalı "bütünlüklü" bir politik süreç işletiyor. Bir taraftan "ada görüşmeleri" ile Kürt halkını oyalayan, düzen içi çözüm umutlarını beslemeye çalışan sermaye devleti, öte yandan Kürt hareketini tasfiye etmeyi hedefleyen politikalarını kesintisiz sürdürüyor. Kürt hareketinin "müzakere" merkezli yaklaşımı ise Kürt halkını aldatıp oyalamayı amaçlayan sermaye devletine büyük bir kolaylık sağlıyor. Bu tablo karşısında Kürt sorununa yönelik işçi sınıfının devrimci tutumunu öne çıkarmak, bunu sınıf merkezli bir politik faaliyetle birleştirmek ve bunu yaparken Kürt halkının tüm kazanımlarını savunmak büyük bir önem taşıyor.

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı kitlelerde biriken öfkeyi örgütlemek de, dönemin öne çıkan bir başka sorumluluk alanıdır. Bahar döneminde yoğunlaşacak olan eylemli süreç, emperyalist savaşa karşı kitlelerin tepkisini açığa çıkarma bakışıyla ele alınmalı, sınıf içerisinde anti-emperyalist bilinç güçlendirilebilmelidir.

Toplamında süreç kapitalist sömürüye ve emperyalist saldırganlığa karşı "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" bakışıyla örülmeli ve bu tutumu

işçi sınıfına maaletfik için tüm olanaklar seferber edilebilmelidir.

"Başta emperyalist savaş ve saldırganlık olmak üzere, Kürt sorunu, artan baskı ve devlet terörü vb. temel siyasal gündemler üzerinden işçi sınıfını politiklaştırmak, devrimci politik etkiyi sınıf içerisinde yaygınlaştırmak yeni dönemin en öncelikli görevleri arasında yer almaktadır. Böyle bir çabanın kendisi bir taraftan işçi sınıfını kendi fabrikasının dar sınırlarının dışına çıkaracak, politik süreçlere kendi bağımsız sınıf kimliği ve hareketi üzerinden müdahil olmasını sağlayacaktır. Öte taraftan, tam da bu zemin üzerinde kendi partisi ile olan bağlarını güçlendirmesinin olanaklarını çoğaltacaktır." (Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak, 23 Kasım 2012, Sayı:13-46)

Sınıfın direnme iradesini büyütelim

Kapitalist sömürü düzeninin derinleşen krizi sınıfın ve emekçi kitlelerin yaşamını her geçen gün daha da çekilmez kılıyor. Krizin faturasını emekçilere yükleyen ve bunun için arkası kesilmeyen yıkım programlarını pervasızca uygulayan kapitalist düzene karşı dünyanın dört bir yanında sosyal mücadeleler giderek kendisini daha belirgin bir şekilde ortaya koyuyor. Zira sermayenin işçi sınıfını ve toplumun farklı kesimlerini hedef alan çok yönlü saldırıları öfke ve hoşnutsuzluğu her geçen gün büyütüyor. Kapitalist sömürü düzeninin işçi ve emekçilerin kabaran bu öfkesi karşısında ilk sarıldığı, faşist baskı ve devlet terörü oluyor. Bir dizi ülkede polis devleti uygulamaları artık olağan bir hal almış bulunuyor.

Türkiye'nin tablosu da bu genel gidişattan farklı değil. Bugün sokağa çıkan, sesini yükselten kim olursa olsun, karşısında polis-yargı terörünü görüyor. En küçük çıkış bile azgın bir devlet terörü ile sindirilmeye çalışılıyor.

Fakat buna rağmen sokağa çıkan, mücadele eden işçiler, emekçiler ve gençler, polis terörü ve zorbalık karşısında sinmeyeceklerini pratikleriyle ortaya koyuyorlar. Daiyang-SK'da sendikal örgütlülüklerini savunan, Teknopark'ta hakları için direnen işçiler, bugün için sınırlı da olsa sınıfın direnme iradesini ve gücünü ortaya koyuyor. Bu aynı şekilde toplumun farklı kesimleri üzerinden de görülebilmektedir. Geçtiğimiz yılın sonunda gençlik cephesinden ODTÜ'de sergilenen direniş, geçtiğimiz günlerde polis ve yargı terörü karşısında militanca direnen devrimci avukatlar, bu topraklardaki direngen damarın yeni örnekleri oldular.

İçerisinden geçilen dönemin olguları, önümüzdeki sürecin işçi sınıfı ve emekçilerin yeni mücadele ve direnişlerine sahne olacağını gösteriyor. Zira emperyalist-kapitalist sistemin keskinleştiği çelişkiler, her geçen gün toplumun derinliklerinde mücadele eğilimini güçlendiriyor. Bugün için kendisini lokal çıkışlarla ortaya koyan bu eğilim büyük önem taşıyor. Durgunluk ve sessizliği parçalayarak, topluma izlenmesi gereken yolu gösteriyor.

Bahar süreci her şeyden önce bu bakışla ele alınmalı, işçi sınıfı ve emekçi kitleler her geçen gün artan baskı ve sömürüye karşı direnmeye ve mücadele etmeye çağırılmalı, siyasal faaliyet her adımında

sınıfın direnme iradesini örgütlemeye hizmet edebilmelidir.

Bahara ilk adım: Kurultaylar

Sınıf devrimcileri tam da böylesi bir sürecin öngünlerinde iki ayrı kurultay örgütlemeyi önlerine koymuş bulunuyor. Birisi çalışmalarını bir süre önce başlayan ve artık sona gelinen Devrimci Kadın Kurultayı, diğeri ise geçtiğimiz günlerde duyurulan "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için sınıfa karşı sınıf kurultayı".

Kurultayların gündemleri ile dönemin öne çıkan gelişmeleri arasındaki dolaysız bağ, sürecin sınıf devrimcileri tarafından bütünlüklü bir şekilde ele alındığını göstermektedir. Bir başka ifadeyle, kurultay çalışmalarını dönemin öne çıkan gündemlerine dayanmakta, bu gündemlere dönük bakışı ortaya koymayı ve dahası bu gündemlere dayalı mücadeleyi güçlendirmeyi amaçlamaktadır.

Elbette kurultay çalışmalarının bir yönü, ele aldığı konular üzerinden devrimci sınıf tutumunu ortaya koymaktır. Buradaki amaç toplumun devrimci-ilerici kesimleriyle sınıfın yüzünü mücadeleye dönmüş unsurlarını bu tutum etrafında mücadele etmeye çağırmaktır. Bu açıdan kurultay çalışmalarını temel siyasal gündemler üzerinden yürütülen ideolojik-politik mücadelenin bir aracı olarak tanımlanabilir.

Fakat öte yandan kurultay çalışmalarını sınıfa dönük gündelik politik müdahalenin güçlendirilmesine hizmet etmek zorundadır. Sınıfı ve emekçileri politik mücadeleye çağırarak, dahası pratik bir tutum almaya sevk eden diğeri bir dizi araç gibi kurultaylar da sınıfı devrimcileştirmenin, harekete geçirmenin birer aracı olarak değerlendirilmelidir.

Bunun yolu öncelikle araçlardan çok politikayı öne çıkaran bir çalışma tarzını hayata geçirmekten geçmektedir. Örneğin bu aynı dönemde emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı etkin bir politik faaliyet örgütlenebildiği koşullarda, kurultay vb. etkinlikler politik faaliyete güç katan bir işlevi yerine getirebilecektir.

Bütün bir bahar sürecini kazanmak için kurultay süreçleri bu iki işlevi üzerinden değerlendirilmelidir. Öncesi ve sonrasıyla birlikte kurultaylar, politik çalışmanın sürekliliği içerisinde gerçekleştirilmeli ve politikanın devamlılığı üzerinden ele alınabilmelidir. Bu her şeyden önce siyasal faaliyette süreklilik ve birikim yaratma olanağı sunacaktır.

Devrimci baharda enginlerle buluşacağız!

Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, tüm veriler temposu artacak bir mücadele sürecine girdiğimizi göstermektedir. Sınıf devrimcileri kurultaylarla girecekleri bahar dönemini bu bakışla ele alacaklar, her türlü darlığı kırarak enginlerle buluşmanın adımlarını çok daha güçlü atacaklardır.

Bunun için en küçük bir olanağı dahi büyük bir titizlikle değerlendirerek, varolan enerjiyi katbekat yoğunlaştırarak ve siyasal faaliyette hiçbir boşluk alanı bırakmayarak, her adımda sınıfla kurdukları bağları güçlendirecek, devrim ve sosyalizmin bayrağını daha yükseklerde dalgalandıracaklardır.

“İmralı görüşmeleri” sürecinin aylık bilançosu...

Tasfiyeci oyuna kapılanlar Kürt sorununu mu çözüyor, AKP'nin sorunlarını mı?

“İmralı görüşmeleri” hemen hemen AKP'nin planladığı çerçevede işliyor. Yılın ilk ayında devletin saldırıları hızından bir şey kaybetmedi. Katliam, tutuklama, cezalandırmalar sürerken, Kürt hareketi eksenindeki siyasal özneler, sahte çözüm oyununa dair beklentileri büyütecek şekilde hareket ettiler. Bu kesimin, AKP iktidarının çözüm iradesine kuşkuyla yaklaştığını gösteren epeyce veri var. Fakat bu cepheden konuşanlar, yazıp çizenler, başta Kürt halkı olmak üzere tüm işçi ve emekçilere ciddi ciddi bir çözüm sürecine girildiğinin propagandasını yapıyorlar. Üstelik Tayyip Erdoğan ve avnesinin saldırgan, aşağılayıcı, terbiye edici üslubuna rağmen bu konudaki ısrarlarından milim şaşmıyorlar.

Şu ana kadar AKP'nin umduğundan da ileri sonuçlar aldığı bile söylenebilir. Her şeyden önce meseleyi tam da 2013 yılı politikalarına uygun bir çizgide tartıştırmayı başarıyor. Kaçınıcı olduğu bile sayılamayan aldatma manevralarının sonuncusu sayesinde, şimdiden oyalama sürecinin ilk ayını sağ salim geride bıraktı.

Tasfiyeci “çözüm” oyununa gönüllüce yedeklenenler

Sadece Kürt hareketi değil, tarihsel deneyimlerin derslerini ve ulusal sorunda bilimsel devrimci perspektifi bir yana bırakan Türkiye'nin kuyrukçu solu da bu oyalamanın oyalanan tarafı olmaya soyundu. HDK çatısı altında bir araya gelenler, bu konuda başı çekiyorlar. Bir kez daha görüldüğü üzere, ulusal sorunda kendilerinin herhangi bir çözüm stratejileri kalmış değil. “Demokratik cumhuriyet ve demokratik özerklik” eksenini, yani köhnemiş burjuva cumhuriyetini kendi içinde demokratikleşme projesi artık tümünün ortak yürügesidir. Böyle olduğu içindir ki dinci-gerici iktidarın aldatma sanatının iç yüzünü sergileyeceklerine, çözüm ve barış yolunda hükümeti tutarlı, samimi, kararlı olmaya çağırıyorlar. Bu doğrultudaki her çabaya destek vereceklerini taahhüt etmeyi eklemeyi de unutmuyorlar. Sanki ortada oyalama-aldatma dışında bir şey varmış gibi, “müzakereci çözüm sürecini baltalamak isteyenler”i vicdanla, gönülle ikna etmeyi iş ediniyorlar (bkz. 8 Ocak tarihli HDK açıklaması).

Sahi kim kimden ne bekliyor? Muhatap olarak samimiyete davet edilen dinci-gerici iktidar, sırtını ABD'ye dayamış, bölge halklarına karşı acımasızca tetikçiliğe soyunmuş, kısa dönemde bölgesel aktör olma hayali suya düştüğü için zıvanadan çıkan, sıkıştıca karşısındaki herkesi polis ve yargı terörüyle ezmeye yeltenen bir zorba mı, değil mi? Onun Kürt sorunundaki “çözüm”ü, kısıntı bile sayılmayacak göstermelik adımlar karşılığında “terörü bitirmek”ten, “PKK'ye silah bırakılmak”tan başka neyi içeriyor? Zorbaların efendisi Tayyip Erdoğan'ın önümüzdeki birbuçuk yılı sorunsuz atlatmak hesabıyla başlattığı bu denli kaba bir oyuna ciddi ciddi bir çözüm misyonu biçmek için, savrulmanın son raddesini de aşmış olmak gerek.

“Entegre” oyunun “terörle mücadele...” ayağının bir aylık bilançosu

Yeni aldatma-oyalama manevrası gündeme getirildiğinde ne demişti Tayyip Erdoğan: “Terörle mücadele, siyasetle müzakere...” Şimdiye kadar “terörle mücadele, siyasetle müzakere” çizgisinin ilk ayağının aksamamasına büyük bir özen gösterildi. ANF'den Erdal Er'in dökümü bunu net bir şekilde ortaya koyuyor:

“31 Aralık'ta Lice'de 10 gerilla katledildi. 7 Ocak 2013 tarihinde Çukurca'da 14 gerilla katledildi. Aynı günler ve sonrasında kitlesel gözaltılar yapıldı ve çok sayıda kişi tutuklandı. 9 Ocak'ta Paris katliamı yapıldı. Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez hayatını kaybetti. Nusaybin ilçe merkezinde bir gerilla infaz edildi. 14 Ocak'ta Medya Savunma Alanları Türk Savaş uçakları tarafından bombalandı ve 7 gerilla yaşamını yitirdi.

“Tabloyu özetlersek; 31 Aralık 2012 tarihinden 14 Ocak 2013 tarihleri arasında tespit edilen 35 Kürt genci, gerillası, siyasetçisi katledildi.” (ANF, 25 Ocak 2013) Bunlara dinci çeteler eliyle Batı Kürdistan'a yönelik günlerce süren saldırıları, çetelerin Türkiye sınırından tanklarla gönderilmelerini vb.ni de ayrıca ekleyelim.

Bu tabloya rağmen hala bir çözüm sürecinden ve bunun sabote edilmesi olasılığından söz edilebiliyor. Bilindiği gibi Paris suikastları da sürecin sabote edilmesi girişimi olarak yorumlandı ve böylece İmralı görüşmeleri ile başlayan dönemin ciddiyetine dayanak yapılmak istendi. Paris polisi tarafından zanlı olarak tutuklanan şahsın her yanından ajan-provokatörlük akması da devletin “derin”, “karanlık” güçlerinin sabotaj niyetine yoruluyor. Oysa *Özgür Politika* yazarı Ferda Çetin, “PKK'nin 20'si Avrupa'da 50 kişilik lider kadrosunu hedef alan ‘terörle mücadelede uygulanacak ödül yönetmenliği’ni” hatırlatarak (bkz. ANF, 28 Ocak 2013), olayın dosdoğru başında AKP'nin bulunduğu “görünen” devletin işi olduğuna, çarpıcı ve tartışmasız bir kanıt sunmuş oldu.

“...siyasetle müzakere” cephesinde yeni bir şey yok!..

Ne var ki ne pahasına olursa olsun her şeyi İmralı görüşmelerine ipotek etmiş bir anlayış nezdinde bunların pek de bir belirleyiciliği olmuyor. Peki onca umutlu bekleyişin, ürkek misafir hallerine bürünmenin temelini oluşturan “...siyasetle müzakere” ayağında ne var? İmralı'da bir masa kurulmuş, kim ne alıyor, kim ne veriyor belli değil. Bunun dışında her şey fazlasıyla açık. “Siyasetle müzakere” halkasında, örneğin hiçe sayma var. “Sizi görüştüren benim, ister görüştürürüm ister görüştürmem, susun, haddinizi bilin” türünden aşağılamalar var.

Bütün bunları entegre oyunun bir parçası değil de “müzakere-mücadele sarkacı”nın bir sonucu sayan anlayış, haliyle 1999 İmralı sürecinin ve 2004'ün sonlarına kadar “devletin hizmetine girme”

uğraşlarının, 2011 seçimlerine kadar 5-6 kez aldatılmış olmanın unutulmasını, kısaca Kürt halkından gerçeğe gözlemlerini sınımsız kapamasını bekliyor. Katliamlar, yargılamalar, tutuklamalara karşın, istihbarat görevlilerinin “PKK'ye silah bırakılmak, hiç değilse sınır dışına çekilmelerini sağlamak” hedefiyle oturduğu bir masayı barışın ve çözümün adresi olarak gösteriyor. Bu bir inançtan değil, çözümsüz stratejiye tabi olmanın ürünü bir inanma mecburiyetinden kaynaklanıyor. Sonucuna dair yargı ise *Özgür Gündem* yazarlarından Veysi Sarısözen'in kaleminden şöyle yansıyor:

“Durum şu: Müzakere sürecini Kürt tarafı kayıtsız şartsız destekliyor. Başbakan istediği kadar sert konuşsun, ne derse desin, ister tahkir etsin, ister alay etsin, hükümet ne yaparsa yapsın, ister bombalansın, ister tutuklasın, ister kurşunlasın Kürt tarafı, yani BDP'den PKK'ye, gerilladan melleye kadar tüm halk İmralı sürecinde PKK Önderi Öcalan'ın arkasında tek saf halinde toplanmış. Türkiye solunun ezici çoğunluğu da öyle. Yüzü aşkın aydınının açıklaması, imzalar dikkatle analiz edildiğinde, AKP'nin aydınlar üzerindeki etkisinin sıfırlanmak üzere olduğunu ve aydınların da İmralı sürecini desteklediğini göstermekte. ‘Şöyle olursa masadan çekiliriz’ diyen tek bir Kürt yok.” (Bkz. ANF, 30 Ocak 2013)

Başka söze gerek var mı bilinmez ama biz KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan'ın 23 Ocak tarihli röportajını anmadan geçmeyelim. AKP'nin süreçten umduğu sonucu alıp alamayacağı olasılığının ve Kürt hareketinin nihai tavrının anlaşılabilirliği için özellikle “KCK adına Öcalan'ın görüşmesi yeterlidir” ara başlığı altında söylenenlerin dikkatlice okunmasını öneriyoruz.

Gerçek özgürlük, eşitlik ve kardeşliğin adresi birleşik sosyalist işçi-emekçi cumhuriyettir!

Bütün bunlar gösteriyor ki dinci-gerici iktidarın entegre oyun çerçevesinde çaldığı maya, hedefindeki kesimler içinde tutmaya başlamıştır. Bu oyun belki AKP iktidarına birbuçuk yıl kazandırabilir. Fakat ağır bedeller pahasına da olsa özgürlük ve eşitlik özleminden vazgeçmeyen Kürt halk kitlelerini uzun süreli yatıştırılmaz.

Kürt halkını, işçi ve emekçi kitleleri temelsiz beklentiye sürükleyenler, başında AKP'nin bulunduğu sermaye iktidarının, halklarımızın bu en büyük düşmanının değirmenine su taşıyadursunlar. İşçi sınıfı devrimcileri olarak bizler, Kürt halkının her türlü kazanımını koşulsuz savunduğumuz gibi, halklarımızın aldatılmasına karşı sorumluluklarımızı yerine getirmekten de vazgeçmeyeceğiz. Kürt halkının özgürlüğünün, tam hak eşitliğinin ve halklarımızın onurunu taşıyacakları sosyalist bir cumhuriyette kardeşçe gönüllü birliğin önündeki en büyük engel olan sermaye iktidarını alaşağı etme uğraşına devam edeceğiz.

Sendika üye istatistikleri açıklandı, gasp tablosu netleşti...

Hesaplaşma ve kavgayı yükseltme zamanı!

Çalışma Bakanlığı işkollarındaki işçi sayıları ve sendikaların üye sayılarına ilişkin istatistikleri açıkladı. Geçtiğimiz haftalarda çıkarılan "Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Kanunu"na bağlı olarak yayınlanan istatistikler, bu yasanın nasıl da büyük bir gasp yasası olduğunu bir kez daha doğruladı. İstatistik sonuçlarına göre halihazırda yüzde 1 olarak uygulanan işkolu barajı nedeniyle çok sayıda sendika toplu sözleşme yetkisini kaybetmiş, pek çoğu da sınırdadır. Sendikalı olduğu halde toplu sözleşmeden yararlanamayacak olan işçilerin sayısı yüzbinleri bulmakta. Gaspın boyutlarını başlıklar halinde şöyle ifade edebiliriz:

* Daha önce toplu sözleşme yetkisine sahip olabilen 7 sendika yeni istatistiklere göre yüzde 1 olarak belirlenen barajın altında kaldı. Bu sendikalar arasında Deri-İş ve Nakliyat-İş gibi sendikalar da bulunuyor. Daha önce toplu sözleşme imzalayan 52 sendika varken, yeni durumda bu sayı 43'e düştü. Bu yeni yasanın toplu sözleşme hakkına vurduğu ilk büyük darbeyi gösteriyor.

* Pek çok sendika da yüzde 1'lik barajı kılıp geçebildi. Bu sendikalardan DİSK Tekstil Sendikası'nın 1.10, Tümtis'in yüzde 1.01, Ağaç-İş'in yüzde 1.10, Oleyis'in yüzde 1.01, Öz-İş'in 1.01 üye oranları bulunuyor. Bakanlık 6 ayda bir bu istatistikleri yayınlamaya devam edecek. Dolayısıyla bu sendikalar her an baraj altı kalma korkusu yaşayacak ve istatistiklerde yapılacak küçük oynamalarla baraj altında bırakılabilecekler.

* Yüzde 1'lik baraj 2016'da yüzde 2'ye çıkarılacak. Bu durumda ise bugünkü üye sayılarıyla birlikte toplam 13 sendika daha barajın altında kalacak. Böylelikle de iki işkolunda (basın, yayın ve gazetecilik ile sağlık ve sosyal hizmetler işkolu) barajı aşabilecek sendika kalmayacak. Yani bu işkollarında toplu sözleşme hakkı tümünden ortadan kaldırılmış olacak. Öte yandan da yüzde 2 oranının hemen üstünde olan 6 sendika daha barajın altında kalma korkusu yaşayacak.

* İşkolu barajı 2018 yılında yüzde 3'e çıktığında ise en az 7 sendika barajın altında kalırken böylelikle bu sendikalara üye 105 bin işçi toplu sözleşme hakkını kaybedecek. Yanısıra 4 işkolunda (inşaat, ticaret-büro-eğitim, hava-kara ve demiryolu ulaşımı, konaklama ve eğlence) yetkili sendika kalmayacak. Bu orana bağlı olarak da yine 3 sendika daha baraj korkusu yaşamaya başlayacak.

* Tüm bunlardan sonra ve bugünkü verilerden hareketle bakıldığında yeni yasa ile birlikte 27 sendika baraj altında kalırken, daha önce toplu sözleşme yetkisi alabilen 52 sendikadan sadece 23'ü yetki alabilecek. Böylelikle toplamda 265 bin sendikal işçi, sendika üyesi olmasına rağmen toplu sözleşme hakkını kullanamayacak. Yetkili sendika kalmayan işkollarıyla birlikte 5 milyon 277 bin işçi toplu sözleşme yapabilecek sendika bulamayacak.

* Daha özeldir ise barajın altında kalacak sendikaların büyük bölümünün mücadeleci olarak bilinen sendikalardan olmasıdır. Taşeron işçileri çetin mücadelelerle örgütleyen Dev Sağlık-İş yetkisiz bırakılmıştır. Diğer yandan Sosyal-İş ve Nakliyat-İş gibi sendikalar şimdiden "yetkisiz" kalmışlardır. Birleşik Metal-İş ve Tümtis gibi sendikalar da mevcut üye sayılarını kat kat yükseltmedikçe "yetkisiz kalacak sendikalardır. Daha genel ölçekte DİSK'in 15 sendikası sadece biri yüzde 3 barajını aşabilecektir. Bu veriler de gösteriyor ki, bu yasa mücadeleci

sendikaları büyük ölçüde sendikal haklardan yoksun bırakıp onları dernek statüsüne sokarken, Türk Metal ve Tes-İş gibi sendikalara özel bir ayrıcalık sağlamaktadır. (Kaynak DİSK-AR raporu...)

İşçi sınıfı nereden bakılırsa bakılsın büyük bir hak gaspıyla yüzyüze kalmıştır. Sermaye ve devleti işçi sınıfının sendikal hak ve özgürlüklerini iyiden iyiye kuşak çevirmiş, dahası önüne yeni ve daha yüksek engeller koymuştur. Bu her bakımdan faşizan bir yasadır. Yüzde 10'luk işkolu barajı 12 Eylül faşist darbesinin ürünüydü ama bugünkü biçimiyle yüzde 1'lik barajıyla AKP'nin yeni yasası ondan daha demokratik değildir. Demokratik olmak bir yana sonuçları itibarıyla ondan daha da faşizan, daha gaspçı, daha bir hoyrattır.

Anayasalarına bir sendikaya üye olmayı hak olarak yazan sermaye ve uşakları, gerçekte işçi işçilerin sendikalaşmasını engellemek için zorbalıkta sınır tanımıyorlar. Ama bu zorbalığa rağmen sendikalaşan işçilerin önüne de engeller koyuyorlar. Amaç işçi sınıfının elini kolunu bağlamaktır. Sendikal barajların işlevi bundan ibarettir. Bundan dolayı da sendikal baraj milyonda 1 dahi olsa özünde faşizmandır. Çünkü bu, örgütlü bir şekilde sermaye ile toplu sözleşme yapma iradesi gösteren işçinin bu iradesine müdahale etmek, ona ipotek koymaktır. Bunun için milyonda bir dahi olsa sendikal barajlar işçi sınıfının hakaret etmek, onu iradesi olmayan köle yerine koymak, onurunu çiğnemek demektir.

Bunun için bu gaspçı yasa neyi nasıl gaspettiğinden çok öncelikle işçi sınıfının onurunu ve iradesini hedef almıştır. İşçi sınıfı bu yasaya baktıkça her şeyden önce yüreğinde derin bir sızı duymalı, böyle bir yasayı sineye çektiği için utancını yaşamalıdır. Ama belirtmek gerekir ki bu utanç herkesten önce de sendikaların başına oturmuş, onun kaynaklarına hükmeden, karar alma-imza atma yetkisine sahip olan yöneticilere aittir. Ama o yöneticilerden bazıları var ki, bu utancın en beterini yaşamalıdır, ama onlar bundan utanç duymayacak kadar arsız ve aldırmazdırlar. Elbette Türk-İş ve Hak-İş yöneticilerini kastediyoruz. Çünkü bu yöneticilerin, bu satılmış hain takımının bu gasp yasasının altında imzaları var. Normalde onurlarına ve iradelerine helal gelmesin diye barajın zerresi üzerine dahi tartışma yapmayı kabul etmemeleri gerekirken altına imza atan bu utanmaz soysuzlar, böylelikle, iradesiz ve onursuz olduklarını bir kez daha ispatlamışlardır. Evet bunlar ipleri sermaye ve hükümetinin elinde olan iradesiz kuklaldır. Tüm hareketlerini olduğu gibi geleceklelerini de onların ellerine bırakmışlardır. Öyle ki kendi durdukları zemini de kaydıran bir yasanın altına imza atabilmişlerdir. Bu nedenle işçi sınıfı bu onursuz-iradesiz kukla takımını bir gün dahi o koltuklarda oturtmamalıdır. Oturttuğu her gün için büyük bir utanç duymalıdır.

Bu utanmaz-arlanmaz üst kademe asalak yöneticilerini bir kenara koyalım ama DİSK yönetimi ve

SGBP de dahil olmak üzere alt kademe sendika yöneticilerinin bu yasanın utanca ortak olduklarını unutmamalıyız. Bugün bu sendikaların yöneticilerinin ağlamalarına sızlamalarına kimse kanmasın. Göstermelik açıklamalarına, cılız eylemlerine bakıp da aldanmayın. Onların görevi olup biteni izleyip sonra da ağlamak ve yakınmak değildir. O koltuklarda oturmak önde gitmek, onuruna ve iradene yönelik bir girişim karşısında da sırası geldiğinde kendini ateşe atmaktır. Bunu yapmadıktan sonra herkesin bildiğini söylemek, adını koymak, tarifini yapmak sizi kurtarmaz! Onurunuz ve iradeniz çiğnendi, sorumluluklarınızı ortada bıraktınız, görevinizi yapmadınız. Bu durumda yapmanız gereken, bu acı gerçeği kabul etmek, koltuklarınızı bırakmak ve işçi sınıfına özeleştirmenizi vermektir.

Bu ara kademelerin bir kısmının zora girdikçe topu işçi sınıfına attığını, "işçilerin eylemlere katılmıyor", "arkamızdan gelmiyor" bahanelerine sığındığını biliyoruz. Bu tarz yaklaşıma prim verilemez. İşçi sınıfının arkalarından ne kadar geldiğinden önce sorumluluklarına ne kadar sahip çıktıklarının hesabını vermelidirler. Çünkü yöneticiyseniz önden gitmelisiniz. Çünkü ordusu genelkurmayın arkasından gitmiyorsa, demek ki ona güven duymamaktadır. Yönetici koltuklarını tutanlar en önde gitmiş, mücadele etmiş, gerektiğinde kendilerini ateşe atmış olsalardı, işçi sınıfı da arkalarından elbet giderdi. Ama böyle davranmadılar. Satılmış ağalarının arkasında silik bir gölge gibi davrandılar. Kapalı kapılarda onların pazarlıklarına kulak kabartıp olacaklar için fal açtılar. Ancak iş olup bittikten sonra mızımızlanıp yeniden uykuya daldılar.

İşte bu alt kademe sendikacılar mızımızlanıp yakaracaklarına önce bu davranışlarının hesabını vermeli, sonra da sahip oldukları ayrıcalıkları apoletleri bırakıp söz-yetki ve karar hakkını işçilere iade etmelidirler. Bu yapıldıktan sonra oturup bu zor durumdan nasıl çıkılacağı, işçi sınıfına giydirilen deli gömleğinin nasıl parçalanacağı, sermaye ve uşaklarına karşı mücadelenin nasıl yükseltileceği işçi sınıfı bünyesinde tüm işçi sınıfı bileşenlerinin katılabileceği toplantılarda netleştirilmeli, kararlar alınmalı ve gereği yapılmalıdır.

Tüm bunlardan sonra belirtelim ki işçi sınıfı, tüm bu olup bitenlerin gerisinde asıl olarak kendi güçsüzlüğünün yattığı gerçeğini unutmamalıdır. Öyle ya taban örgütlülükleriyle inisiyatif kullanabilen bir işçi sınıfı olsaydı hem hainlerden hesap sorar, hem kaypak yöneticilerin iplerini ellerine alır, hem de zaten sendikalarının efendisi olurdu. İşçi sınıfının sorumluluk duyan-mücadele isteği olan tüm neferleri bu gerçeği unutmamalıdır. Unutmamalı, ama davranışta ve eylemde de gereğini yapmalıdır. Bu da demek oluyor ki yaşananlardan ders çıkararak sorumluluk almalı, taban örgütlülüklerini kurmak-sendikaları kazanmak-mücadeleyi yükseltmek üzere kavgaya atılmalıdır.

Katliamcı devlet geleneğine devam!

Geçtiğimiz hafta “Darbeleri Araştırma Komisyonu” tarafından İçişleri Bakanlığı’na sunulan belge ve raporlar bir kez daha sermaye devletinin katliamcı kimliğini açığa çıkardı. Komisyon böyle bir amaç taşımaya da, ortaya çıkan belge ve veriler, yaşanan her katliamda sermaye devletinin doğrudan rolü hakkında bir fikir veriyor.

Bunun son örneği geçtiğimiz hafta TBMM Darbeleri Araştırma Komisyonu’na sunulan İçişleri Bakanlığı’na ait “gizli” ibareli Sivas Katliamı raporuyla görüldü. Emniyet Genel Müdürlüğü’ne yollanmış bir belge katillerin korunduğunu gösteriyor. Katliam döneminde Sivas Terörle Mücadele Şube Müdürü Ali Çilet tarafından hazırlanan ve Polis Baş Müfettişliği’ne yazılan 5 Ekim 1993 tarihli bu belgede, katliamı örgütleyenlerin tespit edilmiş olmasına karşın gözaltına alınmadığı ifade ediliyor. Bunun gerekçesi olarak şunlar söylenmekte: *“Yangın olayına kadar, olaylar süreklilik arz ettiğinden şubemiz görevlileri devamlı olayı tahrir eden ve yönlendirenleri tespit etmişlerdir. Kültür Merkezi’nde, vilayet önünde ve Madımak Oteli önünde topluluk dağılma eylemi göstermediğinden o güzergahlarda toplu hareket edildiğinden alınamamış, Kültür Merkezi’ndeki zor kullanma anında alınmak istenmişse de topluluk engel olmuştur.”*

Polisin elinde bulunan baskı aygıtlarıyla nasıl bir terör estirdiğini hemen her gün yaşayan ve gören bizler için bu ifade oldukça komik kaçmaktadır. Polisin, tespit ettiği katliamcıları kalabalık oldukları savunusuyla almadıklarını iddia etmesinin hiç bir inandırıcılığı yoktur. Son elde edilen belge, göstermelik kişilerin gözaltına alınması, mahkemelerde bunların aklanması ve katillerin zamaşımı kılıfıyla cezasız bırakılmasıyla, bir kez daha Sivas katliamının, başından ve sonrasında işleyen süreçle birlikte bir bütün olarak değerlendirildiğinde, tamamen devlet tarafından işlenen bir katliam olduğunu göstermektedir.

Basına yansıyan bir diğer belge de Malatya’da Zirve Yayınevi’nde biri Alman üç kişinin katledilmesi davasında ortaya çıkan ses kayıdır. Mahkemeye sunulan bir harddisk içerisinde hem sanık hem de tanık olan İlker Çınar’ın İnönü Üniversitesi İlahiyat Fakültesi’nde öğretim görevlisi olan Ruhi Abat’la yaptığı görüşme yansıyor. Bu ses kaydında Abat, Çınar’a şunları demektedir: *“Bu işten artık dönüş yok, korkutma amaçlı yapmasını istediğimiz bir olayı; şerefsizlere vurun dedik öldürmüşler, bu yüzden sen de bize yardım edeceksin tamam mı?”*

Bu telefon konuşmanın kaydı, sanıklardan Binbaşı Haydar Yeşil’e aittir. Bu veri, katliamda düzenin kolluk güçleri ve gerici-faşist çetelerin birlikte hareket ettiğini göstermektedir.

Böylesi bilgilerin açığa çıkması ve katliamların komisyonlarda ele alınarak incelenmesi özü itibariyle mevcut devlet gerçeğini değiştirmek için değildir. Bugün AKP’nin sözde darbeleri ve darbe süreçlerine götüren olayları araştırması geçmişle yüzleşme ve hesaplaşma söylemleriyle yapılmaktadır. Oysa söz konusu olan sermaye devletinin emperyalizmin denetiminde yeni dönem ve yeni ihtiyaçlara göre yeniden yapılandırılmasıdır. Bununla birlikte toplumsal hafıza da bir operasyona tabi tutulmaktadır. Ergenekon davalarına bağlanan pek çok katliam ve benzeri girişim devlet gerçeğini aklama ve yeni dönem ihtiyaçlarına uygun hale getirme vesilesi oldu. Tam bir ikiyüzlülük ve pervasızlıkla, 12 Eylül yargılamaları, Ergenekon operasyonu, 28 Şubat soruşturması vb. vesilelerle,

“derin devletle hesaplaşıldığını” ve demokrasinin geliştirildiği yalanları toplumun geniş kesimlerine işlendi ve işlenmeye de devam ediyor.

Devletin tüm kurumlarını ele geçirmenin ve özelde medyanın imkanları kullanılarak çürümüş ve çeteleşmiş devletin değiştiği algısı yaratılmak istenmektedir. Oysaki sadece AKP’nin iktidar olduğu 10 yıllık dönemde yapılanlara bakıldığında bile katliamcı devlet geleneğinin devralınarak kesintisiz sürdürüldüğü görülecektir.

Durmak yok yola devam!

Sözde hesaplaşılacak eski resmi tarihe bakıldığında “derin” devlet organizasyonu ile işlenen pek çok katliam vardır. Örneğin, 9 Ekim 1978 yılında Ankara Bahçelievler’de 7 TİP üyesi böyle katledildi. Ancak eskiyle hesaplaşma iddiasındaki bugünün siyasal aktörü AKP, bu katilleri 3. Yargı Paketi ile salıverdi!

Bir başka örnek ise 16 Mart 1978 yılında İstanbul Üniversitesi’nde katledilen devrimci öğrencilerin davasıdır. İlişkilerin, MİT’e, Emniyet’e ve askere uzanmasıyla tam bir kontrgerilla davası olan bu dava, 12 Eylül darbesinden sonra İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesi’nce 1982’de beraat ile sonuçlanmıştı. Şaşırtıcı değil elbette. Yine şaşırtıcı olmayan, 1997’de İstanbul Barosu Susurluk Komisyonu, 16 Mart davası ile ilgili yeni belgeler bulunca, 1997’de dava yeniden açıldı. Ancak darbelerle hesaplaşılacak ileri süren “yeni” rejim döneminde bu dava zamaşımına uğradığı için rafa kaldırıldı!

Zamaşımı ile katillerin aklanmasının örnekleri AKP döneminde sıkça karşımıza çıktı. Yukarıda da değindiğimiz gibi, Sivas katliamı da, “yeni” olduğunu iddia edilen AKP döneminde zamaşımına uğramış, hatta Erdoğan, Sivas katliamcılarının zaman aşımından kurtarılmasını ‘hayırlı’ olsun diye karşılamıştı. Ayrıca “domuz bağı” ile nam salan hizbul-kontra elemanlarının teker teker salıverilmeleri unutulmamıştır.

Kemal Türkler cinayetinin de zamaşımına uğraması bu açıdan şaşırtıcı olmamakla birlikte, buna tepki gösteren kızının yargılanması eski-yeni ayrımı olmadan faşist sermaye devleti geleneği ve gerçeğini ortaya koymaktadır.

Hrant Dink davası da bu açıdan çok önemli bir örnektir. Tam bir yıl öncesinden Trabzon, Ankara ve İstanbul polisi tarafından Hrant Dink’in öldürüleceği bilinmesine rağmen önlem alınmadığı açığa çıkmıştır. Buna dair hiçbir adım atılmaması, sonrasında da bildik yargı senaryosunun işletilmesi de bize hesaplaşılacak bir devlet geleneği olmadığını göstermektedir. Hrant Dink davası sadece yargılananlarla kısıtlı tutularak, açıkça

ortaya çıkan bağlantılar görmezden gelinmiş, bizzat mahkemenin kararlarıyla engellenmiştir. Hemen her şeyin örgüt bağına vesile edildiği bu dönemde Hrant Dink cinayetinde bir “örgüt” izine rastlanılmaması da bir tesadüf değildir. Bundan dolayı Hrant Dink’in katillerinin ve bir başka örnek olan Zirve Yayınevi katliamı katillerinin bir hukuki düzenleme kılıfı bulunarak bırakılacakları tahmininde de rahatlıkla bulunulabilir.

Devletin katletme geleneğinin devamı son olarak Roboski katliamında görülmüştü. Bu katliamın sorumlularından hesap sorulmasına dair tek bir adım atılmamış, katledenler madalya almış ancak katliamdan sağ kurtulanlara cezalar yağdırılmıştır.

Örnekler çoğaltılabilir. Katliamlar, faili meçhuller, işkenceler kısacası sömürü üzerine kurulu bir düzenin ve onun egemenlik aracı devletin kullanabileceği her türden kirli işler kullanılmaya devam etmektedir ve edecektir. Devrimciler, Kürt halkı, işçi sınıfı ve ilerici her muhalif bugün elinden cop, gaz bombası, kurşun eksik olmayan bu devlet gerçeğiyle karşı karşıyadır. Bunun araçları döneme göre değişmekte, dozu azalmakta ya da artırılmaktadır. Uygulayıcıları da AKP döneminin rengine uygun olarak değişmiştir ama öz aynı kalmış, hedefi, işçi ve ezilen emekçi halk, değişmemiştir. Tüm bunlara ek olarak, baskı ve zorun çok ve ağır bir şekilde yaşanmasına rağmen demokrasi ve adalet kelimelerinin en çok kullanıldığı bir dönem olarak AKP döneminin ayrı bir özelliği olduğunu da vurgulamak gerekmektedir.

Son olarak belirtmek gerek ki, Meclis Araştırma Komisyonu, devletin geçmişte yaptığı katliamları aklamak için işlemektedir. Yaşanan kanlı katliamları birkaç tetikçiye yıkıp sermaye devletini temize çıkarmaya çalışmaktadır. Sermaye devletinin sicili öylesine kirli ve kanlıdır ki, bu komisyon bunu ne kadar aklamaya çalışsa da mızrak çuvala sığmamaktadır.

Katliamların hesabını sormak için örgütlü mücadele büyütülmeli!

Katliamların hesabını böylesi komisyonlar değil, işçi ve emekçilerin örgütlü gücü sorabilir. Faşist darbelerin, 1 Mayıs 1977, Maraş, Çorum, Malatya, Sivas, Gazi gibi katliamların, hapishanelerde yaşanan katliamların ve operasyonların, faili meçhullerin, kaçırılıp gözaltında kaybedilenlerin, işkencelerin, yargılı-yargısız infazların, Roboskiler’in hesabı er ya da geç sorulacaktır. Katliamlara sessiz kalmamak ve yeni katliamların önüne geçmek için sömürü üzerine kurulu bu düzenin ve sermaye devletinin yıkılıp, yerine eşitliğe ve özgürlüğe dayalı sosyalist işçi-emekçi iktidarı kurmak için örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz.

İrkçi-şoven saldırganlığa karşı mücadeleye!

Ermeniler'in yoğun olarak yaşadığı İstanbul'un Samatya semtinde son birbuçuk ay içinde peş peşe ırkçı saldırılar gerçekleşti. Daha çok savunmasız yaşlı kadınları hedef seçen bu saldırıların Hrant Dink'in ölüm yıldönümüne eşlik etmesi hiç de tesadüf değil. Birbuçuk ayda dört defa gerçekleşmesine rağmen bir türlü önlen(e)meyen bu saldırılar sonucu Maritsa Küçük adlı Ermeni kadın alçakça katledilirken diğer üç olayın mağduru kadınlar ise şans eseri ağır yaralı olarak kurtuldu.

İstanbul'un her köşe başının sivil-resmi polis tarafından tutulduğu, istihbarat elemanlarının cirrit attığı bir kentte yaşanan bu saldırıların basit bir adli vaka olmadığı ve devletin bilgisi olmadan gerçekleşmeyeceği aşikâr. Zira gerek yaşanan saldırıların biçiminden ve saldırıların "bir türlü önlen(e)meyişinden" gerekse de saldırılar sonucu sermaye hükümetinin ve uzantılarının yaptığı açıklamalardan, Ermenilere yönelik devlet gözetiminde yeni bir sistematik saldırıyla karşı karşıya olduğumuz anlaşılıyor.

Öyle ki yaşanan ilk olaydan bugüne dinci-gerici AKP hükümeti ve yandaş medyası özel bir tarzda gerçekleşen bu saldırıları "adli vaka" ve "hırsızlık" olayı olarak yansıtarak üzerini örtmek yoluna gitmiştir. Oysaki Matris Küçük'ün katledilme biçiminden de anlaşılacağı üzere olayın bir gasp ve hırsızlık olmadığı ortada. Zira masanın üzerinde duran paralara dokunulmadığı ve diğer olayların mağdurlarının da sadece öldüresiye dövülmek suretiyle saldırıya maruz kaldıkları anlaşılıyor. Mağdurlarının ortak özelliğinin Ermeni olmaları bunun ırkçı bir saldırı olduğuna kuşku bırakmıyor. Ayrıca son saldırıda görgü tanıkları olayın tek bir kişi tarafından değil gözçülerle birlikte organize bir şekilde gerçekleştirildiğini ifade ediyor. Tüm bu veriler orta yerde dururken sermayenin kolluk gücünün saldırıların üstünü örten bir yaklaşımla olayı kapatmaya dönük tutumları ise faillerin devletçe desteklenip yönlendirildiğini göstermektedir. Yine mahallelilerin anlatımına göre olayların ardından herhangi bir soruşturmanın açılmaması ve önlem alınmaması yanı sıra faillerin deşifre olmaması için bölgedeki kameraların sivil polisler tarafından

sökülmesi bunu göstermektedir. Bu tutum saldırılara açıkça davetiye çıkartmak anlamına gelmektedir.

Hrant Dink'in katledilmesi ve ardından yaşanan gelişmeler anımsanırsa sermaye devletinin bir kez daha benzer tutumlar içerisinde olduğu görülür. Hatırlanacağı gibi Hrant Dink, ırkçı faşistlere açıkça hedef gösterilirken, katledilmesine yönelik planların yapıldığı bilindiği halde, Valilik bunu engellemek yerine Dink'i çağırarak yazdığı yazılardan vazgeçmesi yönünde tehditler de bulunmuştu. Hrant'ın bilinçli bir şekilde katledilmesine göz yumulurken öte yandan bu cinayet yine bir "adli vaka" olarak sunulmuştu. Aradan 6 yıl geçmesine rağmen bu katliamı planlayan, organize eden ve katliamın engellenmesi yönünde elini kıpırdatmayan devlet görevlilerinden hiçbiri göstermelik olsa bile ceza almazken üstüne üstlük hepsi sırası geldikçe terfiler ettirildiler.

Nitekim o günün İstanbul Valisi olarak Hrant Dink'in tehdit edilmesine bizzat aracılık yapan ve İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah birlikte "gazcı kardeşler" olarak da nam salan eski İstanbul Valisi Muammer Güler, hizmetlerinden ötürü bugün dinci-geri AKP hükümetinin İçişleri Bakanlığı mertebesine yükselmiştir. Sadece bu terfi bile sermaye devletinin ve onun icra kurulu AKP iktidarının ırkçı faşist zihniyetini, Ermeni halkına dönük yaklaşımlarını

ortaya koymaktadır. Bu şoven-faşist zihniyet kendisini her vesile ile açığa vurduğu gibi Samatya'da yaşanan saldırılarda olayın üstü örtülmek suretiyle bir kez daha tezahür ediyor. Tıpkı zorunlu askerliği yaparken öldürülmesine rağmen intihar ettiği ileri sürülen Ermeni er Savag Şahin Balıkcı olayı gibi...

Elbette bugün, AKP iktidarı tarafından sürdürülen bu zihniyet sadece ona özgü değil. İrkçilik ve şovenizm sermaye devletinin geçmişten miras aldığı bir geleneğinin sonucudur. 1915'de Ermenilere yönelik tehcir olayların ardından 100 yıl sonra bile aynı ırkçı, faşist düşünce ve yargılar topluma sistematik bir şekilde empoze edilmektedir.

Elbette bu şovenist-ırkçı söylemlerden sadece Ermeniler değil Kürt halkı, Aleviler ve farklı milliyetten, dinden ve mezhepten herkes payına düşeni alıyor. Öyle ki daha geçtiğimiz günlerde CHP'li bir milletvekilinin meclis kürsüsünden "Türk ulusuyla Kürt milletini kimse bana eşit ve eşdeğerde kıldırılmaz" diyerek hükümeti ve muhalefetiyle bir bütün olarak sermaye düzeninin mayasının nasıl da ırkçılık ve şovenizm zehriyle karıldığını ispat etmiştir.

Çünkü ırkçılık ve şovenizm sermaye iktidarının işçi ve emekçileri bölmek ve baskı altında tutarak kölelik zincirlerini pekiştirmek için kullandığı en etkili araçlardan biridir. Bugün AKP hükümetinin emperyalizmin bölgesel politikalarına daha iyi hizmet edebilmek amacı ile içerde her türlü muhalefeti sindirebilmek için siyasal gericiliği tırmandırdığı, toplumu ırkçılık ve şovenizm zehri ile kirletmesine tanık olmaktayız. Bir yandan sokakta faşist devlet terörü pervasızca uygulanırken öte yandan burjuva hukukunu ayaklar altına alan uygulamalar gündelik hale geliyor.

Samatya'da Ermenilere yönelik gerçekleşen ırkçı saldırılar, sermaye devletinin bu politikalara bundan sonra da başvuracağını somut bir kanıttır. Fakat işçi, emekçiler ve toplumun tüm ezilen kesimleri yeni acılarla yüz yüze kalmak istemiyorsa geçmiş deneyimlerden dersler çıkararak sermaye iktidarına karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmesi gerekiyor. Ulusal, mezhepsel, cinsel ve her türden eşitsizliği sınıfsal eşitsizlik ve kölelikten aldığı güçle perçinleyen sermaye iktidarına karşı "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarıyla yanıt verilmelidir. Halkların gerçek kardeşlik ve eşitlik temelinde bir arada yaşayacağı bir toplumsal düzen, ancak sınıfsal köleliği dayalı özel mülkiyet düzeninin ortadan kaldırılmasıyla mümkün olacaktır.

Samatya ırkçı saldırılarına protesto

Samatya'da ard arda Ermeni asıllı kadınlara yönelik saldırıların yaşanması, Halkların Demokratik Kongresi (HDK) tarafından 27 Ocak günü yapılan eylemle protesto edildi.

İstanbul Koca Mustafa Paşa semti otobüs son durağında biraraya gelen HDK bileşenleri, "Ermeni halkının yanındayız. İrkçılığa geçit vermeyeceğiz!" pankartı açtı.

Otobüs duraklarından, Samatya Meydan'a kadar yapılan yürüyüş sırasında öldürülen Ermeni kadın Maritsa Küçük'ün evinin önünde durularak kırmızı karanfil bırakıldı.

Meydanda HDK İstanbul Meclisi adına Ahmet Saymadi basın metnini okudu. Yaşanan saldırılara değinilerek başlanan açıklamada, saldırıya uğrayanların Ermeni ve kadın olmasına dikkat çekildi. Adli bir olay gibi gösterilmesine rağmen, evde açıkta bulunan paraların bile alınmadığına vurgu yapıldı. Bu saldırılar karşısında olayları aydınlatacak adımların devlet tarafından atılmadığına dikkat çekildi. Ermenilere yönelik saldırıların Samatya ile sınırlı olmadığı belirtilen açıklamada, yaşananların devletin katliamcı politikasının bir sonucu olduğu, 1915 Ermeni soykırımının 100. yılına yaklaşılacak şu günlerde, bu olayların devletin yakın zamanda izleyeceği politikayı gösterdiği vurgulandı.

Açıklamanın ardından, milletvekili Sebahat Tuncel ve Ertuğrul Kürkçü birer konuşma yaparak, halkların kardeşliği ve eşitliği için mücadele edileceğini, iktidarlar tarafından ezilen halkların korunacağını belirttiler. Konuşmaların ardından Ferhat Tunç "Sarı Gelin" türküsünü seslendirdi.

Avukatlar tehlikede!

24 Ocak Tehlikedeki Avukatlar Günü dolayısıyla avukatlar eylemdeydi.

Çağlayan Adliyesi önünde gerçekleştirilen eylemde ilk sözü Çağdaş Hukukçular Derneği adına Av. Zeycan Balcı Şimşek aldı. Şimşek, geçen yıl avukatlar için en tehlikeli ülke olarak Türkiye devletinin seçildiğini, bu yıla İspanya'nın ETA militanlarının avukatlarına yönelik tutuklama kararları nedeniyle seçildiğini belirtti. Ancak son yaşanan tutuklamalar nedeniyle İspanya ile birlikte Türkiye'nin de protesto edileceği ifade edildi.

Devletin Demokles'in kılıcı gibi hukuku cezalandırma sistemi olarak kullandığını ifade eden Şimşek, tutuklanan ÇHD İstanbul Şube Başkanı Taylan Tanay'ın Metris Hapishanesi'nden yazdığı mektubu okumak üzere Av. Süleyman Göktaş'ı çağırdı. Tanay'ın mektubunun okunmasının ardından ÇHD İstanbul Şube yöneticilerinden Av. Gülvin Aydın basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada İspanya'nın ardından Türkiye'nin de eylem listesine alınması şu sözlerle ifade edildi: "keyfi

tutuklama terörü ile birlikte, Avrupa genelindeki protestoların gündemine Türkiye de eklenmiş oldu. Bu haliyle, daha 3 yıl önce ilan edilen bu protesto ve mücadele günü Türkiye'ye ikinci kez ithaf edilmiş oldu."

Aydın, 24 Ocak tarihinin seçilmesine neden olan tarihsel olayları da aktararak "devrimci avukatlık pratiği bütün dünyada saldırı ile karşılanmaktadır" dedi.

Açıklamanın bitiminde servislere binilerek İspanya Başkonsolosluğu'na doğru yola çıkıldı. Levent'te yer alan konsolosluk önünde yeniden ozalitletler açılarak İspanya'daki avukatlara yönelik saldırılar kınandı. Ardından Avrupa ülkelerinde Tehlikedeki Avukatlar Günü için hazırlanan ortak açıklamayı Savunmaya Özgürlük Platformu adına Esra Salmanlı okudu.

Adliye ve İspanya Başkonsolosluğu önündeki eylemlere HEY Tekstil direnişçileri "Devrimci avukatlar onurumuzdur!" ozalitiyle katıldılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ÇHD'den tutuklu avukatlara ziyaret

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi üyeleri, Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde tutuklu olan avukatları 30 Ocak günü ziyaret etti. Ziyaret öncesi hapishane önünde açıklama yapıldı.

Hapishane önünde biraraya gelen ÇHD üyesi avukatlar, "Devrimci avukatlar onurumuzdur!" ozaliti açtı. İlknur Alcan'ın okuduğu açıklama tutuklanan avukatlardan Naciye Demir, Şükriye Erden, Ebru Timtik, Barkın Timtik ve Betül Kozağaçlı'nın Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde bulunduğu hatırlatılmasıyla başladı.

Açıklamada avukatlar hakkında birçok şey söylendiği, medya eliyle karalama kampanyası yapıldığı vurgulandı, duvarların ardına kapatılmalarına rağmen onların itibarsızlaştırılmadığı, dostları ile savundukları işçiler, emekçiler, ezilen haklar ve devrimcilerin onları unutmadığı belirtilerek şunlar söylendi:

"İşte bugün 'ajan' dedikleri, 'vatan haini' diye suçladıkları bu insanlardır. Tıpkı yıllar önce Nazım Hikmet'e ve bu ülkede bağımsızlık, özgürlük, insanca bir yaşam için mücadele eden nice güzel insan söylendiği gibi, bugün de devrimci avukatlar 'vatan haini' ilan edilmek istenmektedir."

Açıklama Nazım Hikmet'in "Vatan haini" şiirinin okunmasının ardından ÇHD'li avukatların bu "suçu" işlemeye devam edeceklerini belirtmesiyle son buldu. Avukatlar ziyaret için hapishaneye girdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ÇHD'den Erdoğan'a yanıt

AKP şefi Erdoğan, yaptığı konuşmayla ÇHD'ye saldırmış ve polisin yalanlarını yeniden gündeme getirmişti. ÇHD yaptığı açıklamayla tehdit ve suçlamaları yanıtladı. ÇHD adına yapılan açıklamada Erdoğan'ın yalan ve iftiralara değinilerek "11 kapılı bir yerde, gecenin yarısında toplantı halindeyken, sahte kimlik ve belge yakarken" yakalanma yalanının kamuoyunu yanıltmak için söylendiği belirtildi.

ÇHD'nin açıklamasında Bekir Bozdağ'ın ardından Tayyip Erdoğan'ın da yaptığı açıklamayla hukuk dışı arama, gözaltı ve tutuklama terörüne sahip çıktığı, operasyonun arkasında AKP iktidarının olduğu ifade edilerek savunma yapacak avukatların dahi ulaşamadığı bilgilerle açıklama yapılması eleştirildi. ÇHD açıklamasında bu konuda şunlar ifade edildi: "Keza Türk Ceza Kanunu'nun 288. maddesinde, adil yargılamayı etkilemeye teşebbüs etmek de hapis cezasını gerektiren bir suç olarak düzenlenmiştir. Hal böyleyken, Başbakan Tayyip Erdoğan'ın anayasa ve yasaları hiçe sayarak, derneğimize yönelik bu operasyon hakkında, tamamen yalanlardan oluşan bir açıklama yaparak, siyasi iktidar nezdinde hakkımızda hüküm verildiğini kamuoyuna, dolayısıyla soruşturma makamlarına açıklaması, soruşturma ve yargı makamlarına telkin ve hatta talimat niteliği taşımaktadır. Bu da, AKP'nin ileri demokrasisinin (!) ya da faşizminin geldiği boyutu göstermesi bakımından dikkat çekicidir."

Devrimci avukatlık geleneğine saldırıldığı ifade edilen açıklama şu ifadelerle bitirildi: "Çağdaş Hukukçular Derneği, 1974 yılından bu yana kesintisiz olarak toplumsal muhalefetin odağı olmuştur ve olmaya devam edecektir. ÇHD, tutuklu meslektaşlarımızın onurlu duruşundan devraldığı bayrağı yükseltmeye bugün daha da kararlıdır."

Tutuklu avukatlar için itiraz

ÇHD'li avukatların tutsaklığının 7. günü olan 28 Ocak günü Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi ve Özgürlükçü Hukukçular Derneği, Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirip avukatların tutukluluğuna itirazda bulundular.

Avukatlar adına açıklamayı gözaltına alınıp serbest bırakılan ÇHD'li avukat Efan Bolaç okudu.

Bolaç, ÇHD'ye ve meslektaşlarının bürolarına yapılan baskınları anlatarak "meslektaşlarımız hiçbir delil olmaksızın sahte belgeler eşliğinde keyfi ve hukuksuz bir biçimde tutuklanmışlardır" dedi.

Derneklerine ve meslektaşlarına yapılan bu saldırının toplumsal muhalefeti diri tutan tüm kesimlere yapılmış topyekün bir saldırı olduğunu söyleyen Bolaç, saldırının siyasi iktidara karşı mücadele eden tüm kesimlere gözdağı verilerek toplumu hizaya çekme operasyonu olduğunu belirtti.

Bolaç, "Ne var ki bu operasyon başarısızlığa uğramış, bu saldırılar barolar, sendikalar, demokratik kitle örgütleri, partiler, işçiler, öğrenciler, devrimciler bir olup oyunu boşa çıkarmışlardır" dedi.

Eylem, Dr. Av. Fikret İlkiz, Dr. Av. Duygun Yarsuvat, Dr. Av. Hasan Fehmi Demir, Dr. Av. Murat Çelik ve Dr. Av. Köksal Bayraktar'ın hazırlamış olduğu itiraz dilekçesini savcılığa sunmak için avukatların toplu şekilde adliyeye girmesiyle sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Çalışma Bakanı kıdem tazminatı için tarih verdi...

Kıdem tazminatı hakkımızı gasp ettirmeyelim!

“Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu” ile sınıfın örgütlenme ve grev hakkına yönelik kapsamlı bir saldırıyı hayata geçiren AKP iktidarı, yeni saldırılar için pervasızca tarih vermekten de kaçınmıyor. Öyle ki sendikaların “genel grev” nedeni saydığı ve sınıfın elindeki son tarihsel kazanım olan kıdem tazminatının gasp edilmesine bugüne kadar cesaret edilememiştir. Kamuoyundan gelen tepkiler üzerine bizzat dinci-gerici hükümetin başı Erdoğan, “böyle bir gündemimiz yok” diyerek geri adım atmak zorunda kalmış ve konunun “rafa kaldırıldığı” söylenmişti.

Şimdi ise Çalışma Bakanı Faruk Çelik, yine bizzat Erdoğan’ın kıdem tazminatının fona devredilmesi için planların hızla hayata geçirilmesi talimatını verdiğini açıklamaktadır. Çelik’in yaptığı bu açıklamalara bakılırsa kıdem tazminatına ilişkin yasal düzenlemelerin ve değişikliklerin 2013 Haziran ayına kadar tamamlanması hedefleniyor.

Yine de kamuoyu tepkisini hesaba katan sermaye hükümeti, kıdem tazminatını doğrudan gündeme getirmek yerine, taşeron çalışmaya ilişkin düzenlemeler içerisinde yedirerek bu saldırıyı sonuçlandırmayı düşünüyor. Faruk Çelik, özellikle taşeron işçilerinin ücretlerini zamanında ve tam olarak almaları yönünde bir çalışma yürüttüklerini belirtirken, tazminat sorunuyla da bu çerçevede bağını kurarak kıdem tazminatı fonunu gerekçelendirmiş oluyor. Bunu da “kıdem tazminatı çerçevesinde çalışanların taşeron işçilerin altında kaldığını” belirterek, oluşturulacak fon yoluyla tazminat hakkını yaygınlaştıracakları ve yararlanma hakkını kolaylaştıracakları iddiası üzerinden gerekçelendirmiş oluyor.

Böylece saldırı yasalarını sınıfın yararına adeta bir “reform”muş gibi sunan AKP’nin ikiyüzlü politikalarıyla bir kez daha karşı karşıyayız. Zira her şeyden önce hükümetin taşeron çalışmaya ilişkin hazırlamış olduğu düzenlemenin iddia edildiği gibi

sınıfın yararına olan bir düzenleme olmayıp, taşeronluk sisteminin tek ve temel çalışma biçimi olarak yaygınlaştırılmasını hedefleyen bir projenin ürünü olduğu açıktır. Bugüne kadar yasalarda “temel işlerin taşeronla devredilemeyeceği” yönündeki ibareler bu vesileyle ortadan kalkmış olacak ve taşeron çalışma temel çalışma biçimi olarak uygulanmaya başlanacak.

Bu plan, sendikalar yasası, bölgesel asgari ücret, kıdem tazminatının gaspı ve kiralık işçi uygulaması gibi bir dizi saldırı yasasıyla birlikte “Ulusal İstihdam Stratejisi” adlı projenin temel taşlarından biridir. Bu yüzden bu saldırı yasasını hayata geçirmek için kolları sıvayan sermaye hükümetinin, konuyu “taşeron işçilerin sorunlarına çare bulmak”, “ücret sorunlarını gidermek” gibi kamuoyunda bu saldırıyı meşrulaştırmayı ve muhtemel tepkileri etkisizleştirmeyi hedefleyen kimi açıklamalarla birlikte sunması hiç de yabancı olmadığı bir yöntemdir. AKP’nin geçmişte olduğu gibi bugün de ücret sorunu yaşayan işçilerin hak mücadelesine nasıl yaklaştığını Teknopark işçilerinin son günlerdeki eylemlerine karşı tutumundan görmek mümkündür.

AKP’nin kıdem tazminatı saldırısını taşeron çalışmaya ilişkin düzenleme içerisinde ele alarak sonuca gitme hesapları ise ayrı bir kurnazlık örneğidir. Zira AKP, patronların tazminat hakkını filen gasp etmelerini, sınıfın bu tarihsel hakkının tümenden tasfiye edilmesi planının bir bahanesi haline getirmeye çalışıyor. Ve aslında patronların bu hakkı gasp etmesini engellemeye dönük denetim ve yaptırımları neden gerçekleştirmediği sorusunu atlayarak durumu olağan ve meşru kılan bir yaklaşımla hareket ediyor. Bu konudaki sorumluluğunu bir yana bırakarak, saldırı yasasına haklılık kazandırmaya çalışıyor. “Kıdem tazminatı çerçevesinde çalışan işçilerin, taşeron işçilerin altında kaldığı” itirafı ise, normal koşullarda bir çalışma bakanı için istifa nedeni sayılması gerekiyor. Yazık ki sınıf hareketinin bugünkü mevcut düzeyi, burjuvazinin bu maaşlı uşaklarına bu türden pervasızca açıklamalar yapma imkanı sunuyor.

Kıdem tazminatına ilişkin yapılacak düzenlemeyle bu hakkın “kullanımının daha genişleyeceği ve kolaylaşacağı” iddiası ise tam bir aldatmacadan ibarettir. Sermaye sınıfı, eğer oluşturulacak fona prim yatırmazsa ya da eksik yatırır işçilerin kıdem tazminatını alma hakkı yine olmayacak. Patronların bu primleri yatırmamaları halinde göstermelik de olsa bir yaptırım sözkonusu değil. Üstelik primleri daha sonra yatırmabileceklerine dair ifadeler, patronları adeta buna özendirilen bir içerikle hazırlandığını göstermektedir.

Bu bakımdan tazminat hakkından yararlanma koşulları yine patronların “insafına” bırakılmış durumda. Sermayenin fona ödeyeceği prim miktarı ise oldukça düşük tutularak “tazminat yükünden” kurtarılmalarda sağlanmaktadır.

Diğer yandan fondan tazminat almanın koşulları sadece bununla sınırlı kalmıyor. 15 yıl dolmadan ve 3 bin 600 günlük kıdem primi yatırılmayan hiçbir emekçi tazminatını alamayacak. Bu şartlar sağlandığı koşullarda bile tazminatının ancak yarısını çekebilecek. İkinci kez para çekimi için ise yine 1800 günlük prim koşulu aranacak.

Sadece bu iki örnek üzerinden bile fon

yoluyla kıdem tazminatı hakkından yararlanma koşullarının “genişleyeceği ve kolaylaşacağı” iddialarının nasıl bir kandırmacadan ibaret olduğu anlaşılabilir.

Ancak kıdem tazminatı fonunun sınıfa dönük etkileri sadece bununla sınırlı kalmayacak. Mevcut haliyle kıdem tazminatı hakkı 1 seneye 1 aylık brüt ücrete tekabül ederken ve TİS yoluyla bu hak daha ileri koşullara çekilebilirken, oluşturulacak fonla birlikte aylık gelirin sadece yüzde 4’ü oranında bir tazminat hakkı kazanılmış olunacak. Bu da 1 yılda yüzde 48’e tekabül ederek mevcut kıdem hakkından önemli bir oranda kayıp yaşanması anlamına gelmektedir.

Ayrıca fonda biriken kıdem tazminatında yaşanan her gelir artışı üzerinden vergi alınmaya başlanacak. Askere giden ve evlenen kadınlar için sağlanan kıdem tazminatı hakkı da ortadan kalkacak.

İşçi ve emekçiler Kıdem Tazminatı Fonu’nun olumsuz sonuçlarını sadece ekonomik kayıplar üzerinden yaşamayacaklar. Bugünkü haliyle kıdem tazminatı işçilere patronlar karşısında kısmi de olsa bir iş güvencesi sağlamakta ve toplu işten çıkarmaların önünü kesen bir işlev görmektedir. Fakat fonun oluşmasıyla birlikte patronların başta sendikalaşma faaliyeti olmak üzere herhangi bir nedenle toplu olarak işçileri işten atma saldırılarının önünde hiçbir engel kalmayacak. Bu durum ise işçileri patronlar karşısında tamamen güvencesiz ve savunmasız bırakacağı için mücadeleyi en geri noktaya çekecektir. Sermaye sınıfının bu yasadaki en çok yarar umduğu sonuçlardan biri de budur.

Kapitalist üretimin ve toplumsal ilişkilerinin değişmez bir gerçeği olarak oluşturulan her bir fonun, işçi ve emekçilerden sağlanan birikimlerin düzenli bir şekilde sermaye aktarılmasındaki rolü Kıdem Tazminatı Fonu için de geçerli olacaktır. Nasıl ki başta İşsizlik Sigortası Fonu gibi emekçilerin ücretlerinden kesintilerle oluşturulan fonlar bugüne kadar sermayeye ve onların icra kurulu olarak hükümetin talanına sunulduysa, Kıdem Tazminatı Fonu da bu kesimlerin ağzının suyunu akıtmaktadır.

Kıdem tazminatı hakkının tasfiye edilmek istenmesi işçi sınıfı için ortaçağ köleliğine dönüş anlamına gelecektir. Sermaye hükümetinin şimdilik bu adımları atmaktan geri durmasını sağlayan etkenler sınıfın örgütlü kesimlerinin bu hakkın korunmasına yönelik sergiledikleri duyarlılıktan kaynaklanıyordu. Ancak hükümetin Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Yasası’nı kolayca çıkarması, bu saldırının da hayata geçirilmesi için koşulların uygun olduğunu düşünmesinden ileri gelmektedir. Nitekim Çalışma Bakanı’nın açıklamalarına karşı sendikalar cephesinden kayda değer bir tepkinin ortaya konulmaması bunu göstermektedir.

Sendikal hareketin mevcut zayıflığına karşılık sermaye hükümetinin bu yasayı çıkarmada yine de bir dizi handikapı olduğunu belirtmek gerekir. Sınıf hareketinde altan alta yaşanan kaynaşma ve bir dizi direniş şahsında açığa çıkan tepkiler, bu kazanımın kolay kolay gasp edilmesine izin verilmeyeceğini gösteriyor. Kıdem tazminatının gasp edilmek istenmesinin yaygın bir ajitasyon-propagandaya konu edilmesi, bu doğrultuda sınıfın eylemsel gücünü açığa çıkaracak birleşik-militan bir mücadele hattının örülmesi güncel bir görevdir. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere sınıfın ileri ve öncü kesimleri bu sorumluluğun bilinciyle hareket etmelidir.

28 Ocak eyleminin gösterdikleri ve devrimci sorumluluk

Karayollarının özelleştirilmesi saldırısı tüm hızıyla devam ediyor. Sermaye hükümetleri yıllarca karayollarında taşeronlaşmaya hız verme konusunda tam bir anlayış birliği içinde hareket ettiler. AKP iktidarı ise Karayolları Şube Şeflikleri'ni, araç parklarını anahtar teslim satmaya başladı.

Yol-İş bürokratları başından itibaren özelleştirmeden haberdar oldukları halde süreci sessizce izlediler. Karayolu işçilerinin saldırının kapsam ve niteliğini anlamaları ve özelleştirme karşıtı mücadelenin örgütlenmesi için kıllarını bile kıpırdatmadılar. Tüm mesailerini özelleştirme karşıtı mücadelenin boğulması için harcadılar.

Sendika ağaları karayolu işçilerinin yükselen tepkisi ve öfkesini hissettikleri anda 28 Ocak eylemi için düğmeye bastılar. Ama 28 Ocak eylemi işçilerin mücadele isteği ve özelleştirmeye yönelik öfkesine ışık tuttu. Bu durum sendika bürokratları açısından süreci yönetmenin kolay olmayacağı bir dönemin başlangıcı olarak kayıtlara geçti.

Eylemde işçilerin özelleştirme karşıtı öfkesi ve mücadele isteği öne çıktı

Ülkenin dört bir yanından Ankara'ya gelen karayolu işçileri özelleştirmeye ve taşeronlaşmaya karşı tepkilerini gösterdiler. Haykırdıkları sloganlar bu öfke ve tepkinin ürünüydü. 18 bölgeden yaklaşık 3 bin işçi güvencesiz, sendikasız çalışmanın adı olan özelleştirme saldırısını protesto ettiler. 3 bin işçinin eyleme katılması anlamlıydı. Zira gerek genel merkez ve gerekse de şube yönetimleri eylemi özel bir çabaya konu etmedikleri halde azımsanmayacak ölçüde karayolu işçisi eylem alanında yerlerini almışlardır.

Karayolu işçilerinin tepkisi Yol-İş Genel Başkanı Ramazan Açar'ın konuşması boyunca sürdü. Ramazan Açar konuşmasını uzatarak ve konuşma sonunda, sözde mücadele sözü vererek işçilerin tepkisini frenlemeye çalıştı. Karayolu işçileri Ramazan Açar'ın konuşması sırasında "İşçiler burada Kumlu nerede?", "Kumlu istifa!", "Satılmış sendika istemiyoruz!", "Genel grev, genel direniş!" sloganlarını haykırarak frenleme çabalarının etkili olamayacağını gösterdiler.

28 Ocak eyleminde konuşan Yol-İş Genel Başkanı Ramazan Açar, AKP iktidarına karayolu işçilerinin seçmen olduğunu hatırlattı. Karayolu işçilerini özelleştirmeye devam etmesi durumunda AKP iktidarını sandıkta cezalandırarak gücünü göstermeye çağırıldı. Konuşmasının devamında 9 bin taşeron işçisinin karayolu işçisi olduğunun tescillendiğini belirterek AKP iktidarını yargı kararlarına uyması gerektiğini belirtti.

Ramazan Açar, Yol-İş Sendikası'nın 81 ilde örgütlü olduğunu, yüzlerce şantiye ve inşaatta karayolu işçilerinin çalıştığını belirtip gerektiğinde hizmet üretiminden gelen güçlerini kullanacaklarını söyledi. Hemen ardından ise iş barışını bozmama sözü vererek üretimden gelen gücü kullanma sözünün koca bir yalandan ibaret olduğunu kanıtladı. Zira uzlaşmacı çizgi başından itibaren Yol-İş bürokratlarının ortak tutumu olarak öne çıktı.

28 Ocak eyleminden birkaç ay önce yaptıkları girişimlerle karayolları şube şefliklerinin satışını engellediklerini söyleyen sendika ağalarının yaptıkları açıklamaların yalan olduğu ortaya çıktı. Zira bu

açıklamadan kısa bir süre önce 400 yakın şube şefliği taşeronlara devredildi. Üstelik şubelerin araç parkları da taşeron firmaların hizmetine sunuldu. Özelleştirme durumunda ülkeyi eylem alanına çevireceklerini söyleyen Yol-İş bürokratları sözlerini yerine getirmekten ise özenle kaçındılar. 28 Ocak eyleminin asıl amacı ise karayolu işçilerinin öfkesini boşaltmaktır.

Yol-İş bürokratları, karayolu işçilerinin ana gövdesini oluşturan taşeron işçilerinin Ankara eylemine katılmaları için bir çaba içinde olmadılar. Taşeron işçilerinin Ankara eylemine katılma konusundaki duyarlılıklarını zayıflatmak için "iş bırakarak eyleme gelerseniz sonuçlarına katlanırsınız. Bu durumda sendika bir şey yapamaz" türünden açıklamalarda bulundular. Böylece Karayolları'nda en büyük kitleyi oluşturan taşeron işçilerinin eyleme katılımının önünü kapadılar. Ayrıca bir günlük grev kararlarını da boşa çıkarmış oldular.

Karayolcular bilgi paylaşım sitesinde 28 Ocak eyleminin ardından, karayolu işçilerinin Yol-İş Genel Merkezi'ne yürümleri konusunda birçok açıklama yer aldı. Bu eylemin gerçekleştirilmesi sendika ağalarından hesap sorulması için önemli bir olanak olacaktı.

Eylem alanında karayolcular bilgi paylaşım sitesini yöneten yönetici geri bir tutum aldı. Öncü işçilerin Karayolları Genel Müdürlüğü önünde sendika ağalarını hedefleyen ajitasyon konuşmaları ve şiarlarının haykırılmasına yönelik önerisine karşı çıktı. Dahası günlerce bilgi paylaşım sitesinde yer verdiği Yol-İş Genel Merkezi'ne yürünmesi kararının arkasında durmadı.

Öncü işçileri bekleyen görevler

Sınıf devrimcileri başından itibaren 28 Ocak eylemine önem verdiler. Zira 28 Ocak eylemi özelleştirme karşıtı mücadelenin büyütülmesi, sendika ağalarından hesap sorulması açısından önemli bir olanaktı. Özelleştirme karşıtı mücadele potansiyelinin açığa çıkarılması açısından da eylem önemli bir araçtı.

Sınıf devrimcileri güçleri oranında 28 Ocak eylemine yönelik hazırlık toplantıları yaptılar. Hazırlık toplantılarında özelleştirme karşıtı mücadele anlayışını öncü işçilere mal etmeye çalıştılar. Kayseri 6. Bölge'de 28 Ocak eylemine çağırıcı içerikli özgün bildirileri yaygın olarak kullandılar. Öncü işçilerin tüm

çabalarına rağmen özelleştirme karşıtı mücadelenin ortaklaştırılması, özelleştirme saldırısına maruz kalan 18 bölgede özelleştirme karşıtı örgütlenme için bir komitenin oluşturulması konusunda yeterli mesafe alınmadı.

Öncü işçiler eylem alanında özelleştirme karşıtı mücadele anlayışına güç kazandırmak ve sendika ağalarına yönelik işçi tepkisini ortaya çıkarmak için azami çaba gösterdiler. Bu çaba anlamlı sonuçlar ortaya çıkardı. Eylem alanında bulunan işçiler eyleme yapılan müdahaleye destek verdiler. Sendika ağalarını oldukça sıkıntıya sokan bu tablo, mücadeleciler için yaklaşımın işçiler tarafından desteklendiğinin açık göstergesi olarak kayıtlara geçti.

Son çeyrek asırda böylesi bir mücadele isteği karayolu işçilerinin içinde boy vermemiştir. Karayolu işçilerinin özelleştirme karşıtı mücadele isteğinin bu kadar büyüdüğü aşikardır. Bu önemli bir olanaktır. Tam da bu zeminde öncü işçiler Karayolları'nda özelleştirme sürecinin final yılı olan 2017 yılına kadar özelleştirme karşıtı mücadeleyi ilmek ilmek örmelidirler.

Öncü potansiyelin açığa çıkarılması hedefi doğrultusunda 28 Ocak eylemi yeni olanaklar ortaya çıkarmıştır. Karayolları'nda yaşanan özelleştirme, taşeron işçilik vb. sorunların ortadan kalkması karayolu işçilerinin birleşik militan mücadelesinin ilmik ilmik örülmesiyle mümkün olabilecektir. Bunun için ilk kavranacak halka öncü işçi potansiyelinin açığa çıkarılmasıdır. Bu planlı, hedefli gündelik çalışmayı gerektirmektedir.

Karayolu işçilerinin öfke ve tepkisinin kendiliğindenliği aşan bir düzeye çıkarılması için Karayolu işçilerinin sesi olacak bir bültenin çıkarılması acil bir ihtiyaçtır. Bülten aracının etkin bir tarzda karayolları bölgelerinde kullanılması mücadelenin örgütlenmesine de katkı sunacaktır.

Karayolu işçileri mücadelesinin birleştirilmesi kadar farklı bölgelerde çalışan karayolu işçilerinin özelleştirme karşıtı eylemsel süreçler içine çekilmesi de önemlidir. Bu tür eylemlerle karayolu işçilerinin öfke ve tepkilerinin bilinçli bir hale gelmesi açısından önemli araçlardan biridir. Aynı zamanda bu tür eylemler karayolu işçilerinin özgüvenlerinin artmasına yol açacağı da aşikardır. Sokağı çıkışı hedefleyen yerel eylem örneklerinin yaygınlaşması birleşik mücadeleye de hız kazandıracaktır.

Karayollarından komünist işçiler

Karayolu işçileriyle özelleştirme üzerine...

“Hak ve özgürlükleri mücadele ile kazanacağız!”

Türkiye'nin birçok kentinden gelen Karayolu işçileri, 28 Ocak günü Ankara'da Karayolları Genel Müdürlüğü önünde kitlesel bir eylem gerçekleştirdiler. Karayolları işçileri 28 Ocak eylemini ve sendikanın tutumları ile ilgili sorularımızı yanıtladılar...

- Ankara'ya neden geldiniz? Özelleştirmeler hakkında ne düşünüyorsunuz?

İşçi (Kayseri): Özelleştirmeler var, biz özelleştirmeye karşıyız. Taşeron karşıyız. Taşeron sisteminin ne kadar kötü bir sistem olduğunu biliyorum. Bunu engelleyebilir miyiz diye buraya geldik.

Mehmet Çetin (Gaziantep): Görüyoruz toplumu, durum malum. Bu köleliktir. Bunu çalışma bakanı kendi söyledi. Beyaz kölelik. Beyaz kölelik diyorsa buyursun. Nasıl kölelikmiş bu, beyaz kölelik mi normal kölelik mi, açıklamasını yapsın. İyileştirme diyor, neyi iyileştirmiş anlatsın. İyileştirecek bir şey gösterebilir. 1 yıl önce Başbakan Kilis'e geldiğinde “meclise sunacağız” dedi. Hani, nerede? Bu ülkede yasa var mı? Biz taşeron karşı mahkemeyi kazanmışsak ama bir şey olmuyorsa mahkemeler kaldırılmalı. Tayyip Erdoğan dediğini yapsın.

Araştırma teknikeri (İzmir): Sendikacı ağabeylerimizin gazını almaya geldik. Bu hükümetle anlaşmalı bir eylem. Bunun hiçbir anlamı yok. Erzurum'dan 26 saat yol gelen arkadaşlarımızı gördünüz. 10 dakikada bitirdiler basın açıklamasını. Mütteahhitler gelmiş, işbaşı yapmış karayollarında. Ne yazık ki ihale bittikten sonra yapılan bir eylem için geldik buraya. Bizim amacımız daha tepkili bir eylemdi. Nedense arkadaşlarımızın çoğu burada farklı bir havaya mı uydu ne oldu, herkes dağıldı gitti. Kısaca özetleyeyim, bu eylem anlamsız bir eylemdir. İşçiye hiçbir kazanımı yoktur. Hükümetle işbirliği yapılarak gerçekleştirilen bir eylemdir. İhaleler olmuş bitmiş, şubeler, şantiyeler satılmış. Biz sadece geldik ve gidiyoruz.

İbrahim Çaydar (İşyeri temsilcisi, Malazgirt/Muş): Karayollarının özelleştirilmesine karşı çıkmak için geldik. Satılan haklarımıza müdahale etmek için geldik. Haraç mezat satılmaya karşı çıkmak için geldik. Haklarımızı savunmaya geldik, karayolları bizim evimizdir, emeğimizdir, mücadelemizdir. Taşeron bu işi yapamaz. Malazgirt'te, Bulanık'ta, Varta'da kar mücadelesi yapmak taşeronun haddini aşar.

İşçi (Antalya): Biz taşeron işçileri olarak karayollarının bütün işlerini yapıyoruz. Çok ezik ve ağır şartlarda çalıştığımız için haklarımızı alamıyoruz. Her sene sonu iş garantisi olmadığı için hiçbir şey yapamıyoruz. Mahkemeye gittik, kazandık. Yargıtay'a gittik, kazandık. Öyleyken, karayolları yargı kararlarını uygulamadı, bizi daha da mağdur etti. En ufak şeyde bize çıkış veriyorlar, tekrar giriş yapıyorlar. Haklarımızın hiçbirini alamıyoruz.

Antalya 1 No'lu Şube Başkanı: Yönetim kurulunun almış olduğu kararla buradayız,

sendikamıza inanarak buradayız. Bundan sonra da inanacağız.

Cengiz Topel (Antalya): Özelleştirme köleliktir. Taşeron sisteminin kendisi köleliktir. İnsanların emeklerini bu kadar kolay sömüren bu faşist düzen bütün emekçileri zor duruma sokuyor.

Şinasi Topçu (Kayseri 6. Bölge): Özelleştirmeyi geri püskürtmek için buraya geldik. Alınmış eylem kararının bir hava boşaltma eylemi olduğunu biliyorduk. Bu durumu boşa çıkarmaya dönük, daha militan bir mücadeleyi başlatmak adına çalışma da yürüttük. Ama yetersiz olduğunu gördük. Şu anda satışlar gerçekleşmiş durumda. Bunu boşa düşürmenin yolu, çok daha militan direnişi ortaya koymaktan, üretimden gelen gücü kullanmaktan, işleri durdurmaktan geçiyor. Bunu sokağa taşımaktan geçiyor. Bunu da sendika ağalarının yapmasını beklemiyoruz, beklentimiz de yok. Bunu alttan öğretilmiş ölçüde, sınıf devrimcileri bu işi başarıyla tamamladığı ölçüde sonuca varacağız. Öyle ki bir tepki var, bu tepkiyi örgütlemek gerekiyor. Bize düşen görev de bu. Sendika ağalarına bu işi bırakma düşüncesinde değiliz.

Mehmet Akif İnce (Kayseri 6. Bölge): Haklarımızı savunmak için geldik. Kayseri 6. Bölge'de yol çizgi operatörüyüm. Biz iki kişi çalışıyoruz. Yanımdaki arkadaşım kadrolu. O 2500 alıyor, ben 1000 TL alıyorum. Arada büyük bir fark var ve bütün işçiler böyle.

- Sendikanın bekleme tutumu hakkında ne düşünüyorsunuz? İşçiler ne yapmalı?

İşçi (Kayseri): Sendikamız işçiyi satmış durumda şu anda. Sadece bizim gazımızı almak için buraya çağırıyorlar. İşçiler bunları tasfiye etmeli. Bunlar, işçinin lideri değil.

Araştırma teknikeri (İzmir): Biliyorsunuz biz kamu sektöründe çalışıyoruz. Yıllarca tembelliğe alıştık. Arkadaşlarımızın sorunlarıyla ilgilenmedik. Gün geldi şimdi biz aynı duruma düştük ve yalnız

kaldık. Sendika buna hazır değil. 300 bin TL'lik Mercedes'e binen bir sendika başkanının işçinin hakkını savunacağını düşünebilir misiniz? 15 milyar maaş alan bir sendika başkanının 800 TL alan bir taşeron işçisini anlayabileceğini düşünüyor musunuz? Bu yüzden yapılan hiçbir eylemin bir anlamı yok.

İbrahim Çaydar (İşyeri temsilcisi, Malazgirt/Muş): Hükümetin oyalamasıdır. Ayak oyunlarıdır. Bu oyuna sendika da gelmeyecek, bizler de gelmeyeceğiz.

İşçi (Antalya): Sendikamız bizim yanımızdaydı, hala da yanımızda. Ben bir şeyler olacağına inanıyorum. O inançla geldik buraya. Bundan sonra da inanacağız.

Antalya 1 No'lu Şube Başkanı: Bu eylem uyarı mahiyetinde. Gaz alma, öfke boşaltma eylemi değil bu. Yol-İş'in tutumunu Genel Merkez yönetimi, Antalya yönetimi iyi bilirler. Biz hiçbir zaman yalan ve hile ile hiçbir şey yapmadık. Yola da onun için düştük. Ankara dedik ve geldik.

Cengiz Topel (Antalya): Bu pasif eylem. Biz bu durumu kabul etmiyoruz. Bu eyleme ikna eden, bu eylemi zorlayan da işçidir, tabandaki işçidir. Sendikanın bu eylemi, işçilerin gazını almaya yönelik bir eylem.

Şinasi Topçu (Kayseri 6. Bölge): İşçiler kesinlikle başındaki bu tortuları atacak bir duruş içerisinde olmalı, işçiler şu anda örgütsüz. Ancak mevcut sendikalar içerisinde örgütlü. Sınıf zemininde örgütlenmesi gerekiyor. Hak ve özgürlüklerinin elde edilmesini, kendi mücadelelerinde görmeli. Sendikaya bir iş yaptracaksak bunu alttan sıkıştırarak, baskı kurarak yaptrabiliriz. Bunu başardığımız ölçüde, bunların da üzerimizde bir yönetici olarak kalmalarının şansı olmayacaktır.

Mehmet Akif İnce (Kayseri 6. Bölge): Eylemlere devam, hakkımızı savunmaya devam. Bazılarının istifa etmesi bizim için daha karlı.

Daiyang-SK Metal grevi üzerine...

Trakya'da mücadele birikimleri büyüyor!

Son yıllarda sanayi havzalarında parçalı fakat süreklileşen, bir anlamıyla birbirini tetikleyen direnişler gelişmekte. Bunlar kuşkusuz parçalı, dağınık ve birleşik bir mücadele hattından yoksun. Bu mücadeleyi tetikleyen sermaye sınıfının azgın sömürü ve kâr hırsıdır. Başta ücretlerin düşük olması, sağlıksız çalışma koşulları, esnek üretim, taşeronlaştırma, iş güvencesinin olmaması mücadelenin temel nedenlerini oluşturmaktadır. Ve bu mücadele eğilimi kendisini sendikalaşma temelinde göstermektedir.

Trakya bölgesi işçi sınıfının yoğun olduğu ve son yıllarda ardi ardına direnişlerin yaşandığı bir bölgedir. Yakın geçmişte, deri sektöründeki direnişler, petrokimya'daki örgütlenme girişimleri, metal sektöründeki gözle görülür örgütlenmeler ve son yaşanan grev deneyimleri bölgedeki mücadele dinamiklerinin her geçen gün çoğaldığını göstermektedir.

Buradan yola çıkarak Daiyang-SK'da yaşanan grev sürecini anlamak ve değerlendirmek daha yerinde olacaktır. Avrupa Serbest Bölgesi'nde kurulu olan fabrika Güney Kore sermayelidir. Bu toprakları ucuz işgücü cenneti olarak gören yabancı sermaye, kendi ülkelerinde yapamadığı pervasız sömürüyü istediği şekilde -özellikle de Avrupa Serbest Bölgesi'nde- serbest bir şekilde yapmakta, hatta daha ileri giderek işçilerin kazanılmış haklarını geri almak için her geçen gün dizginsiz bir şekilde saldırmaktadır. Bu haliyle Avrupa Serbest Bölgesi patronlar için cennet, işçiler

için cehenneme dönmüş durumdadır.

Bu cehennem şimdi sınırlı da olsa tek tek sendikal örgütlenme mücadelesiyle işçi sınıfının isyanına tanıklık etmektedir. Daiyang-SK Metal grevi şimdiden bu tanıklığın artık simgesi haline gelmiş durumdadır. Daiyang-SK Metal işçileri üç senelik bir örgütlenme sürecini yaşadı. Bu üç senelik sürecin kesintili olmasının sebebi ise öncülerin işten atılması ve hukuk sürecinin uzun vadeye yayılmasıdır. Bu durum örgütlenmeyi sekteye uğrattı. Fakat bu olumsuzluğa rağmen sendika bu mücadelenin takipçisi olarak süreci adım adım izlemiş ve örgütlemiştir. Öncü işçilerin işe alınmasıyla örgütlenme çok hızlı bir şekilde tamamlanmıştır. Ardından TİS süreci başlatılarak işçinin taban iradesi temelinde taslak oluşturulmuş ve patrona sunulmuştur. Sunulan taslağa hiçbir şekilde yanıt verilmeyerek grev yolunun önü açılmıştır.

Grev süreci

Grev kararı alındıktan sonraki ilk hafta sendika tarafından eğitimler vermeye başlanmıştır. Anamlı fakat kısa süreç içerisinde amacına tam olarak ulaşmayan eğitimler böylesine keskin bir süreçte sınıfın hafızasında yer edecek bir nitelik taşımadı.

Kuşkusuz direniş süreçleri bir okuldur. Fakat yine de eğitimi sendika cephesinden daha örgütlü, daha sistematik gerçekleştirebilmek, muhtemel sorunları en aza indirmek ve geleceğe dönük daha sağlıklı bir yön çizmek bakımından önem kazanmaktadır. Hâlihazırda bu ihtiyaç orta yerde durmaktadır.

Daiyang-SK Metal işçisi böyle bir örgütlenme deneyimini ilk defa yaşamaktadır. Sürecin buraya kadar gelmesini ne sendika, ne işçiler, ne de kamuoyu bekliyordu. Yer yer çevreden hasmane bir şekilde "bu örgütlenme bir yere gitmez, greve çıkamazlar, çıksalar da ne işçi, ne sendika arkalarında olur!" minvalinde söylemler mevcuttu.

İşçiler haklı davalarına olan inanç, coşku ve kararlılıkla greve çıktılar. Grev sürecinde fabrika önünde çadır kurulmaya çalışıldı fakat devletin kolluk güçlerinin zor kullanmasıyla çadır kurulamadı. Sendika kimi zaman yasal prosedürleri öne çıkararak fiili-meşru mücadeleden geri durdu. Kimi zaman da ASB'nin girişini kapatarak fiili iş bırakma eyleminin öncüsü olmayı başarabildi. Burada en önemli dayanak kuşkusuz ki Daiyang-SK Metal işçisinin kararlı duruşudur. Bu eylemle birlikte Daiyang-SK Metal işçisi sınıf kinini, haklı davasındaki meşruiyeti görmüş,

sınamış ve buradan başarıyla çıkmıştır. Bu eylemle birlikte ASB'de çalışan binlerce işçinin sermayeye olan öfkesi ve sınıf dayanışması ete kemiğe bürünmüştür. Servislerden alkışlarla destek verenler, servislerden inmeye çalışan işçiler, eylemin hemen ardından sendikalaşmaya dönük somut adımlar toplamında sınıf

dayanışmasının en güzel örneği olarak yaşanmıştır. Ardından içerde yapılan üretim ve sevkiyata yönelik engelleme eylemi Daiyang-SK Metal işçisinin haklı mücadelesinin kamuoyuna geniş çapta yayılmasına vesile oldu.

Grevin can damarı: "Komiteler"!

Grevde işçilerin bu sürece daha etkin katılabilmesi, öznenin kolektifleştirilmesi çok büyük bir önem taşımaktadır. Sürecin başında her ne kadar oluşturulmaya çalışılsa da "komiteleşmek" sözde kaldı. Hâlbuki grev komitesi, basın komitesi, dayanışma komitesi, teknik komite gibi (bunlar çoğaltılabilir) komiteler aracılığıyla etrafta atıl hiçbir işçi bırakılmayabilirdi. Bugün hala bunlar Daiyang-SK Metal grevinde bir ihtiyaç olarak önümüzde durmaktadır. Bu anlamıyla iç örgütlülük zayıftır ve bu zayıflık bugün fazlasıyla hissedilmektedir. Bugün yapılması gereken şey grev silahının gerçek özüne kavuşturulması için eksikliklerin taban iradesine

Trakya'da grevle dayanışma büyüyor

Daiyang – SK Metal'de 14 Kasım tarihinde başlayan grev ve başlatılan açlık grevi eylemi Çorlu Belediye Meydanı'nda kurulan çadırdaki yürüyor. Çorlu Avrupa Serbest Bölgesi'nde grevlerini sürdüren ve polis terörünün hedefi olan Daiyang-SK Metal işçilerinin mücadelesini desteklemek için "Daiyang-SK Greviyle Dayanışma Platformu" kuruldu!

Platform kuruluşu için yaklaşık 25 sendika, meslek odası, demokratik kitle örgütü ve devrimci güçlerin katılımıyla 29 Ocak Salı akşamı DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası Trakya Şubesi'nde bir toplantı gerçekleştirildi.

Toplantıya ayrıca Daiyang-SK grevcileri de katıldı. İlk olarak DİSK Birleşik Metal-İş Trakya Şube Başkanı Hazır Fedai Duvan, Daiyang-SK grevini ve gelinen aşamayı ayrıntılı bir şekilde anlattı. Ardından katılımcılar teker teker söz alarak yaklaşımlarını sundu. Grevci işçilere gıda desteğinden fiili eylemlere kadar birçok somut öneri tartışıldı. Genel olarak olumlu bir havada gerçekleşen toplantıda platform oluşturularak yürütme seçildi. Yürütmede ayrıca grevci işçilerin de olması gerektiği özel olarak vurgulandı. Platform yürütmesi kısa bir süre sonra toplanarak diğer bileşenlerle birlikte bir planlama yapacak.

Grevle dayanışma

Hemen her gün yereldeki işçi ve emekçilerin destek ziyaretleri greve güç katıyor. İlk açlık grevi ekibinin açlık grevinin son günü olan 26 Ocak günü Çorlu meydandaki alana bir çok kurum, kişi ve fabrikalardan metal işçileri gelerek destek ziyaretinde bulundu. İlk ziyaret ÖDP tarafından gerçekleştirildi. Ardından BDP Çorlu ilçe teşkilatı da çadır ziyaretinde bulundu.

Pancar Motor işyeri temsilcileri grev çadırına gelerek, açlık grevindeki işçilere dayanışma ziyaretinde bulundular. Ardından Avrupa Serbest Bölgede bulunan Daiyang – SK fabrikası önünde bekleyen grev gözcülerini de ziyaret ettiler.

08.00 – 16.00 vardiyasından çıkan DİSA otomotiv işçileri sloganlarla Çorlu meydandaki grev çadırına geldiler. Burada bir süre Daiyang-SK işçileriyle sohbet eden DİSA otomotiv işçileri, Çalışma Bakanlığı'na gönderilmek üzere başlatılan imza kampanyasına imza attıktan sonra alandan ayrıldılar.

Kızıl Bayrak / Trakya

yaslanılarak hızla geride bırakılmasıdır.

Sınıf dayanışması ve ilerici güçlerin tutumu üzerine...

Eylem biçimi olarak ASB'de kurulu olan Daiyang-SK Metal grevini Çorlu'nun merkezine de taşınması çok anlamlı ve ses getirici bir eylem biçimi olmuştur. Fakat çözüm halkasının bu olmadığı da açıktır. Bu yanıyla meşru-fili bir eylem takvimi oluşturmak belirleyici önemdedir. Grevin bir hareketliliğe ve canlılığa kavuşmasının biricik yolu budur. Başta Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu fabrikalar seferber edilmeli, grev sınıfın diğer bölüklerine de taşınabilmelidir. Bunun anlamı Daiyang-SK grevi üzerinden toplam bir örgütlenmenin ve hareketin kanallarının açılmasıdır.

Ayrıca Daiyang-SK fabrikası öne başta olmak üzere, Çorlu'da kurulan açlık grevi çadırı fiili bir eylemsel hattın güzergâhları olmalıdır. Kamuoyu oluşturmak, diğer sınıf bölükleriyle birebir temasa geçmek, kitleleri "sınıf karşı sınıf" politikasıyla bütünleştirmek çok anlamlıdır ve aynı zamanda olması gereken budur. Bu açıdan bakıldığında kurulan çadır havanın en kötü olduğu zamanlar bile ilgi odağı olmayı başardı. Çorlu işçi sınıfı bölüklerini yakınlaştırdı, dayanışmayı güçlendirdi, örgütlenme arayışlarına adres oldu.

Bir direnişin, grevin ayakta durabilmesi ancak kamuoyu desteği ve sınıf dayanışmasıyla mümkündür. Dayanışma direnen işçileri moral açıdan güçlendirecek, yalnız olmadığını çeşitli eylem ve etkinliklerle gösterecektir. Daiyang sürecinde dayanışma ayağının biraz geç başlatılması her ne kadar olumsuz olsa da sonrasında bu yönlü atılan adımlar oldukça anlamlıdır. "Daiyang-SK Metal Greviyle Dayanışma Platformu"nun kurulması bu açıdan önemli bir başlangıçtır. Ayrıca bu Trakya'da bir ilktir. Bu açıdan bu yanı güçlendirmek, dar ve faydacı tutumlardan kurtularak "dayanışmayı" hedefleyen ve işleyen bir platform yaratmak fazlasıyla önem kazanmaktadır. İki ayı aşan süredir grev yokmuşçasına hareket eden sendika ve birçok kurum ve kuruluşun, Birleşik Metal-İş ve Trakya İşçi Birliği tarafından yapılan çağrıyla Daiyang-SK Greviyle Dayanışma Platformu'nda buluşmasının anlamı yeterince açıktır.

Ayrıca Türk-İş bünyesinde bulunan sendikalarından Hak-İş'e bağlı sendikalara kadar Lüleburgaz'dan, Tekirdağ merkezden, Edirne'den katılımların olması her şeyden öte başlı başına önemli bir kazanımdır. Bu Daiyang-SK Metal işçilerinin yürüttükleri mücadele gücünün diğer emek örgütlerini ve tüm kamuoyunu da nasıl toparladığını göstermiştir. Sınıf kendi gücünü göstermiş ve toparlayıcı bir eksen yaratmıştır.

Sınıf devrimcilerinin tutumu ve sonuç yerine...

Sınıf devrimcileri olarak başından itibaren Daiyang-SK Metal işçilerinin örgütlenme çalışmasının bir parçası olmaya ve önünü açmaya çalıştık. Dar kaygılar gütmeyen birleşik, militan ve fiili-meşru bir mücadele hattını temel aldık ve bu doğrultuda etkin bir çaba ortaya koyduk.

Önümüzdeki dönemde de birleşik mücadele hattını örmeye çalışan, tabanın iradesine, sendikanın birleştirici çabasına güç veren bir tutumla yol yürüyeceğiz.

Zira Daiyang-SK Metal işçisi, bugün işçi sınıfına tutulması gereken yolu gösteriyor. İşçiler grevle birlikte büyük bir coşku, kararlılık ve dirençle mücadele bayrağını yükseltmeye devam ediyorlar. Burada elde edilecek en küçük kazanım, işçi sınıfı ve emekçilere mal olacak ve onu ileriye taşıyacaktır. Bunun için başta Birleşik Metal-İş Sendikası olmak üzere tüm emek örgütleri ve ilerici kamuoyu bu greve tüm gövdesiyle güç vermek sorumluluğuyla karşı karşıyadır.

Trakya'dan sınıf devrimcileri

Avrupa Serbest Bölgesi...

Sermayeye teşvik, işçiye cehennem!

Serbest bölgeler sermayenin çitlerle çevrili özel sömürü alanlarıdır. Burada sermaye örgütünün kural ve hukuku geçerlidir. 1970'li yılların ikinci yarısında, gelişmiş kapitalist ülkelerde artan işgücü maliyeti, yükselen işsizlik oranları, iletişim ve ulaştırma teknolojilerinde sağlanan büyük gelişmeler gibi bazı etmenlere bağlı olarak, uluslararası işbölümü yeniden biçimlendirilmeye başlandı. Temel hedef, az gelişmiş ülkelerdeki ucuz işgücünden yararlanmaktır. Ancak Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun varlığı ile sınıf mücadelelerinin dünya çapındaki yaygınlığı sermayeyi serbest sömürü noktasında sınırlandırıyordu.

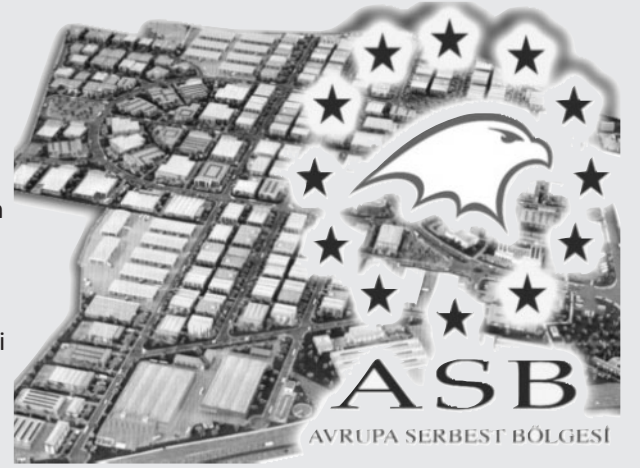
Türkiye'de 1927 yılında çıkarılan Serbest Mıntıka Kanunu ve 1953 yılında kabul edilen 6209 sayılı Serbest Bölge Kanunu, ağırlıklı ticarete yönelikti. 1976-1977 yıllarında ise Türkiye'de ihracata dönük imalat sanayii üretimi yapacak serbest bölgelerin kurulması gündeme geldi. Ancak bu dönemde var olan sınıf hareketi nedeniyle bu projeler gerçekleştirilemedi. Neoliberal saldırıların yaşama geçirilmesi amacıyla gerçekleşen 12 Eylül faşist askeri darbesinin ardından özellikle sermayenin has uşağı Turgut Özal döneminde devreye sokuldu.

1985 yılında 3218 sayılı Serbest Bölgeler Yasası çıkarıldı. Bu kanuna göre, serbest bölgelerin her birinin kurulmasından sonraki 10 yıllık süre içinde kesin bir grev yasağı vardı (Geçici Madde:1). Bu yıllarda, Türkiye'de serbest bölgelerde yatırım yapılması için yapılan çağrı ve davetlerde, bu grev yasağı özellikle belirtiliyordu. Bu yasağın 2002 yılında kaldırıldı. Bugün biz bu yasağın sermaye tarafından fiiliyatta nasıl uygulanmaya çalışıldığını Çorlu'da Avrupa Serbest Bölgesi'nde kurulu bulunan Daiyang-SK grevi üzerinden açıkça görüyoruz. Kore kökenli Daiyang-SK sermayesi sendikayı dahi muhatap almamakta, toplu iş sözleşmesine yanaşmamakta, işçilere sendikasızmış gibi davranmaktadır. Bu, burjuva hukukunun dahi nasıl ayaklar altına alındığını açıkça göstermektedir. Türkiye'de 20 serbest bölge bulunuyor ve bu serbest bölgelerde 22 Nisan 2010 tarihinde yapılan bir düzenlemeyle taşeronlaştırmanın da önü açılmış oldu.

Avrupa Serbest Bölgesi (ASB), sanayi merkezi Çorlu bölgesinde 2 milyon metrekaarelik alan üzerine kuruludur. Özünde Türk kökenli, fakat bir Alman sermayedarı olan Şahinler Holding tarafından kurulan Avrupa Serbest Bölgesi, organize sanayi bölgelerindeki ağır çalışma ve sömürü koşullarıyla eşdeğer niteliktedir. OSB'ler nasıl ki sermayenin organize sömürü bölgeleriye, ASB'ler de serbest bir sömürü alanıdır.

1998 yılında temelleri atılan ASB, 2003 yılında dinci-gerici parti AKP'nin şefi Erdoğan tarafından resmi olarak açıldı. Avrupa Serbest Bölgesi'nde tekstil, cam sanayi, bilgisayar, paslanmaz çelik, ambalaj, otomotiv ve kimya gibi çeşitli sektörlerde faaliyet gösteren yaklaşık 200 fabrikada binlerce işçi çalıştırılmaktadır. Bilkont, Büro Teknik, Epta Metal, Şahinler Mensucat, Daiyang-SK, Neptün Oto, Mega Matbaa ve Makine, MTU Motor, Nursan Oto Sistemleri, Unilever, Bekaert Tekstil, Foxconn gibi önemli fabrikalar Avrupa Sanayi Bölgesi kapsamında faaliyet gösteren temel fabrikalar arasındadır. 2010 yılı verilerine göre yıllık ticaret hacmi 2 milyar doların üzerinde olarak açıklanmaktadır. Bu devasa meblağın gerisinde işçilere dayatılan ve ortaçağ çalışma koşullarını aratmayan ağır çalışma ve sömürü koşulları bulunmaktadır.

Üçüncü ayına giren Daiyang-SK Metal fabrikasında

yaşananlar bu ağır çalışma ve sömürü koşullarını teyit eder niteliktedir. Daiyang-SK Metal'de yaşanan kuşkusuz ki buzağının sadece görünen kısmıdır. 200 fabrikada, düşük ücretler, güvencesizlik, sosyal hakların gaspı, sendikasızlık, işçi sağlığı ve güvenliği tedbirlerinin alınmaması gibi birçok sorun hemen her gün işçilerin sırtında ağır bir yük olarak durmaktadır. Daiyang-SK Metal'de yaşananlar ASB'de yaşananların kısa bir özeti niteliğindedir.

ASB'de faaliyet gösteren sermayedarlara, ASB yönetimi tarafından kurumlar vergisi muafiyeti, Ar-Ge personeli gelir vergisi muafiyeti, KDV'siz fatura kesme ve alma imkânı, stopaj ve damga vergisi muafiyetleri gibi önemli imkânlar sunulmaktadır. Ayrıca ASB tanıtım broşüründe "ucuz ve kaliteli işgücü" olanağından da bahsedilmektedir. Bu sözcük her şeyi açıklamaya yeter de artar bile. Çorlu ASB'de devasa bir artı-değer birikimi bulunmaktadır. Bu birikim oldukça büyük oranda sermayenin kasasına akmaktadır. Burjuvazi gittikçe palazlanırken, işçi ve emekçiler dipsiz bir yoksulluğa itilmektedir. Buradaki olgu emek-sermaye çelişkinin ne denli keskin olduğunu göstermektedir. Fakat aynı zamanda buradaki mücadelenin de ne derece şiddetli geçeceğinin göstergesidir. Özel güvenlik birimleriyle, polisiyle, mülki idare amirleriyle burjuvazinin bu kalesi özel olarak korunmakta, kendine has kanunlar büyük bir keyfiyet içerisinde uygulanmaktadır. 3 aydır fabrika içerisinde çevik kuvvet bekliyor. Grevciler toplu olarak bölgeye sokulmuyor, sürekli olarak bölgede çalışan işçilere kimlik kontrolü yapılarak tam bir baskı ve terör ortamı yaratılıyor.

Salt ASB değil, bir bütün olarak Tekirdağ, bir sanayi kentidir. Çorlu, Lüleburgaz, Çerkezköy, Kapaklı, Saray ilçelerinde onbinlerce sanayi işçisi çalışmaktadır. Büyük ve orta ölçekli fabrikalar bulunmaktadır. Bu bölgelerde kurulan sanayi bölgeleri sermayedarlar tarafından yeni ve geniş istihdam alanları olarak değerlendirildi. Ancak her fırsatta kriz gerekçesiyle yoğun bir sömürü dayatıldı. Esnek üretim biçimleri bölgede yaygın olarak devreye sokuldu. Son dönemlerde yoğun sömürü koşullarına karşı işçi ve emekçiler de sendikalaşma bilinci geliyor. Saldırıların dozajı arttıkça mücadele serpilip geliyor. Avrupa Serbest Bölgesi'nde Epta Metal ve Daiyang-SK Metal grevleri en belirgin ve öne çıkan örnekler arasındadır. Çerkezköy'de Trexta işçilerinin direnişi yine somut bir örnek olarak karşımızda durmaktadır. Bir sömürü cehennemi olan bölge, sermaye açısından şimdilik tam bir cennet gibi gözükmektedir. Fakat Tekirdağ bölgesinde sınırlı da olsa sınıf cephesinden yükselen kıpırdanma canlanarak sürecektir. Sermayenin sömürü kalesi olan bölge, işçi sınıfının militan mücadelesinin kalesi olacaktır.

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için...

Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı!

Bizler çeşitli fabrikalardan devrimci işçiler olarak, önümüzdeki aylarda **“İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları”**nı toplayacağımızı ilan ediyoruz.

Kurultayımızı halkların kardeşçe yaşayacağı bir dünyanın yaratılması amacıyla hizmet etmesi için topluyoruz. Kurultayımız bu amaç için atılmış bir adım, ortaya konulmuş güçlü bir irade olacaktır. Kurultayımızda omuz omuza veren işçiler, ulusal baskı ve eşitsizliğin her biçimine karşı net bir tutum ortaya koyacaklar ve sömürsüz, savaşızsız, kardeşçe yaşanılacak bir dünya mücadelesinde ellerini birleştireceklerdir.

Kurtuluş kendi ellerimizdedir!

Kurultay çağrısında bulunan biz devrimci işçiler, tüm halkların kardeşçe yaşayacağı ve savaşların kökünün kurutulacağı bir dünyanın ancak işçi sınıfının elleriyle kurulacağına inanıyoruz. Çünkü her türlü baskı ve eşitsizliğin gerisinde emperyalist-kapitalist dünya düzeni var. Bu düzenin efendileri sınırsız bir sömürü ve yağma uğruna keyiflerince sınırlar çizerek emekçi halkları bölüyorlar. Birini diğerinden üstün tutup eşitsizlikleri körükliyor, düşmanlık tohumları ekiyor, savaşlara başvuruyorlar. Böylece aynı sorunları yaşayan, aynı biçimde ezilen, hatta aynı dili kullanan emekçilerin birleşmesini engelliyorlar. Bu sayede milyonlarca emekçinin yaşamı köleleştiriliyor, fabrikasında emeği, sofrasında ekmeği çalmıyor, ülkesinin zenginlikleri yağmalanıyor.

Tüm bunlar gösteriyor ki, sınıfsal baskı ve kölelik düzenini sürdürülebilmek için ulusal baskı ve eşitsizlikler sürekli körükleniyor. Bu zeminde tirmandırılan şovenizm, sınıfsal baskı, eşitsizlik ve kölelik düzeni gerçeğinin üstünü örtmek için kullanılıyor.

İşte bunun için diyoruz ki, ulusal baskı ve eşitsizliğe karşı mücadele ile sınıfsal baskı ve köleliğe karşı mücadele birbirinden ayrılamaz. Her türden baskı ve eşitsizliğin son bulması için sınıfsal baskı ve eşitsizliğin son bulması gerekir. Başka bir ifadeyle, emperyalizme karşı mücadele vermeden ve sermaye iktidarını yıkmadan ne ulusal ne de sınıfsal baskı, eşitsizlik ve kölelik son bulabilir.

Bundan dolayıdır ki kurultayımızı, “sınıfa karşı sınıf” duruşuyla, emperyalizme ve burjuvaziye karşı tüm milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçilerin birliğini sağlama hedefiyle topluyoruz.

Birlik ve kardeşlik için özgürlük ve eşitlik!

Biz işçilerin birliğe hava kadar, su kadar ihtiyacı var. Bundan yoksun olduğumuz içindir ki yaşamımız cehenneme dönüyor. Birliğimizi kurmak için ise kardeşliğe ihtiyacımız var. Çünkü fabrikalarda yan yana çalıştığımız, aynı sömürü dişlileriyle ezildiğimiz sınıf kardeşimiz ayrımcılığa uğrarken, ulusal kimliğinden dolayı baskı görürken sustuğumuz içindir ki, aramıza duvarlar örülüyor.

Emperyalistler ve uşakları birlik olmamızı engellemek için biz işçi ve emekçileri parçalayıp bölüyor, birbirimize düşman hale getiriyorlar. Bunun

için de en çok aramızdaki dinsel ve etnik farklılıkları kullanıyorlar. Bizleri sınıf kardeşlerimizin etnik ve dini kimliklerinin aşağılanmasına ortak ediyorlar.

Oysa başka ulusu ezen bir ulus özgür olamaz. Nitekim ülkemiz tarihinden de biliyoruz ki, Kürt emekçi kardeşlerimizin kimlikleri yok sayılırken, Alevi kimliğinden dolayı başka kardeşlerimiz ayrımcılığa uğrarken bizler asla özgür olmadık. Böylece daha fazla bölündüğümüz için daha çok kaybettik, daha fazla sömürüldük, kölelik zincirlerimiz daha da ağırlaştı.

İşte bunun için, başta kardeş Kürt emekçi halkı olmak üzere etnik ve dinsel kimliğinden dolayı baskı ve ayrımcılığa uğrayan tüm emekçi kardeşlerimiz için özgürlük ve eşitlik istiyoruz. Çünkü deneyimlerimiz de bize gösteriyor ki, özgürlük ve eşitlik kardeşliğin, kardeşlik ise birliğin harcıdır. Halklar kardeş olduğunda işçilerin birlik olması kolaylaşır. Ve ancak işçiler birlik olmayı başardığında, halkların kardeşçe yaşayabileceği bir düzen kurulabilir. Zaten asalakların birliğimizden korkmalarının nedeni de budur. İşte böyle bir düzeni, tüm milliyetlerden işçilerin ve emekçilerin özgürlük ve eşitlik temelindeki gönüllü birliğine dayalı sosyalist cumhuriyetini, ancak bizler, işçiler kurabiliriz.

Bu nedenledir ki kurultayımız, burjuvazi tarafından aramıza ekilen düşmanlık tohumlarını ve önyargı duvarlarını yıkmak için topluyor.

Emperyalist savaş ve saldırganlığı durdurmak için!..

Sadece yaşadığımız ülkede değil, tüm dünyada birlik ve kardeşliğe ihtiyacımız var. Çünkü burjuvazi denilen asalaklar takımı bizi sadece içeride değil, dışarda da bölüp parçalamaya çalışıyor. Böylelikle emperyalist savaşların askeri haline getirip, kardeş halkların üzerine göndermek istiyor.

Hedefte şimdilerde Suriye var. Suriye halkını Esad

rejiminden, onun kanlı eylemlerinden kurtarmak istediklerini söylüyorlar. Oysa bu koca bir yalandır. Onların derdi Suriye halkı değildir. Onlar Libya’da olduğu gibi Suriye’de de Amerikan emperyalizminin taşeronluğunu yapıyorlar. Ortadoğu üzerindeki emperyalist egemenliğin pekişmesini istiyorlar. Dolayısıyla onlar özgürlük değil yağma ve kölelik peşindeler.

Böyle bir durumda kaybeden sadece Suriye halkı değil, biz de dahil Ortadoğu’nun tüm emekçi halkları olacaktır. Çünkü biz bu oyuna düştükçe sömürü ve kölelik zincirlerimiz daha da ağırlaşacaktır.

Bundan dolayıdır ki biz işçiler, ülkemizde olduğu gibi Ortadoğu’da da işçilerin birliğini, halkların kardeşliğini savunuyoruz. İçeride ve dışarıda işçi ve emekçiler kardeşlerimiz, emperyalistler, kapitalist asalaklar ile uşakları düşmanımızdır! Ancak omuz omuza verdiğimizde, emperyalistler ile uşaklarını Ortadoğu’dan kovmayı başarabiliriz.

Kurultayımız bunun için de emperyalizme ve uşaklarına karşı mücadele çağrısı olacaktır.

Haydi kurultaya!

Bu düşüncelerle toplayacağımız **“İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları”**na tüm sınıf kardeşlerimizi katılmaya, sözünü söylemeye, kurultay çalışmalarında bizzat yer alarak destek olmaya çağırıyoruz. Öyle ki kurultay salonlarımız emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı sınıfımızın birliği ve kardeşliğimizin gücüne sahne olsun. Sömürsüz, eşit, özgür bir ülke ve dünya mücadelesi için atılan tok bir adım olsun.

Öyleyse haydi kurultaya!

Haydi birliğe, kardeşliğe, kurtuluşa ve özgürlüğe!

**Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları
Hazırlık Komiteleri**

24 Ocak 2013

İşçi kurultayları hazırlık çalışmalarından...

Sınıf devrimcilerinin “İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları” başlığıyla örgütleyeceğini duyurduğu kurultayların çalışmaları 27 Ocak Pazar günü yapılan işçi toplantılarıyla başladı. İzmir, Ankara ve Adana’da gerçekleşen toplantılarda siyasal konjonktür, Kürt sorunu ve sınıf hareketi üzerine tartışmalar yapıldı, kurultay üzerine konuşuldu.

Ankara’da işçi kurultayı hazırlık toplantısı

Ankara’da işçi kurultayı hazırlıkları çerçevesinde 2. geniş katılımlı toplantı gerçekleşti. Toplantıda ilk olarak önceki toplantıda kararı alınıp, yapılan anketler değerlendirildi. Onlarca işçi ve emekçinin ülkenin temel sorunları, emperyalist savaş karşısındaki tutumları ve Kürt sorunu konusundaki düşünceleri aktarıldı. Anketlerden işçilerde genel anlamda ülkenin temel sorunları karşısında bir duyarsızlık olduğu, düşünce belirtenlerin ise egemenlerin ve medyanın diliyle konuştuğu anlatıldı.

Anketlerin değerlendirmesinin ardından 2 temel gündeme ilişkin propaganda çalışmalarının artırılması, kurultaya kadar bu kapsamda etkinliklerin gerçekleştirilmesi konuşuldu. Aynı zamanda işçilerle birebir iletişim kurabilmek ve tartışabilmek amacıyla anket aracının etkili bir şekilde sürdürülmesi, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı imza metninin kent genelinde yaygın bir şekilde kullanılması, kurultayın yerel ayaklarının oluşturulması, yerelerde kitleye dönük tüm çalışmaların yerel KHK’lar tarafından örgütlenmesi, kitle etkinliklerinin gerçekleştirilmesi, gelişmelerle bağlantılı olarak eylemli süreçlerin örgütlenmesi kararlaştırıldı.

Nisan’ın başında gerçekleştirilmesi hedeflenen İşçi Kurultayı Şubat ayının başında deklare edilecek...

İzmir’de işçi toplantısı

İzmir’de işçi kurultayı çalışmaları işçi toplantısı ile başladı. Toplantıya İzmir’in çeşitli bölgelerinden işçiler katıldı. Toplantının açılış konuşmasında sermaye devletinin içerde ve dışarda yürüttüğü saldırı politikalarına değinilerek kurultayın gündemleri ile

ilgili bilgilendirmede bulunuldu.

Açılış konuşmasının ardından söz alan konuşmacı ise, kurultayın hangi ihtiyacın ürünü olarak örgütleneceği sorusunu cevapladığı sunumunda, sınıfın siyasal konularda bağımsız tavrını ve alternatif duruşunu ortaya koyması gerekliliği üzerinde durdu. Kurultay gündemlerinin açıklanması ile devam edilen sunumda “işçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarının anlamı örneklerle somutlandı.

Mücadeleye ve kurultay çalışmalarına omuz verme çağrısıyla son bulan sunumun ardından soru cevap bölümüne geçildi. Gelen sorular ve eklerle beraber kurultayın gündemlerinin işçi sınıfının ekonomik sorunlarıyla kuracağı bağ ve çalışma tarzı tartışıldı. Toplantıda kurultayın çalışmalarını yönlendirecek kurultay yürütme komisyonuna katılım çağrısı yapılarak, liste oluşturuldu.

Adana’da hazırlıklar başladı

Adana’da Devrimci Kadın Kurultayı hazırlıkları sürerken, 7 Nisan’da gerçekleştirilecek “Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı”nın hazırlıklarına da başlandı. Bu kapsamda kurultayın ana gündemlerinden seçilen konu başlıkları üzerine işçi eğitim seminerleri ve bir okuma programı oluşturuldu.

Planlanan seminerlerin ilki Sanayi İşçileri Derneği’nde yapıldı. Kurultayların amacına dair yapılan giriş sonrasında seminere geçildi. “Emperyalist savaş ve tutumumuz” başlıklı seminerde emperyalist-kapitalist sistemin yapısı, yaşadığı krizler ve savaşlar üzerine bir sunum gerçekleştirildi.

Son olarak Suriye gündemiyle emperyalistlerin Ortadoğu üzerinden yaptıkları hesaplara değinildi. Sunumda, emperyalizme karşı verilecek mücadelenin önemine değinilerek, bu mücadelenin anti-kapitalist içerikte olması gerektiğinin altı çizildi. İşçi sınıfının bağımsız tutumunun ne olması gerektiğine değinilerek, emperyalist politikaların teşhiri güncel örneklerle yapıldı.

İşçi eğitim seminerleri “Kürt sorunu ve tutumumuz” başlığıyla devam edecek.

Kızıl Bayrak / Ankara-İzmir-Adana

Madencilerden “grev” uyarısı

27 Ocak 2013 | Zonguldak

Zonguldak, maden işçilerinin büyük eylemine sahne oldu. 27 Ocak’ta gerçekleştirilen “emeğe saygı eylemi”yle maden işçileri, iş cinayetlerine, sefalet ücretlerine, ağır çalışma koşullarına karşı “genel grev” şiarını yükselttiler.

Mitinge katılmak için ülkenin çeşitli bölgelerinden maden işçileri İstasyon Meydanı’nda bir araya geldi. İşçiler, geçtiğimiz ay hayatını kaybeden 8 işçiyi de unutmuyarak Kozlu Maden Ocağı önünde toplanıp ölenleri andı. Genel Maden İşçileri Sendikası’nın düzenlediği mitingte, binlerce işçi ve emekçi İstasyon Meydanı’ndan Madenci Anıtı’na yürüdü.

Genel Maden İşçileri Sendikası Genel Başkanı Eyüp Alabaş, emeğin başkentinden seslendiğini ifade ederek “Emeğin başkenti Zonguldak’tan emeğe saygı istiyoruz” dedi. Alabaş, mitingin bir başlangıç olduğunu, madenlerde taşeron çalıştırmaya karşı mücadeleyi büyüteceklerini ifade etti. Alabaş konuşmada şunları ifade etti: “Artık Türkiye’de hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bundan sonra hiç kimse emekçileri görmezden gelemeyecek. Artık yeter diyoruz. Biz güzel ölmek istemiyoruz. Taşerona hep birlikte son verecek, taşeron bataklığını hep birlikte kurutacağız.” Kozlu’daki 8 işçinin öldüğünü anımsatan Alabaş, “İş cinayeti diyoruz. Çünkü biz, daha 2004 yılında, ‘Yeraltında taşeron olmaz’ demiştik.”

Eylemde en çok öne çıkan sloganlardan biri “İşçi, memur elele genel greve” oldu. Alabaş konuşması sırasında “Gerekirse üretimden gelen gücümüzü kullanacak mıyız?” diye sorarken işçilerin yanıtı hep bir ağızdan “evet” oldu.

Maden işçilerinin eylemine DİSK, KESK, TÜRK-İŞ, Sendikal Güç Birliği Platformu katıldı. Direnişteki DHL ve THY işçileri, HDK ve TKP madencilere destek olmak için alanlardaydı. Miting konuşmalarının ardından sona erdi.

DHL’de baskılara rağmen direniş!

Gebze Güzeller Sanayi Bölgesi’ndeki DHL deposu önünde direnişini sürdüren işçilerin kaldığı çadır 29 Ocak gecesi bir kez daha saldırıya uğradı. TÜMTİS’e üye oldukları gerekçesiyle işten atılmalarının ardından direniş başlatan DHL işçilerinin, kış aylarında soğuktan korunmak için kurdukları çadır, işçilerin direniş alanından ayrılmalarının ardından üçüncü kez tahrip edildi.

Direnişleri boyunca patron ve patron yanlısı kişilerce baskı ve tehditlere maruz kaldıklarını belirten işçiler, dün gece direniş alanına gelen polis de “bu çadırı burada istemiyoruz” şeklinde tehdit savurduğunu anlattı. Gece yaşadıkları bu gerginliğin ardından sabah saatlerinde direniş alanına gittiklerinde çadırın yıkıldığını öğrenen işçiler bunun bir tesadüf olmadığını dile getirdi. Sendikalı olarak işe dönme talebiyle başlattıkları direnişin yasal ve son derece haklı olduğunu belirten işçiler, çadırı yeniden kuracaklarını, haklarını elde edene kadar direnişlerini sürdüreceklerini ifade etti. İşçiler çadırlarını yeniden kurarak direnişe devam ediyor.

DHL Esenyurt deposu önünde direnişini sürdüren işçilerin çadırı da geçtiğimiz günlerde zabita tarafından yıkılmış, çadırdaki bulunan eşyalara el konmuştu.

Kadın sorunu üzerine konferanslardan.../2

Tarihten günümüze kadın

Kadın cinsinin büyük tarihsel yenilgisi

İnsanlık tarihinin belli bir döneminde cins ayrımcılığına ve ayrıcalığına dayalı ilişkilerin olmadığı, daha 19. yüzyılın ikinci yarısında bilimsel olarak kanıtlanmış durumdaydı. Bütün tarihsel ve antropolojik veriler bu çerçevede kadın sorununun tarihselliğine tanıklık etmekte, bunun tarihin belli bir evresinde ve belirli koşullara bağlı olarak ortaya çıkan bir sorun olduğunu göstermektedir. Gerici ideolojiye ve dinsel safsataya karşı bilim bu konuda tümüyle devrimci teoriden yanadır, her bakımdan onu doğrulamaktadır. Sosyalizmin bilimsel teorisi tarihsel ve toplumsal veriler üzerinde yükseldiğine göre bu şaşırtıcı da değildir.

Tarih içinde bin yılların ataerkil toplumunu ondan çok daha uzun bir tarihi süreci kaplamış anaerkil toplum önceliyordu. Bu toplumda kadının belirgin bir üstünlüğü vardı, fakat bu öteki cins üzerinde tahakküm kurmaya dayalı ve onu ezmeye yönelik bir üstünlük değildi. O günün toplumsal ilişkileri içinde kadının tuttuğu yere bağlı olarak oluşan doğal bir toplumsal durumdu bu. Burada kadının cins ayrıcalıklarına bağlı olarak erkeğin ezilmesi ve sömürülmesi değil, fakat o günün toplumuna egemen anaerkil ilişkilere doğal bir bağımlılığı sözkonusudur.

Anaerkil toplum ya da bilimsel açıdan daha uygun bir niteleme ile ilkel komünal toplum, henüz özel mülkiyetin, sınıfların, sömürünün, devletin olmadığı, genel olarak toplumda sınıf egemenliğine dayalı ilişkilerin ve dolayısıyla onun ürünü ya da uzantısı öteki toplumsal sömürü ve ezme biçimlerinin ortaya

çıkmadığı, bu çerçevede cins ezilmişliğinin de bulunmadığı bir toplum biçimidir. Bu, sınıfsız, sömürsüz, mülkiyetsiz, devletsiz bir toplumdu, demek oluyor ki, insanlığın bugün geleceğe ilişkin olarak hedeflediği bir toplumsal durumun ilkel düzeyde bir örneği idi. İşte böyle bir toplumda kadın, üretimdeki ve genel toplumsal ilişkileri içindeki yerinden gelen belirgin bir üstünlüğe sahiptir, fakat bu sonradan ekonomik güce, maddi ve manevi baskıya dayalı olarak erkeğin kadın üzerinde kurduğu egemenlikten tümüyle farklı idi.

İnsan toplumunun varoluş ölçüğü o aşamada henüz bugünle hiçbir biçimde kıyaslanamaz ölçüde küçüktü, insan toplulukları küçük ölçekli kabileler halinde yaşıyorlardı. Bu kabile yaşamı içinde bir komünal mülkiyet ortaklığı bulunduğunu, kadının bir dizi avantajından dolayı bu toplumda öne çıktığını, otorite sahibi olduğunu, manevi saygı gördüğünü biliyoruz. Soy zincirinin kadına göre belirlendiğini; evliliklerde erkeğin kadının kabilesine gittiğini, bu manada kadına tabi olduğunu, boşanmalarda gerisin geri kendi kabilesine döndüğünü

ve beraberinde bir şey götüremediğini biliyoruz. Çocukların kadının kabilesine ait olduğunu, çocuğun doğduğu kabileye mensup olan dayının evlendiği kadının kabilesine giderek nispeten uzak bir yabancı olarak kalan amcadan çok daha değerli ve ön planda bulunduğunu biliyoruz. Tarihsel ve antropolojik incelemeler bütün bunların tartışma götürmez kanıtlarını bize açıklıkla sunuyor.

Köleci sınıf toplumunu önceleyen tanrıça kültürü, tümüyle kadının toplumda etkin, egemen ve saygın olduğu bir tarihsel dönemin göstergesidir. İnsanlık tarihinin düşünsel-kültürel boyutunda tanrılardan önce tanrıçalar var ve tanrıların bunların yerini alması zamanla oluyor. Ve bu, mitolojinin açıkça tanıklık ettiği gibi, barışçı biçimde olmak bir yana ancak büyük mücadeleler sayesinde ve bu mücadelelere sahne olan zorlu bir tarihi geçiş döneminin sonrasında gerçekleşiyor.

Bu, sınıflı toplumun ve ona eşlik eden erkek egemenliğinin, bin yıllara yayılan zorlu ve sancılı doğumunun düşünsel-kültürel yansımasından başka bir şey değildir kuşkusuz. Tarih içinde özel mülkiyetin, sömürünün, sınıfların, bunlara dayalı tahakküm ve ezme biçimlerinin, bütün bunların temel bir aracı olarak devletin doğumuna, bu aynı sürecin cins ilişkileri planında yansıması olarak erkek egemenliğinin doğumu eşlik etmiştir.

Üretici güçlerdeki gelişme zamanla üretim içinde erkeğe daha üstün bir konum kazandırdı ve bu aynı gelişmenin yarattığı zenginlik gitgide özel mülk olarak erkeğin elinde birikti. Erkek tam da bu sayede adım adım toplum içerisinde ön plana çıktı ve kadının sahip olduğu üstünlükleri devralmaya başladı. Ama arada

köklü ve temelli bir fark vardı; kadın üstünlüğü sınıfsız ve sömürsüz bir toplumsal ilişkiler sistemi içinde gerçekleşiyorken, dolayısıyla baskıya, zora, bunlara dayalı ezme biçimlerine dayanmıyordu; bunu izleyen erkek egemenliği, sınıfsal baskı ve sömürünün egemen hale geldiği bir toplumsal ilişkiler içinde gerçekleşti, sınıfsal sömürü ve baskının cins ilişkileri planındaki uzantısı oldu.

Konumuz kadın sorunu olduğu için, bu toplumsal değişimi daha çok kadın-erkek ilişkilerinin evrimi üzerinden ele alıyoruz. Yeri geldikçe vurgulandığı gibi gerçekte

burada daha genel planda bir toplumsal evrim var ve kadın-erkek ilişkilerindeki tarihsel değişim de bunun bir parçası olarak gerçekleşiyor. Çözülen daha genel

“*Bu toplumda kadının belirgin bir üstünlüğü vardı, fakat bu öteki cins üzerinde tahakküm kurmaya dayalı ve onu ezmeye yönelik bir üstünlük değildi. O günün toplumsal ilişkileri içinde kadının tuttuğu yere bağlı olarak oluşan doğal bir toplumsal durumdu bu. Burada kadının cins ayrıcalıklarına bağlı olarak erkeğin ezilmesi ve sömürülmesi değil, fakat o günün toplumuna egemen anaerkil ilişkilere doğal bir bağımlılığı sözkonusudur.*”

ezilmişliği ve kapitalizm

H. Fırat

planda ilkel komünal toplumdur, sınıfların, sömürünün, özel mülkiyetin ve devletin olmadığı toplumsal düzendir. Doğmakta olan özel mülkiyet, sömürü, sınıflar, sınıfsal sömürü ve baskı ilişkileri, bunların zora dayalı güvencesi olarak devlet, özetle tüm sonuçlarıyla sınıflı toplumdur.

Sınıfların doğumuna erkek egemenliğinin doğumu eşlik etti, bu ikisi aynı sürecin iki farklı boyutudur. İlki aynı evrimin sınıf ilişkileri, ikincisi ise cins ilişkileri planındaki yansımasıdır. Ne zaman ki mülkiyet, sömürü, sınıflar ve devlet, bunları olumlayan ve meşrulaştıran ideoloji, kültür, değer yargıları, dinsel inançlar vb. doğdu, işte o zaman kadın cinsinin bin yıllara yayılan ve halen de sürmekte olan ezilmişliği de başlamış oldu. Sınıfsal sömürü ve baskının tüm maddi ve manevi araçları kadın üzerindeki cinsel sömürü ve baskının da araçları oldular. O zamandan beri kadın ezilen bir cinstir, toplum biçimindeki değişime bağlı olarak bu ezilmişliğin biçimi zaman içinde değişmiş fakat özü süregelmiştir.

Bütün bu köklü tarihsel değişimlerin ve kadının bin yılları bulan cinsel ezilmişliğinin kuşkusuz binbir türlü görünümü var. Fakat bizim için burada gerekli olan bu değişimin ve onun ürünü cinsel ezilmişliğin özü ve esasıdır. Bu değişimin ve ezilmişliğin nelere bağlı olarak ve nasıl doğduğu, dolayısıyla nelere bağlı olarak ve nasıl ortadan kalkacağıdır. Biz tarihçi ya da antropolog değil, devrimciyiz. Sömürü ve baskıya dayalı bir sınıf egemenliği sistemini tüm uzantıları ve sonuçlarıyla ortadan kaldırmak peşindeyiz. Bu çerçevede bizi ilgilendiren, belirli bir toplumsal olgunun tarihsel oluşum ve evriminin binbir görünümü ya da biçimi değil, fakat temelde onu doğuran ve yaşatan ana etkenlerdir. Biz cinsel eşitsizlik, baskı ve kölelik ilişkilerini doğuran ana etkenleri kavırsak, böylece bu aynı ilişkilerin köklü ve temelli biçimde ortadan kaldırılmasının gerekli ve zorunlu koşullarına da açıklık getirmiş olur, haliyle buna yönelik devrimci mücadele ufkumuzu da bu temellere dayandırırız. Tarihsel ve antropolojik verilerden çıkan temel sonuçlar burada bizi bu kadar, yalnızca bu sınırlar içinde ilgilendirmektedir ve özel ayrıntılarla uğraşmamıza bunun için gerek yoktur.

Kadın sorunu tarih içinde ve belli toplumsal koşullara bağlı olarak doğmuştur, o halde zamanla ve sözkonusu koşulların köklü değişimi ile de ortadan kalkacak/kaldırılacaktır, önemli olan bunun bilincinde olmaktır. Dolayısıyla kadın köleliğine ve ezilmişliğine karşı mücadeleyi bu tarihsel ve sınıfsal bir perspektif için ele alabilmektir.

Kapitalizm ve kadın sorunu

Kapitalizm kadın sorununu yaratmadı, onu kendinden önceki sınıflı toplumlardan devraldı. Ona kendi koşullarına uygun düşen yeni bir biçim verdi,

Kadın sorunu tarih içinde ve belli toplumsal koşullara bağlı olarak doğmuştur, o halde zamanla ve sözkonusu koşulların köklü değişimi ile de ortadan kalkacak/kaldırılacaktır, önemli olan bunun bilincinde olmaktır. Dolayısıyla kadın köleliğine ve ezilmişliğine karşı mücadeleyi bu tarihsel ve sınıfsal bir perspektif için ele alabilmektir.

kendi sömürü ve egemenlik ilişkilerine uyarladı ve bu yeni temel üzerinde devam ettirdi. Buradaki durum aynen sınıfsal sömürü ve egemenlik ilişkilerinde olduğu gibidir. Bunları da kapitalizm yaratmadı, yalnızca kendinden önceki toplumlardan devraldı. Özünü koruyarak bu ilişkilere kendi yeni koşullarına uygun düşen bir içerik ve biçim kazandırdı.

Kapitalizm kendinden önceki sınıflı toplumdaki devraldığı herşeyi kendine uydurur, her alanda kendi burjuva biçimini yaratır. Nasıl sömürü ilişkilerinin feodal biçimi yerine kapitalist biçimini geçirdiyse, kadın üzerindeki cinsel baskı ve sömürü alanında da benzer bir şey oldu. Burjuva toplumu feodal toplumdaki kadının bin yılların ürünü ezilmişliği ile birlikte bunu bir ideoloji, bir kültür, bir gelenek haline getiren, yani her yolla olumlayan ve meşrulaştıran herşeyi devraldı, bütün bunları özüne dokunmadı, yalnızca onlara kendi burjuva doğasına ve kapitalist sömürü ilişkilerinin yeni ihtiyaçlarına uygun düşen bir biçim verdi. Özetle burjuva toplumu kadın sorununun özüne dokunmadı, onu kendi egemenlik ve sömürü ilişkilerinin yeni koşullarına uyarlamakla yetindi.

Kapitalist toplumda üretici güçlerin gelişmesiyle birlikte nesnel koşulların kadının kurtuluşu için kendiliğinden olgunlaşması ile resmi burjuva

toplumunun kadın sorunu karşısındaki tutumu tümüyle farklı iki şeydir, bunları biri birinden özenle ayırmak durumundayız. İlki kadının özgürleşmesinin nesnel zeminini olgunlaştırırken, ikincisi kadının cinsel ezilmişliğini kendi yeni sömürü koşullarına uyarlamaya ve ondan en iyi biçimde yararlanmaya bakar. Modern sanayi tarihsel olarak emekçiyi de belli sınırlar içinde özgürleştirdi. Onu dünün toprağa bağımlı kölesi olmaktan çıkardı, kapalı feodal ekonominin bölünmüş ortamından kurtardı, büyük sanayinin ve genel toplumsal-kültürel ilişkilerin içine çekti. Bu elbette emekçinin konumu ve kurtuluş koşulları bakımından büyük bir tarihsel ilerlemenin bir ifadesiydi. Fakat öte yandan bu aynı süreç, işçileşen emekçinin kapitalist sömürü ve köleliğin girdabı içine girmesi, dünün toprak köleliği ilişkilerinin yerini modern burjuva toplumunun ücretli kölelik ilişkilerinin alması demektir.

Modern sanayinin gelişmesinin kadının toplumsal konumu üzerindeki etkisi de benzer biçimde oldu. Kapitalist gelişmenin ve sömürünün zorunlu ihtiyaçları kadını geniş ölçekli üretim sürecinin içine çekti. Olabildiği kadarıyla bu kadının kapalı ev yaşamının o kısır ve bunaltıcı ortamından çıkması, toplumsal ilişkiler genel alanına girmesi demektir. Geniş ölçekli üretim sürecine bir yanından katılan kadın böylece

toplum yaşamının öteki alanlarına da bir ölçüde olsun açılabilme olanağı buldu. Bir ölçüde diyorum, zira erkek işçiden farklı olarak ev yaşamının ve çocuk bakımının tüm tüketici yükü kadının üstünde kalmaya, dolayısıyla onun toplumsal-kültürel yaşama katılmasını büyük ölçüde sınırlamaya devam etti. Kapitalizmi ve kapitalistleri kadının özgürleşmesi değil, fakat yalnızca geniş ölçekli kapitalist üretimin ve sömürünün ihtiyaçları ilgilendiriyordu. Kapitalist gelişmenin kadının toplumsal konumuna etkisi ele alınırken bunu önemle gözönünde bulundurmak gerekir.

Yine de kadını geniş ölçekli üretimin içine çeken iktisadi gelişme önemli bir tarihi ilerlemenin ifadesiydi. Bu süreç kadını sosyal ilişkiler alanına çekmekle kalmadı, emekçi ve ezilen cins olarak sosyal uyanışını da hızlandırdı. Sosyal mücadelelere katılmasını, bu mücadeleler içinde saygınlık ve özgüven kazanmasını, kendine bu yolla da bir nebze olsun özgürleşme alanı yaratmasını kolaylaştırdı. Ama önemle yinelemek gerekir, bu modern sanayinin gelişmesinin kendiliğinden yarattığı bir sonuç oldu. Modern sanayinin kendiliğinden önünü açtığı bu süreçlere burjuvazi doğrudan bir katkıda bulunmak bir yana, tam tersine, binbir karşı müdahale ve engellemede bulundu. 8 Mart'ın kadın emekçilerin sosyal mücadeleleri ile özdeşleşmesi, kuşkusuz kadın emekçinin mücadele kapasitesini, sınıfsal ve cinsel özgürlük arayışını ortaya koymaktadır. Fakat bu aynı olgu tersinden de burjuvazinin bu arayışa karşı gösterdiği muazzam gerici sınıfsal direnişe tanıklık etmektedir. 8 Mart'ın ortaya çıkmasını simgeleyen tarihsel olaylarda bile bizzat burjuvazinin bu gerici karşı direnişi vardır.

Bu nedenle kapitalizmin iktisadi gelişmesinin kadının kurtuluşunu kolaylaştıran nesnel ön koşulları kendiliğinden yaratması ile bu toplumsal düzenin egemen sınıfı olarak burjuvazinin bilinçli tutumu arasında kesin ve kategorik bir ayırım yapmak gerekir. Kadının bugünün toplumunda kazandığı belli hak ve özgürlükler sistemli biçimde burjuva ideolojik manipülasyonlara konu olduğu için bu sorun özellikle önemlidir. Burjuvazi en devrimci döneminde bile kadının özgürleşmesi için, ezilen cins olmaktan çıkabilmesi için, kadının o çok yönlü ezilmişliğinin ortadan kaldırılması için hiçbir şey yapmadı. Çünkü sınıf olarak bundan bir çıkarı yoktu. Tersine, kadının ezilen cins konumunun yeni biçimler içinde korunması birçok bakımdan onun sınıf çıkarlarına ve tercihlerine uygun düşüyordu.

Kadının bugünün toplumunda sahip olduğu tüm kazanımların burjuvaziye rağmen ve dahası onun sınıf düzenine karşı mücadele içinde kazanıldığını ne denli vurgulasak azdır. Bunların bir kısmı kalıcı kazanımlara dönüştü, zaman içinde ve hiç değilse gelişmiş toplumlarda birer kültürel norm haline geldi. Örneğin

kimse artık bu saatten sonra kadınları kaba bir biçimde eve kapatamaz. Ama kapitalizm bunu başka mekanizmalarla, daha dolaylı ve ince mekanizmalarla sonuçta bir biçimde yine de yapıyor. Örneğin toplu işten çıkarmaların öncelikli hedefi haline gelen kadına eve, mutfığa ve çocuk odasına dönmekten başka yapacak ne bırakıyor kapitalizm. Burada suçlu olan bizzat toplumsal sistemin kendisi. Bu suç öyle kendiliğinden bir sonuçtan ibaret de değil, tersine, daha önce de söylendiği gibi, bunalım dönemlerinde burjuva propagandası bunu yer yer arsızca savunur da, kadının yuvasına, mutfığına ve çocuğunun yanına dönmesi gerektiğini söyler. Kadın işten çıkartılıp sokağa atılır, eve gönderilir. Sonra da örneğin, işsiz olduğuna göre çocuğunu niye yuvaya veriyorsun, otur bari çocuğuna bak, devleti buna ilişkin gereksiz harcama yükünden kurtar denilir. Almanya gibi bir ülkede bile artık eşlerden biri çalışmıyorsa çocukları ya yuvaya almıyorlar ya da yalnızca yarım gün lütfen alıyorlar.

Kadın sorunu temelde emekçi kadınların sorunudur!

Kapitalizmde bir kadın sorunu var dedim ve bunu yeri geldikçe çeşitli açılardan örnekledim. Dikkat ederseniz sorunun bazı yönleri daha çok ya da hemen tümüyle emekçi kadını ilgilendiriyor. Bu nedenle kadın sorunu temelde bir emekçi kadın sorunu, emekçi kadınların sorunudur. Çünkü kadının ezilmişliği bu sınıfsal kesimde bütün boyutlarıyla var. İktisadi, sosyal, kültürel, bütün yönleriyle var. Elbette kadın sorununun bir de salt cins olmaktan gelen, ezilen cins olmaktan gelen bir yönü var. Bu toplumda her sınıftan kadınlar, bir bütün olarak kadını cinsi aşağılanıyor. Görüntürde yüceltilen bile gerçekte en aşağılık biçimlerde, en incelikli ve o ölçüde rezil yollarla aşağılanıyor.

Yine de sorun temelde iktisadi-sosyal bir zemine oturuyor, belirgin bir sınıfsal nitelik taşıyor ve dolayısıyla temelde işçi ve emekçi kadınları ilgilendiriyor. Şu veya bu sınıfa ait kadının tavrını

belirleyen son tahlilde ait olduğu sınıftır. Burjuva kadını sözkonusu olduğunda bu özellikle ve dolaysız olarak böyledir. Tarihin farklı evrelerinde ve üstelik işçi hareketinin basıncı altında kadın hakları sorunu üzerinden ortaya çıkan burjuva feminist akımların işçi ve emekçi sınıf kadınının sosyal ezilmişliğine gözlerini belirgin bir sınıfsal tutumla kapatmaları bunun ifadesidir.

Biz kadın özgürlüğünü, kadının sosyal ve siyasal yaşamındaki tam eşitliğini savunurken elbette herhangi sınıfsal ayırım yapmıyoruz, bunu bütün bir kadın nesli için istiyoruz. Kadın cinsini aşağılayan bütün bir ideolojinin, geleneklerin, göreneklerin, hukuksal-yasal eşitsizliklerin ortadan kaldırılmasını kesin bir biçimde istiyoruz. Kadının özgürlüğü ve eşitliği için verdiğimiz mücadele bir bütün olarak kadın cinsinin toplamını kapsıyor. Ama gene de bu yerinde tutum bize, kadın sorunu denilen sorunun emekçi kadın için başka, burjuva kadın içinse daha başka bir anlam ifade ettiğini, aradaki farkın temelde iki ayrı sınıfın çıkarları ve

tercihleri arasındaki farka denk düşüğünü hiçbir biçimde unutturmamalıdır. Bilinçli davranabilme koşullarında ve son tahlilde, insanların tavırlarını belirleyen ne ulusal ne de cinsel kimliktir, ama kesin biçimde sınıfsal kimliktir. Eğer sınıfsal kimliği olmuyorsa, bu yalnızca açık bir bilinçsizlik durumunun ifadesidir ya da çarpıtılmış bilinçlerin bir göstergesidir. Bir emekçi sınıfsal davası varken sözüm ona "ulusal dava"ya sarılıyorsa, bunu öteki şeylerin önüne koyuyorsa, bu yalnızca onu burjuva şovenizmi ya da milliyetçiliği tarafından sersemletmesinden dolayıdır. Bir emekçi kadın kendi sınıf konumu ve kimliğini unutarak salt kadın hakları üzerinden feminist bir çizgi benimsiyorsa, bu yalnızca cinsel ezilmişliği de değil kendi durumu ve konumu hakkındaki bilincinin çarpıklığını ve yüzeyselliğini gösteriyor. Emekçi kadının feminist değil fakat sosyalist olması gerekir, zira sosyalizm onun hem sınıfsal ve hem de cinsel ezilmişliğine yanıt veren bir dünya görüşü ve mücadele perspektifidir. Sosyalizm bu anlamda tam olarak feministtir de.

Feminizm ve feminist akımlar

Feminist sıfatını burada olumlu manada, yani cinsel eşitlik sorununda, kadın hak ve özgürlükleri alanında hassasiyet anlamında kullanıyorum. Sol literatürde burjuva kadın akımlarına haklı ve yerinde bir tepki ve tutum çerçevesinde oturmuş olumsuz anlamı bir yana bırakarak, burada feminist olmayı temelde kadının eşitliği ve özgürlüğünden yana tutum olarak alıyorum. Kadının eşitliği ve özgürlüğünden yana olmak, terimin olumlu anlamında elbette ki feminist olmaktır. Sosyalizm bu anlamda feminist anlayış ve tutumu en kapsamlı ve derinlikli biçimde içerir.

Fakat yazık ki feminizm öte yandan belli bir ideolojik-sınıfsal akımdır. Bu akıma yakından baktığımızda onun, kadının çok boyutlu özgürleşmesi sorununu toplumsal kapsamından ve sınıfsal temelinden kopararak, basitçe ve en sığ biçimde kadın-erkek arasındaki ilişkilere indirgeyen, eşitliği çoğu durumda içi boş biçimsel haklar çerçevesinde ele alan burjuva ya da küçük-burjuva bir akım olduğunu görürüz. Bu türden bir feminist ideolojik eğilim ve tutum, elbette burjuva ve küçük-burjuva kadın akımlarını ifade eder. Bu akımlar kuşkusuz bu dar ve yüzeysel sınırlar içinde yine de haklı ve demokratik bir

yön taşırlar ve biz de onları bu sınırlar içinde destekleriz.

Fakat bu sınırların ötesinde, kendi ideolojik-sınıfsal eksenine indirgemeye kalktığı ölçüde, kadınının eşitlik ve özgürlük mücadelesini gerçekte sakatlar, güdükleştirir ve dahası emekçi kadına kurulmuş bir tuzak işlevi görür. Bu tür bir feminizm, kadının kurtuluş mücadelesi için anlamlı sonuçlar yaratmak bir yana, onu sakatlar ve zaafa uğratar. Emekçi kadını emekçi erkekle karşı karşıya getirir. Türkiye’de son birkaç yıldır 8 Mart kutlamalarının tam bir skandala dönüşmesi de bizden buna en taze ve dikkate değer bir örnektir. 8 Mart emekçi kadının emekçi erkekle omuz omuza mücadelesi içerisinde kazanılmış bir gündür. Böyle bir günü alıp gülünç biçimlerde erkek karşıtlığına dönüştürmek, sınıfsal özünü boşaltarak onu en güdük ve çarpık haliyle bir “kadınlar şovu”na çevirmek, akıl alır şey değildir. İşin aslında devrim dönneklığının masum görünümü bir başka marifeti olarak bakmak gerekir buna. Bunu yapanlar ezilen cins bilinci yeni uyanmış, ama bu alanda henüz erkek karşıtlığından da öteye geçmemiş sıradan samimi kadınlar olsa, bu yine de anlayışla karşılanabilir. Ama hayır, bunların ağırlıklı kesimi dünün devrim dönneklileridir ve 8 Mart’ı bu denli pervasızca yozlaştırmaya yeltenmelerinin gerisinde buradan gelen sorunlu bir tutum var.

Oysa Batı, Avrupa’da ve Amerika’da, bir zamanlar, örneğin ‘60’lı yılların o genel uluslararası kitlesel kabarışı döneminde kadın hakları ekseninde samimiyetle ortaya çıkan, sosyalizmin bu konuda söylediklerini de anlamaya çalışan, sosyalizmin söylediklerinin üstünlüklerini farkedene ve bu yönüyle sahiplene; ama öte yandan da geleneksel sosyalist akıma üzerinde pekala düşünülmesi gereken bazı haklı ve yerinde eleştiriler de yönelen, örneğin kadın sorununda devrim indirgemeciliğini eleştiren; nasılsa devrim olunca bu iş çözülür diyerek kadın eşitliği ve özgürlüğü uğruna kesintisiz biçimde sürdürülmesi gereken çok yönlü mücadelenin ihmal edilmesini eleştiren feminist gruplar oldu zamanında. Onların işaret ettiği bu samimi eleştiriler belirgin bir anlam, bir dizi yönden bir haklılık taşıyordu. Demek ki, sosyal mücadelelerin o güçlü döneminde böyle sağlıklı feminist akımlar da çıkabiliyormuş. Ama bunun böyle olabildiğini dönemin nasıl bir dönem olduğunu özellikle gözönünde bulundurmak gerekir. Bu dünyada sınıf mücadelelerinin ve devrimci akımların son derece güçlü olduğu, Vietnam Devrimi’nin, Çin’de Kültür Devrimi’nin yaşandığı, Avrupa’da gençlik hareketlerinin patlak verdiği, tüm dünyada ulusal kurtuluş mücadelelerinin sürdüğü, birçok ülkede güçlü devrimci halk hareketlerinin yaşandığı bir dönem. Bu ezilen ve emekçi insanlığın zorlu mücadeleler içinde yüceldiği bir dönem. Tabii ki böyle bir dönemin feminist akımları da bundan olumlu manada pay alacak, sağlıklı ve samimi özellikler taşıyacaklardı. Kadın duyarlılığı ile ortaya çıkan, ama bu sorunun bu toplumun içindeki çözümsüzlüğünü gören, bundan hareketle sosyalizmle bağ kuran, ama sosyalist akımların da bu meseleyi yer yer biraz mekanik hale getirdiğini, nasıl olsa burjuvazi devrilir ve mülkiyetine el konulursa bu sorun da kendiliğinden çözülür bakışı içinde ele alabildiğini, devrimci akımların bu yönüyle kadın sorununu özel bir mücadeleye konu etmeyi ihmal ettiğini düşünen, bunu haklı ve yerinde bir tutumla eleştiren feminist akımlar işte böyle bir dönemde ortaya çıktılar. Kendilerine sosyalist-feminist diyene türden ilerici akımlar ile devrim dönneklığının ifadesi bugünün sözde feministleri arasında temelli bir fark var kuşkusuz.

Kadın mücadelesinin onurunu uluslararası işçi sınıfı hareketi taşıyor

Kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelelerinin

onurunu tarihsel olarak devrimci işçi hareketi taşıyor. Burjuvazinin en radikal devrimi olan ve eski toplumu sert bir saldırı hedefi haline getiren Fransız Devrimi’nin bile bu konuda bir şey yapamadığını, onun ilan ettiği insan haklarının gerçekte erkek hakları olduğunu, öyle kaldığını daha önce vurgulamıştım. Tıpkı tüm öteki burjuva demokratik hak ve özgürlüklerin mücadeleyle kazanılması gibi, kadının bugün toplum içerisinde sahip olduğu hak ve özgürlüklerin de zorlu sınıf mücadeleleriyle elde edildiğini bir an bile unutamayız. Bu mücadelenin bütün bir onurunun uluslararası işçi sınıfı hareketine ait olduğunu biliyoruz. 8 Mart üzerinden bu çok dolaysız bir ilişki olarak bizim karşımızda duruyor.

Ama burjuva toplumu burjuva toplumu olarak ayakta kaldığı sürece, bu hakların gerileyebileceğini, gaspedilebileceğini ya da iktisadi bir içeriğe kavuşamadığı ölçüde dayanaksız kaldığını da biliyoruz. Biçimsel eşitlik yetmiyor. Ama kapitalizmde haklar her zaman çok büyük ölçüde biçimsel haklardır. Özgürlükler her zaman çok büyük ölçüde biçimsel özgürlüklerdir. Bu aynen kadın özgürlükleri için de geçerli.

Kadının özgürleştirilmesi sorunu bizi bu noktada bir kez daha mevcut sınıf ilişkilerinin köklü bir dönüşüme uğratılması sorununa, yani devrim sorununa götürüyor. Ama, sorunu devrim sorunu olarak koyduğumuz her durumda bunun kapsamlı bir reform boyutu olduğu da zaten diyalektik düşüncenin mantığı gereğidir. Her devrim mücadelesi beraberinde reformlar biçiminde kazanımlar yaratır. Zaten kadın hakları ve özgürlüğü alanında elde ettiğimiz bütün kazanımlar da, kadının tam eşitliği ve özgürlüğü uğruna kurulu düzene karşı verilmiş mücadelelerin yan ürünleri olarak ortaya çıkmıştır. Bizim programımızın her zaman kuşkusuz devrim istemlerine sıkı sıkıya bağlı olarak ele alınan bir reform istemleri boyutu da vardır. Partimizin programında kadın sorununun devrimci çözümü ile bugünkü koşullar altında kadın-erkek eşitliği için verilecek mücadele arasında bir bağ kurulur. Devrim bölümünde bu sorunun temelli olarak nasıl çözüleceği anlatılır. Önden teorik bölümde, sorunun kaynağı ve köklü çözümü tanımlanır; kapitalizmin bu sorunun kaynağı olduğu ve toplumsal devrimin bu sorunu çözeceği saptanır. Türkiye Devrimi bölümünde sorunun devrimci iktidar koşullarında nasıl bir perspektifle ele alınacağı ve çözüme götürüleceği ortaya konulur. Sonra da, “Acil demokratik ve sosyal

istemler” bölümünde “Her alanda kadın-erkek eşitliği!” talebi ve şiarı formüle edilir. Bu görünürde kısacık bir formüldür ama gerçekte bir reformlar programıdır. Biz kadının eşitliği ve özgürlüğü için bu toplumsal düzen altında elde edilebilecek tüm hak ve özgürlükler için de bugünden mücadele ederiz, zaten kadın da bugünden bir takım hak ve özgürlüklere iyikötü sahipse, politik yaşamda belli bir yer edinebilmişse, bu zaten tam da bu mücadeleler sayesinde olmuştur. Bu mücadeleyi sürdürmeye devam edeceğiz. Bu mücadeleyi sürdüreceğiz ama sistemin kendi temellerini ortadan kaldıramadığımız sürece kapıdan kovduğumuzun bacadan gerisin geri gireceğini, bu sorunun döne döne yaşayacağını, her defasında yeni görünüm altında yeniden gündeme geleceğini de unutmayaacağız.

İşte 1970’ler Türkiye’sindeki kadın ile 2000’li yıllardaki kadını karşılaştırdığımız zaman gerilemenin ne kadar kaba bir biçimde ortaya çıktığını görebiliyoruz. Bugünün Türkiye’sinde kadın çarşafa sokulmaya çalışılıyor. Kadına ilişkin dinsel önyargılar o dini ideolojinin gücü ölçüsünde yeniden güç kazanıyor. Ama öte yandan medeni hukukta bir takım düzenlemeler de yapılıyor, kadınların mirastan eşit biçimde yararlandırılmasından tutunuz da aile mülkiyetinin kadın ile erkek arasında ortak olmasına kadar... Ama kapitalizm hilelere dayanan bir sistemdir. Kapitalizmin yasaları emekçiler ve ezilenler için çoğu durumda kağıt üzerinde boş laf olarak kalır. Bu ezilen cins olarak kadınlar için de aynen geçerlidir. Erkek egemen toplum yasalarıyla konulmuş bu türden gerçek ya da aldatıcı engelleri bir biçimde aşip boşa çıkarır. Kadınlar gene mağdur kalıyorlar ya da bir parça bu işten yararlananlar oluyorsa, bunlar yine burjuvazinin kendi kadınları oluyor. Kaldı ki burjuvazinin kadınları için bu sorunlar, sosyal eşitsizlik, mülkiyet, zenginlik vb.’den gelen sorunlar zaten yok. Burjuvazi genellikle kendi sınıfının kadınları ile evlendiği için, bir evlilik bozulduğunda kadın fazlaca mağdur olmuyor. Burada da kadın cinsi olarak belli bir aşağılanmayı yaşıyor kuşkusuz, fakat ekonomik yönden mağdur olmuyor. Cinsel incinme ya da aşağılanmayı ise kendi sınıf anlayışı çerçevesinde pek de sorun etmiyor. Emekçi kadın ise cinsel ezilmişi her alanda ve her yönüyle yaşıyor. Ve burjuva toplumunun aldatıcı ve ikiyezli yasalarının bu konuda ona pek de bir yararı olmuyor.

Kızıl Bayrak, Sayı: 2006/7, 24 Şubat 2006

Devrimci Kadın Kurultayı sözcüsü ile kurultay ve kadın sorunu üzerine konuştuk...

“Devrim kadınının özgürleşmesinin güvencesidir!”

birlikte ilk hedefi kadının yaşadığı sömürünün ortaya çıkışını, kadının kurtuluşu için nasıl bir mücadele çizgisi olması gerektiğini Marksizm'in ışığında bir kez daha incelemek ve ortaya koymak.

Kadının kurtuluşu ve özgürleşmesinin nasıl olacağı konusunda ortada birçok yaklaşım var. Özellikle Marksizm adına söz söyleyenler var ki, asıl ortadan kaldırılması gereken bulanıklığın ilk halkasını da bunun oluşturduğunu düşünüyoruz. Devrimci Kadın Kurultayı'nı tartışırken ortadaki bulanıklığı berraklaştırmak bizim için önemli bir hedeftir.

Devrimci Kadın Kurultayı'nı kadının yaşadığı sorunların tarihsel ve sınıfsal kökenine inerek bunun güncel yansımalarına yanıt üretmek Marksizm'in, devrimci yaklaşımın bayrağını dalgalandırmak hedefiyle örgütlüyoruz. Komünist hareketin bu topraklardaki 25. yılı, 25. yılımızda devrimin ve sosyalizmin bayrağını yükseltirken birçok soruna dair komünist çizginin bakışını, mücadele hattını bir kez daha ortaya koymak, kitlelere bunun gücüyle, donanımıyla gitmek omuzlarımızdaki sorumluluk. Tam da bu noktada Devrimci Kadın Kurultayı'nın, komünistler cephesinden kadının kurtuluşu mücadelesine verilmiş bir cevap olacağını düşünüyoruz.

- Kadının yaşadığı sorunların kökeni ve kadının kurtuluşu mücadelesi açısından düşüncelerinizi anlatabilir misiniz?

DKK sözcüsü: Engels'in deyiimiyle kadının tarihsel yenilgisinin başladığı döneme baktığımızda özel mülkiyetin ve sınıflı toplum yapısının ortaya çıktığını görüyoruz. Öncesindeki dönemde kadın ve erkeğin eşit yaşadığı, toplulukların ortak yaşam kültürü ile hareket ettiği, soyun devamının kadın üzerinden belirlendiği anaerik veya diğer bir adıyla ilkel

komünal toplum düzeni var. Yerleşik hayata geçilmesi, hayvanların evcilleştirilmesi ile ortak mülkiyet kavramının yerini özel mülkiyet anlayışının aldığı görüyoruz. Ve bu özel mülkiyet erkeğin elinde toplanmaya başlıyor. Çünkü özel mülkiyetin oluşmasına vesile olan sürü veya araç-gereçlerle dış yaşamda daha çok uğraşan erkek. Oluşan mülkiyetin erkeğin elinde toplandığı ve soyun devamlılığının erkek üzerinden belirlenmeye başladığı bir sonuçla karşılıyoruz.

İnsanlığın bu evresi mülkiyete sahip olanlar ve olmayanlar arasındaki ayrımın, mülkiyeti olanların mülke sahip olmayanlar üzerinde hakimiyet kurduğu, insanın insan üzerindeki tahakkümünün başladığı bir süreç. Ve eşzamanlı olarak özel mülkiyeti elinde bulunduran erkeğin kadın üzerinde de tahakkümünün, sömürsünün başladığını da görüyoruz. Özel mülkiyetin ve sınıflı toplum yapısının oluşması ile erkeğin egemenliğinin başladığı dönem birbirini doğurmuş ve iç içe geçmiştir.

Kadının yaşadığı sorunların tarihsel kökeninde özel mülkiyete dayalı bir anlayış varsa, kadının kurtuluşu ve özgürleşmesi özel mülkiyetin ortadan kalkması ile mümkün olacaktır. Kadının yaşadığı sorunların, sömürünün, ezilmişliğin kaynağını oluşturan özel mülkiyeti ve dolayısıyla sınıflı toplum yapısını ortadan kaldıran bir mücadele ve bunu sağlayacak bir toplumsal devrim kadının kurtuluşunu sağlayacaktır. Sosyalizmi hedefleyen bir devrim kadının özgürleşmesinin güvencesidir.

- Devrimci Kadın Kurultayı için nasıl bir ön çalışma yürüttünüz?

DKK sözcüsü: Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak Türkiye'nin birçok sanayi bölgesinde Devrimci Kadın Kurultayı'nın çalışmalarını yürütüyoruz. Devrimci Kadın Kurultayı'nın ön çalışmasını da hedefleri doğrultusunda belirledik. Bunlardan biri eğitim ve okuma çalışmaları çerçevesinde planlamalardı. Biri kadının yaşadığı sorunların çözümü açısından devrimci çizgiyi tartıştırmak ve taraflaştırmak amacıyla bir faaliyet yürütmek, bir diğeri de güncel sorunlarla da bağımlı kurarak yürütülecek kitle çalışması ve eylemli bir hattı.

Kurultayımız ideolojik bir tartışma kürsüsü olduğundan ön çalışmada bunu besleyecek bir çalışma planı oluşturduk. En başta oluşturduğumuz ekipler kurultayı besleyecek teorik-politik bir çalışma yürüttüler. Yoldaşlarımıza, işçi ve emekçi kadınlara dönük seminerler, paneller, ev toplantıları vb. ile kurultay kapsamındaki başlıklar çerçevesinde tartışmalar yapıldı. Afiş, bildiri, stand, imza metinleri, bültenler vb. araçları yaygın ve etkili bir tarzda kullanarak kurultayın duyurusunu etkin bir şekilde yaptık. Örneğin bir ilimizde daha etkin bir şekilde olduğu gibi talepler çerçevesinde yürütülen imza kampanyası ile kitle çalışması ayağı güçlendirildi. Kadınların yoğun olarak çalıştıkları fabrikalara kurultayın duyurusu taşındı, kadın işçilerle toplantılar yapıldı. Hazırladığımız kurultay dosyamız ile sendikalara, derneklere, meslek örgütlerine gidildi, tartışmalar yürütüldü. Kurultay öncesinden başlayıp 8

- 10 Şubat tarihinde Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak “Özgürlük, eşitlik ve sosyalizm mücadelesinde Devrimci Kadın Kurultayı” gerçekleştireceksiniz. Kurultayın kapsamını ve hedeflerini anlatabilir misiniz?

DKK sözcüsü: Kurultayda tartışılacak birçok başlık var. Kadın sorununun tarihsel olarak ortaya çıkışı, kadının kurtuluşu, kadının yaşadığı sorunlara ve çözüme dair yaklaşımlar, kapitalizmde yaşanan güncel sorunlar, kadının örgütlenmesi, 8 Mart ve tüm bu başlıklar çerçevesinde komünistlerin tutumu kurultayın kapsamını oluşturuyor. Kurultayda, kadının yaşadığı sorunlar tarihsel bir çerçevede ve güncel boyutu ile işlenecek. Ama bence kurultayın tüm başlıklarıyla

Mart'a kadar sürecek 8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal özüne uygun örgütlenmesi ve kutlanması gerektiği çerçevesindeki deklarasyon metni imzaya açıldı. Devrimci Kadın Kurultayı'nın ön çalışmalarının bir ayağını da eylemli çağrılar ve direniş ziyaretleri oluşturdu. Çıkıyoruz. "Direniş çadırlarından Devrimci Kadın Kurultayı'na" şiarıyla direnişler gezildi.

- Kapitalizmde çifte sömürü altındaki kadınlar birçok sorunla karşı karşıyalar. Kurultay bunlar üzerinden bir tartışma yürütecek. Kurultayın sonrasında kadınların yaşadığı sorunlarla ilgili yapmayı düşündüğünüz çalışmalar var mı?

DKK sözcüsü: Kapitalizm sizin de dediğiniz gibi işçi ve emekçi kadınlar için çifte sömürden başka hiçbir şey değil. İş yaşamında kadınlar en güvencesiz koşullarda çalışıyor. Düşük ücretler, işten çıkartılma korkusu ile yüz yüze kalanlar yine kadınlar. Zaten en az üç çocuk doğurmakla mükellef birer kuluçka makinesi olarak görülen kadınlar ev işleri, çocuk bakımı vb. yükümlülüklerden kaynaklı çalışmasının önüne birçok engel çıkıyor.

Güncel örnekleriyle birlikte de görüyoruz ki, şiddet de her biçimiyle kadınların karşısında. Bu sistem şiddet demektir, şiddeti sürekli besliyor. Taciz, tecavüz, kadın cinayetleri... Her gün dünyanın dört bir yanından haberler düşüyor. Gerici zihniyetin, dinin egemenliğinin güçlü olduğu Türkiye'de kadın cinayetlerinin oranı korkunç düzeyde. AKP'nin ilk 7 yılında, kayda geçen resmi rakamlara göre %1400 artmış durumda. Bu oran zaten her şeyi anlatıyor. Emperyalist savaş ve saldırganlık tırmandırılıyor. Kürt halkına dönük baskılar artıyor. Bu süreçlerin en ağır etkileri kadınlar üzerinden yaşanıyor.

Kadının kapitalizmde karşı karşıya kaldığı her türlü soruna karşı sürekli bir mücadele içerisinde olmak gerekiyor. Kapitalizm azgın sömürsünde pervasızca davranıyor ve bunun yansımaları ağır bir şekilde yaşanıyor, süreklileştirilmiş bir mücadele çok önemli bu noktada. Özellikle iş yaşamındaki sorunlar üzerinden çalışmalar yürütmeye çalışıyoruz. Çalışmalarımızda dönemsel kesintiler yaşanabiliyor. Öncelikle çalışma alanlarımızda bu eksikliği giderici müdahaleler yapmayı önümüze koymamız gerekiyor.

Devrimci Kadın Kurultayı'nın ardi 8 Mart. Çoğu yerde kurultay çalışması sırasında başlamış olan 8 Mart çalışmalarımızı hızlandırarak sürdüreceğiz. Gerek kurultay gerekse de 8 Mart çalışmalarının ortaya çıkardığı/çıkaracağı imkanları kalıcılaştıracak mevzileri oluşturmamız önemli. Kadınların yaşadığı sorunlar ekseninde yürüteceğimiz çalışmaların süreklileşmesini bunlar sağlayacaktır.

- Kurultay vesilesiyle işçi ve emekçi kadınlara buradan bir çağrınız var mı?

DKK sözcüsü: Öncelikli olarak başta işçi ve emekçi kadınlar olmak üzere, tüm işçi ve emekçileri Devrimci Kadın Kurultayı'na katılmaya, 8 Mart'ta alanlarda olmaya çağırıyoruz.

Ayrıca işçi ve emekçi kadınlara çağrımız şudur: Kadınların cinsel, sınıfsal hatta Kürt kadınları için ulusal sömürsünün çok boyutlu bir şekilde yaşandığı bu dönemde yaşananlara karşı örgütlü mücadeleye katılmaya çağırıyoruz. Kadınların özgürleşmesinin ilk adımı mücadele içerisinde yer almasıdır. Kadınlar mücadele ettikçe, haklarını aradıkça bilinçlenmesi arttığı gibi kadınların mücadelede yer alması hatta ön saflarda bulunması erkeklerin geleneksel algısında kırılmalar, dönüşümler de yaratmaktadır.

Asla yürüdükleri yoldan dönmeyen, yanarak can veren New Yorklu dokuma işçisi kadınların mücadelesi, devlete, sisteme karşı devrimin bayrağını yukarılara taşıyan devrimci kadınların yaşamları bizlere yol gösteriyor. Tüm işçi ve emekçi kadınları bu yolda yürümeye, üreten ellerimizden geleceği yaratmaya çağırıyoruz.

“Toplumsal zihniyetin değişmeli!”

Anadolu Yakası Genel İş 1 No'lu Şube'ye bağlı Ataşehir Belediyesi Temsilcisi Banu Aşçı ile Devrimci Kadın Kurultayı üzerine konuştuk...

- Günümüz toplumunda sizce kadınların yaşadığı sorunlar nelerdir?

- Kadınlar üzerinde baskı, şiddet, sömürü ve cinsiyet eşitsizliğinin gün geçtikçe arttığı bir süreç içerisindeyiz.

Toplumda hakim olan cinsiyetçi toplumsal değerler ve gerici zihniyet de kadınlar üzerindeki baskı ve şiddetin artmasının da en önemli sebepleridir. Neticesinde her gün kadın cinayetleri, tecavüz ve şiddet haberleri ile karşı karşıya kalmaktayız. Bu toplum için utanç tablosudur. Yasalarda değişiklik yapılmalı ve cezalar caydırıcı nitelik taşımalıdır. Tabii bu da yeterli değildir. Toplumsal zihniyetin değişmesi de gerekmektedir.

- Kadın işçilerin yaşadığı sorunlara karşı nasıl bir çalışma yürütüyorsunuz?

- İşyerimizde kadın-erkek cinsiyet ayrımı yapılmamaktadır. Çalıştığımız kurumda TİS ve İş Kanunu çerçevesinde ilgili maddeleri uygulanmaktadır. İş yaşamında olağan sorunlarda diyalog yoluyla çözümlenmektedir.

- 10 Şubat Pazar günü Devrimci Kadın Kurultayı gerçekleşecek. Bize kurultay hakkında düşüncelerinizi belirtir misiniz?

- Gerçekleştireceğiniz Devrimci Kadın Kurultayı'nın, kadının toplumsal yaşamda, sosyal, kültürel, ekonomik alanda yaşadığı eşitsizlik durumuna dikkat çekmek, çözüm yolları sunmak adına çok büyük katkılar oluşturacağına inanıyorum.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

“Mücadelede ayırım sınıfsal kimlik üzerinden olur!”

Emekçi bir kadın ile Devrimci Kadın Kurultayı ve 8 Mart üzerine konuştuk...

- Günümüzde kadınların karşı karşıya kaldığı sorunlar sizce nelerdir?

- O kadar çok sorunla karşı karşıya kalıyoruz ki... Emegimizin karşılığını hiçbir şekilde alamıyoruz iş yerinde de, evde de. Çalışan kadınlara baktığımızda çoğunun güvencesiz çalıştığını görüyoruz.

Bunların dışında kadınlar sürekli şiddete maruz kalıyor. Bu şiddet sadece koca tarafından değil, kocanın ailesi tarafından da uygulanıyor. Kadın olduğumuz için aşağılanıyoruz, kadın olduğumuz için değersiz görülüyoruz. Aşağılanma, değersiz görülme ve şiddet sadece evle ya da işle de sınırlı olmuyor.

- Kadınların yaşadığı baskı, eşitsizlik ve sömürü gün geçtikçe artarken, kadının kurtuluşunun nasıl gerçekleşeceğini düşünüyorsunuz?

- Bu zamana kadar yaşadığım deneyimlere ve aldığım eğitime dayanarak ben bu sistemde bir kurtuluş göremiyorum. Kadınların sorunları sadece eşleri, yakınları tarafından gündeme gelmiyor ki. Örnek olarak, devlet kocası tarafından şiddet gören kadını alıp sığınma evlerine yerleştiriyor. Bir kadını alıp bu evlere yerleştirmekle kadına yönelik şiddet son bulmaz. Buralarda bile kadınlar tacize uğruyor, aşağılanıyor ve dayanamayıp gerisin geri kocanın yanına dönmek zorunda kalıyor.

Çalışan çoğu kadının sosyal güvencesi olmuyor. Ekonomik bağımsızlığını kazanan, sosyal güvencesi olan kadınlar da yine şiddet görüyor.

Ben sosyalist bir kadın olarak bu sistemde bir kurtuluşun olduğunu düşünmüyorum.

- 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kadın, erkek işçi ve emekçilerin birleşik bir temelde örgütlenmesi gereken bir mücadele günüdür. Sendika ve meslek örgütlerinin 8 Martlar'da aldığı tutumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Sendikaların ya da meslek örgütlerinin ufukları bu sistemle sınırlı olduğu için böyle bir mücadele günü yerine cinsiyet farklılıklarını ön planda tutarak, bugün de kadınlar yürüsün bir gün de onların olsun anlayışıyla hareket edebiliyorlar.

Mücadelede ayırım kadın-erkek cinsiyet temelinde değil, sınıfsal kimlik üzerinden, sınıfsal temelde olur.

1 Mayıs Mahallesi'nden emekçi bir kadın

Feminizme savrulanlar, devrim iddialarını yitirenlerdir...

Gerçek ve kalıcı çözüm sosyalizmde!

S. Soysal

Uzun bir dönemdir sol hareket ile sendika ve meslek örgütlerinde kadın sorununda feminist çizgi belirginlik kazanmış bulunuyor. Somutta 8 Martlar'da yaşanan ayrışmalarda kendisini gösteren bu çizgi ilerici-sol güçlerde de bulanıklık yaratmaktadır. Dolayısıyla her fırsatta ve zeminde sınıf mücadelesini bölen bu eğilime karşı mücadele önem taşımaktadır.

Her sorun gibi kadın sorununa bakış da sınıfsal bir nitelik taşır. Feminist hareketin tarihsel evrimine bakıldığında, bu gerçek net bir şekilde görülür.

18. yüzyılın ortalarında kadının hak eşitliği istemiyle ortaya çıkan, burjuva kadınlarının damgasını vurduğu kadın hareketi, "oy hakkı, mülkiyet hakkı, eğitim hakkı, siyaset hakkı"nı talep ediyor, burjuva kadının burjuva erkeğiyle eşitliğini istiyordu. Toplum ölçeğinde kadın haklarının insan haklarının bir parçası olması ve kadınların hak eşitliği taleplerinin (burjuva ve orta-burjuva kesimlerin talepleri olmakla birlikte) meşrulaştırılmasının ötesinde, burjuva kadın hareketinin kadınların hak kazanımlarına özel bir katkısı olmamıştır.

19. yüzyılın sonu, 20. yüzyılın başlarında, işçi sınıfı partilerinin yol göstericiliğinde, sınıf hareketinin bir parçası olan proleter kadın mücadelesi gelişmeye başlamış ve o günden bugüne önemli kazanımlar elde edilmiştir. Dolayısıyla, bugün kadınların sahip olduğu tüm temel demokratik ve sosyal haklar, tam da kurulu burjuva düzene karşı sosyal-siyasal mücadeleler içerisinde, önemli ölçüde işçi hareketi sayesinde ve işçi sınıfı partilerinin önderliğinde elde edilmiştir.

1960'lı yıllarda şekillenen feminizm ise, dönemin toplumsal hareketlilikleri ile bağlar kurmayı başarabilmiştir. Bu dönemde feministler, toplumsal cinsiyet rollerinin bütünüyle yıkılmasını ve tam bir eşitliği savunmuşlar, dönemin toplumsal hareketlerine de yaslanarak, kürtaj hakkı, doğum kontrolü vb. alanlarda kazanımlar elde etmişlerdir. (Aynı dönemin sosyalist feministleri ise, bugünkülerden farklı olarak

Marksizm ile bağ kuran daha özgün bir akımdı.)

Burada feminist hareketin tarihsel gelişim sürecini ayrıntılı olarak ele almak gerekmiyor. Vurgulamak istediğimiz birinci nokta, feminist hareketin sınıfsal karakteridir. Başlangıçta kadının hak eşitliği mücadelesi tümüyle burjuva kadınlara dayanmıştır. '60'lı yıllardaki kadın hareketi ise orta ve küçük burjuva kadınlarına dayanmakla birlikte, burjuva kadın hareketinin uzantısı olarak şekillenmiştir. Ufku burjuva sınırların ötesine geçememiş, sorun düzen sınırları içinde kadının biçimsel hak eşitliği temelinde ele alınmıştır.

Vurgulanması gereken ikinci nokta ise, kadınların en temel kazanımlarının işçi sınıfı ve onun partilerinin mücadeleleri sayesinde elde edilmiş olduğudur.

'60'lardaki kısmi kazanımlar da, dönemin yükselen toplumsal hareketliliği ve onun devrimci dinamizminin etkisiyle sağlanabilmiştir.

Türkiye'de feminizm yenilginin ürünüdür!

12 Eylül '80 darbesi Türkiye'de toplumsal hareket açısından önemli bir dönemeci ifade eder. Dünya ölçeğinde esen gerici liberal dalga ile Türkiye'de faşist darbenin yarattığı ağır baskı ve gerici atmosferi örtüşmüştür. SSCB'nin çöküşü ile birlikte "kapitalizmin ebediliği"nin ilan edildiği bir gerici dönemdir bu.

Türkiye'de feminizm, tam da bu gerici dalga ile soldaki yenilgi ve tasfiyeciliğin ürünüdür. '80 darbesinin ardından, geçmişte kimi sol örgütlerin bünyesinde yeralan kadınların, kendilerinin deyimiyle "sınıfsal, kimliksel farklılıklar parantez dışına atılarak, tek bir ortaklıkla (kadınlık)" bir araya gelmesiyle ortaya çıkmıştır.

Dünyada da bu dönemde esen liberal gerici rüzgara paralel bir feminist hareket şekillenir. '60'lı yıllarda feministler toplumsal cinsiyet rollerinin yıkılmasını talep

ederken, bu dönemin feministleri tarafından bu roller kabullenilir. Erkek kimliğinin eril bir iktidara sahip olmasından yola çıkılarak "ezen" olduğu ifade edilir ve kadın kimliğinin "ezme" misyonu olmadığı, yaşatılması gerektiği söylenir. Mücadelesi de öncelikli olarak bu "eril iktidara" yani erkeğe yönelir. Türkiye'de '80'lerde ortaya çıkan feministler de, kadın cinsinin ezilmişi temelinde erkek egemenliğine karşı mücadeleyi esas alırlar.

Türkiye'de feminizm, sol harekette tasfiyeci savrulmanın derinleşmesiyle etki alanını genişletti. Halkçı küçük-burjuva devrimci akımların önemli bir bölümünün "reformizm"e evrimi, '90'ların ortalarından itibaren işçi hareketinin geri çekilişi ile birlikte hız kazandı. Bu gelişme giderek toplumsal mücadelenin çeşitli alanlarında da sonuçlarını üretti. Bu alanlardan biri ise kadın sorunu ve mücadelesi oldu. Reformist sol akımlar feminist düşünce ile buluştular ve "sosyalist feminizm" adı altında gerçekte "burjuva feminizmi"ne yöneldiler.

Böylece, kurulu toplumsal düzeni hedeflemesi gereken kadının kurtuluşu mücadelesi, yerini cinsiyet eşitsizliği temelinde bir mücadeleye, somutta erkek egemenliğine karşı mücadeleye bırakmıştır. "Emekçi kadın" mücadelesinin yerini sınıflarüstü bir "kadın" mücadelesi almış, kızıl renk mor renge evrilmiştir.

Dolayısıyla, bugün kadın sorununa yaklaşımdaki savrulmanın kaynağında, sol hareketin ağırlıklı bir bölümünün iktidar perspektifini yitirerek reformcu bir çizgiye evrilmesi yatmaktadır. 8 Martlar'da yaşanan tablo bunun doğal bir sonucudur.

Feminizm/"sosyalist feminizm"ün açmazları

Kadın sorununun tarihsel ve toplumsal temellerini görmek istemeyen feminizm, sorunu kadın-erkek eşitsizliğine indirgemektedir. Böylece kadın mücadelesi de kapitalist düzen sınırları içerisinde biçimsel hakların elde edilmesi mücadelesi olarak ele alınmaktadır.

Bugün kendisini feminist ve "sosyalist feminist" olarak tanımlayanlar, kadın sorununa bakışta kısmi farklılıklar taşıyalar da, temelde soruna aynı yerden bakmaktadırlar. Her ikisi de sınıflı toplumlarda "sınıflar üstü" bir kadın mücadelesini esas almakta, kadınların sınıfsal değil cins olarak ezilmişiğini öne çıkarmaktadır. 8 Martlar'da emekçi kadın kavramının terkedilerek "kadın dayanışması" ekseninde "kadınlar günü" nün kutlanması, erkek emekçilerin alanlara alınmamasının savunulması, feministler ile sosyalist feministlerin ortaklaşmalarının en somut göstergesidir. Kendilerini sosyalist olarak tanımlayan kimilerinin "kadın-erkek elele parolası ve paradoksu da bir daha dönülmek üzere açılmıştır" (Sosyalist Kadın, sayı: 8) söylemleri de gelinen noktayı özetlemektedir.

Sonuçta, kadın ve erkeğin ortak mücadelesini dışlayan bağımsız bir kadın hareketi, birleşik emekçi mücadelesini bölmeye ve kadın emekçilerin mücadelesini burjuva toplum sınırlarına hapsedmeye hizmet etmektedir. Böylece sadece kadın-erkek işçi ve emekçilerin ortak mücadelesini değil, aynı zamanda emekçi kadın mücadelesinin kendisini de sakatlayıp zayıflatan bir rol oynamaktadır.

8 Martlar'da yaşanan tablo bunun en somut örneğidir. Reformistlerin denetimindeki sendikaların (somutta KESK'in) tutumu bu konuda açık bir fikir

vermektedir. KESK'te etkin olan reformist akımlar feminist düşünce ile buluşunca, bir emek örgütü olan KESK bünyesinde kadın gündemli eylem ve etkinlikler, salt kadın emekçiler tarafından yapılmaya başlanmıştır. Erkek kamu emekçileri kadınların talepleri uğruna mücadelenin dışına çıkarılırken, kadın emekçilerin ufku da cins kimliğine ilişkin sorunlara daraltılmıştır.

Öte yandan, devrimci iktidar perspektifini yitiren dönün devrimcileri, aynı zamanda Marksizmin tahrif edilmesi rolüne de soyunmuş bulunmaktadır.

İşçi sınıfının ideolojisi olan sosyalizm, kadının hem sınıfsal hem de cinsel ezilmesine yanıt veren bir dünya görüşüdür. Burjuva düzen koşullarında kadının özgürlüğü ve eşitliği mücadelesine elbette gereken önemi verir, fakat hukuksal planda çok ileri kazanımlar elde edilse bile, tam da sınıfsal ezilmeyle dolaylı bunların önemli ölçüde kağıt üzerinde kalmaya mahkum olduğunu ortaya koyar. Zira, kadının ezilmeyle hak yoksunluğundan değil kapitalizmin ekonomik karakterinden kaynaklanır.

Günümüzün “sosyalist feministleri” ise, işçi sınıfının ideolojisi olan sosyalizm ile bir burjuva ideolojisi olan feminizmin evliliğini gerçekleştirilmeye çalışıyorlar. Bu çabaya Marksizmin tahrifatı eşlik ediyor. “Sosyalist-feminist” ya da “marksist feministler”, “Marksizmde bulunduğunu düşündükleri kategorik boşlukları doldurma çabası içinde” olduklarını, “Sosyalizmle-kadın hareketi ittifak ilişkisini kurmak” istediklerini söylüyorlar. “Dogmatik Marksistler cinsiyetler arasındaki güç ilişkilerinin sınıf ilişkilerini nasıl şekillendirdiğini ortaya koyamadıkları ölçüde, ayrı bir cinsiyet ilişkileri teorisi oluşturmak durumunda kalmak”, “Marksistlerin kadınla erkeğin kapitalizmi farklı deneyimlemeleri, patriyarkal ilişkileri görmemesi ve ev içi emeği gözetmemeleri” vb. söylemlerle kendi varoluşlarını gerekçelendiriyorlar. Bu bakışın ürünü olarak sınıf mücadelesinden soyutlanmış bağımsız kadın örgütlerini savunuyorlar. Kadın-erkek ilişkisini, kapitalist üretim ilişkilerin bağımsız ele alınamayacak olan ev ekonomisinin sınırlarına hapsediyor ve bunları da Marksizme dayanarak yaptıklarını iddia ediyorlar.

Kadın sorununda biricik gerçek çözüm!

Kadın sorununun toplumsal bir sorun olduğunu ortaya koyan Marksizm, tüm diğer temel toplumsal sorunlarda olduğu gibi kadın sorununda da gerçek ve köklü çözümün, bu sorunu yaratan toplumsal koşulların yok edilmesiyle olanaklı olduğunu ifade eder. Bu nedenle toplumsal düzenin ürettiği sonuçlara karşı değil, temellerine karşı mücadeleyi esas alır.

Sınıf ilişkilerini dışta bırakarak cinsiyet ilişkilerini açıklamak olanaklı değildir. Marksizm, kadın sorununu ve cinsiyet ilişkilerini sınıfsal temelleriyle ele alır. Cinsiyet eşitsizliğinin, sınıfsal eşitsizliğe dayanan toplumsal sistemden kaynaklandığını ifade eder. Bu bakışın ürünü olarak, kadının kurtuluşunun yegane yolunun, işçi-emekçi kadın ile işçi-erkek emeğin sınıfsal temelde birleşerek, özel mülkiyet ve sömürü düzeni kapitalizme karşı mücadelesinden geçtiğini söyler.

Dolayısıyla, işçi ve emekçi kadınlar için özgürleşmenin ve gerçek kurtuluşun yolu, burjuva düzenden kaynaklanan tüm diğer temel toplumsal sorunlar gibi kadın sorununun da gerçek ve kalıcı çözümünü sağlayacak olan sosyalizm mücadelesinde yerini almasıyla olacaktır.

Bir genç komünist kadının kaleminden...

İnsanlık onuru için bir parça bilinç, bir tutam direnç!

Günümüzde tecavüz; hemen hemen her gün gazetelerin üçüncü sayfa haberlerinde ve emperyalist savaşların bilanço istatistiklerinde kendisine genişçe yer bulmaktadır. Bunun yanı sıra devletin sindirme araçlarından biri olan tecavüz, işçi ve emekçi, devrimci kadınların her an karşısına çıkabilen bir saldırı biçimidir.

Sömürünün çocuğu, insanlığın utancı: Tecavüz...

İlkel komünal dönemin ardından kadının tarihsel yenilgisiyle beraber ortaya çıkan tecavüz, sömürü sisteminin yarattığı bir biçim olarak varlığını sürdürür. Özel mülkiyetin keşfiyle başlayan bu süreçte kadının bir mülk olarak değerlendirilerek alınıp satılan bir meta konumuna indirilmesi tecavüzü ortaya çıkaran maddi koşullardır. Toplumda kadının ikinci sınıf konumu; mülkiyeti elinde toplayarak ataeril sistemin baş kahramanı erkeğin, kadına sahip olma, ezme, sömürme ve hatta bedenine hükmetme algısını doğurmuştur. Bu algı sömürü sistemlerinin ideologları tarafından kutsanmış ve körüklenmiştir.

Tarihsel olarak sınıflı toplumların baskı ve sömürü zinciri içerisindeki bir halka olan tecavüz, kapitalizmin yarattığı buhran dönemlerinde artmakta, ekonomik buhranın dışı vurumu olarak kendini göstermektedir. Ataeril kültürle beraber ele alındığında görülecektir ki, tecavüzü yaratan ve yaşatan sömürünün kendisidir.

Son dönemde artan tecavüz olayları haklı bir öfkeyle karşılanmakta ancak bu haklı öfke yanlış kanallarda yol alarak erkeğin “bilinci”ne ve “hayvansı duyu”larına sıkışmaktadır. Ne var ki, erkeğin “bilinci”ni belirleyen ve “hayvansı duyguları” nı yaratan olgular bütünü gözden kaçırılmaktadır. Tecavüzün maddi koşullarını, amacını kavrayışa çıkarmadığımız ölçüde, “sapık” olarak görülen bir kişinin tecavüzü deliliğe, bir polisin tacizi düzenle bütünleşmeye dek varabilir. Bunun örnekleri çokça bulunmaktadır.

Evet; tecavüz, bedene uygulanan bir saldırının ötesinde insan onuruna, kimliğine yönelen, insanı adeta hiçleştirerek boyutta kapsamlı ve sarsıcı bir saldırdır. Etkilerinin psikolojik ve sosyal yanlarıyla beraber bir ömür boyu sürdüğü bu saldırıda “insanlık” adına en ufak bir kırıntı bulmak mümkün değildir.

Böyle olsa da saldırının karakterinden ve yarattığı etkiler üzerinden tecavüzü tek başına ele aldığımızda düşebileceğimiz idealist yaklaşımlardan ziyade komünistler olarak bu saldırı biçiminin tarihsel kökenlerini, toplumsal maddi koşullarını ve egemenlerin elinde oynadığı rolü irdelemek gerekir. Tecavüzü ortaya çıkaran maddi koşulları algılamadığımız oranda işi erkeğin “bilinci”ne vardırarak kaçınılmaz olur ki, bu da belirttiğimiz gibi idealizmin kör kuyusunda çırpınmak anlamına gelir. Ortada bir suç ve suçlu varsa, tecavüz olayının kendisinde değil, tarihin içerisinde gelişen üretici güçlerin yarattığı toplumsal ilişkilerde aramak gerekir.

Bir işkence yöntemi olarak tecavüz...

Tecavüz, tarih boyunca baskı aracı olarak kullanılmıştır. Günümüzde de baskı ve sindirme aracı olarak işlev gören tecavüze devlet erki sık sık başvurmaktadır. Özellikle ilerici ve devrimci kadınlara yöneltilen tecavüz kişiyi hiçleştirme amacı gütmektedir.

Devlet, bir sınıfın diğer sınıflar üzerinde uyguladığı zorun-şiddetin örgütlü biçimidir. Ve böyle olduğu ölçüde kendisine yönelen muhalif hareketleri sindirme onun en temel işlevlerinden biri olmaktadır. Bunun için çeşitli baskı araçlarını devreye sokmaktadır. Tecavüz de bu baskı araçlarından yalnızca biridir. Etkileri bakımından diğer işkence yöntemlerinden fiziksel ve psikolojik boyutlarıyla daha sarsıcı olduğunu kabul etmek gerekir. Ancak bu kabul, tecavüzü ayrı bir kulvara koyarak ona karşı ortaya konulacak tutumu zayıflatmamalı aksine bilince çıkarılarak celladın yüzüne tükürülmelidir.

Suçlu kapitalizmin kendisiyse, onu ayakta tutmaya çalışan uşakların uyguladığı en küçüğünden en büyüğüne her bir davranış aynı kin ve bilinçle karşılık bulmalıdır. Bu kin sınıf kininden, bilinç ise sınıf bilincinden başka bir şey değildir.

İnsanlığın hafızasında eski acı bir anı olacak tecavüz...

Kadının tarihsel yenilgisiyle beraber tarih sahnesine çıkan tecavüz, bu yenilginin son bulmasıyla da ortadan kalkacaktır. Kadın, devrim mücadelesi içerisinde özgürleşecek ve prangalarını kıracaktır. Ve ancak sömürünün son bulduğu günlerde insanlığın hafızasında eski acı bir anı olacaktır tecavüz. İnsanlık onuru işkenceyi yenecek ve erkeği de kadını da özgür ve eşit bir dünyada insanlaştıracaktır.

Bugün ise kadın sorununu ideolojik ve politik boyutlarıyla irdeleyen biz komünistlere düşen görev, tecavüzün arka planını görebilmek, toplumsal olaylara bu çerçevede bakabilmek ve bu saldırıya karşı bilincin ve ideolojinin silahıyla kuşanarak mücadeleyi büyütmehtir.

Kadın sorunu, KESK ve feminizm

Uzun yıllardır reformist sol harekette, Kürt hareketinde ve KESK’te kadın sorunu çerçevesinde feminizmin etkisi altında bir gelişme yaşandı. Feminist düşünceler ise dünyada ve Türkiye’de çeşitli evrelerden geçerek gelişti.

Dünya ölçeğinde gelişen liberal dalga, ‘80 darbesi, SSCB ve Doğu Bloku’nun çözülüşü ile üst üste iki darbe yiyen Türkiye sol hareketini de etkisi altına aldı. “Demokratik devrim” eksenli “halkçı-küçük burjuva devrimci” akımların önemli bir bölümünün “parlamentocu reformizm”e evrimi olarak tanımlayabileceğimiz bu süreç, ‘90’ların ortalarından itibaren işçi hareketinin geri çekilişi ile birlikte hız kazandı. Küçük-burjuva devrimciliğinden parlamentocu reformizme yaşanan bu “evrim”, KESK’te de hızla etkisini gösterdi. Fiili-meşru mücadele çizgisi yerini diyalogcu, protestocu çizgiye bıraktı. Sınıf mücadelesi “toplumsal muhalefet” derekesine düşürüldü.

Bu dönüşümün toplumsal mücadelenin çeşitli alanlarında da sonuçlar üretmesi kaçınılmazdı. Bu alanlardan birisi ise kadın sorunu oldu. Reformcu sol akımlar, hızlı bir biçimde feminist düşünceden etkilenerek, “sosyalist feminizm” kavramı üzerinden “sosyalizm” ile “burjuva feminizmi”ni buluşturdular.

Bugün bu reformist hareketler, KESK’e yön veren hareketler olarak, KESK’in politikalarının belirleyicisi konumundadırlar. Bu nedenle, KESK’in feminist yaklaşımı, bu reformist akımların kadın sorununa yaklaşımının izdüşümüdür. Mor renge boyanmış eylemler, reformist akımların popülist yaklaşımıyla tam bir uyum içinde gerçekleşmektedir. Erkeksiz kadın yürüyüşleriyle kendini taçlandıran süreç, tüm demokratik örgütlenme ve faaliyetlerde tam bir kadın-erkek ayrışmasına doğru evrilmektedir. Toplumsal bütünlüğünden soyutlanmış kadın sorunu, salt erkek egemenliğine karşı mücadeleye ve demokratik reformların elde edilmesine indirgenebilmektedir. Bu yaklaşımı, söylemlerinden politikalarına, örgütlenme tarzından eylem biçimlerine kadar görebilmekteyiz.

KESK’te “kadın” politikaları

“Kadınların kurtuluşunun toplumsal cinsiyet temelinde emek/üretim, cinsellik/beden ve aile alanlarındaki ilişkilerimizin kadınların ortak mücadelesi ile yeniden düzenlenmesi ile mümkün olacağına inanıyoruz.” (“KESK’li kadınlar Şiddetin Her Türü Biçimine Karşı”, KESK Kadın Dergisi, KESK’in Sesi özel sayısı, 25 Kasım 2012, S: 4)

“Bu direnç ve ısrar yargının başta feministler olmak üzere kadın hareketi tarafından ‘erkek adalet’ olarak tanımlanmasına yol açmış ve bu doğru tarif, mücadelenin rotası konusunda da bir berraklık sağlamıştır(...) En haklı politik taleplerimizden birisi kadınların ‘erkek adalet değil gerçek adalet’ talepleri olmuştur.” (Candan Dumrul, “Mevzu Kadına Yönelik Şiddetle Adalet Teferruatı!”, KESK Kadın Dergisi, KESK’in Sesi özel sayısı, 25 Kasım 2012, S: 13)

“Var olan toplumsal cinsiyet rollerinin kadınlar ve erkekler tarafından sorgulanması, kadını meta olarak gören zihniyetin değişmesi gerekiyor. Yoksa erkek bir yolunu bulup öldürmeye devam ediyor.” (Sakine Esen Yılmaz, “25 Kasımdan 25 Kasımlara”, EĞİTİM-SEN Kadın, Kasım-2012, S: 4)

KESK’in yayınlarına yansıyan yukarıdaki alıntılar, KESK’te kadın sorunundaki hakim politikalara ayna tutuyor.

Bir emek örgütü olan KESK’te de, KESK’e hakim siyasal anlayışların evrimi ile birlikte, emekçi kadın mücadelesi kadın mücadelesine, kadın-erkek kamu emekçilerinin birleşik mücadelesi yerini “kadınların örgütlü mücadelesi”ne bırakmıştır. Bu evrim, kadın kamu emekçilerinin bir sınıfın parçası olarak örgütlü mücadeleye daha ileriden katılma çabasını, kadın emekçilerin cinsiyet eşitsizliğine ve erkek egemenliğine karşı mücadele zeminine daraltmıştır. Kadın kamu emekçilerinin sorunlarının bir kısmını ifade eden cins eşitsizliği temelindeki mücadelenin yönü de, sistemin temellerine değil, erkeğe doğru çevrilmektedir. Böylelikle kadın emekçilerin bilinçleri bulandırılmakta, kadın kamu emekçilerinin vermesi gereken mücadele salt cinsiyet temelli sorunlarına sıkıştırılmakta, aynı zamanda kadın-erkek kamu emekçilerinin birleşik mücadelesi zedelenmektedir. Elbette ki bu politikalar, kadın emekçilerin örgütlenme ve eylem tarzını da doğrudan belirlemektedir.

KESK’in örgütlenme ve eylem tarzına egemen olan feminizm

KESK de dahil olmak üzere, mevcut sınıf örgütleri içinde, bu örgütlerden bağımsız olmayacak komisyon-komite-kol vb. oluşumların, kadınların mücadeleye katılımını kolaylaştırması açısından işlevsel oldukları çok açıktır. Bu komisyonlar ile emekçi kadınlar, hem yaşadıkları sınıfsal sorunları hem de kadın olmaktan kaynaklı sorunları doğrudan ve rahat bir şekilde ifade etme olanaklarını yakalamış olacaklardır. Böylesi bir örgütlülük, emekçi kadınların öne çıkmasına ve mevcut sınıf örgütleri içinde etkinleşmesine hizmet edecektir.

Peki, KESK’te kadın örgütlenmesi bu işlevi mi taşımaktadır? KESK kadın örgütlenmesi (Kadın Meclisi, Kadın Sekreterlikleri ve Kadın Komisyonları) kadın mücadelesini diğer tüm mücadele alanlarından kopararak kendi içine hapsedmektedir. Kadın emekçileri ilgilendiren sorunlar ve talepler, KESK’in örgütlülüğünün dışında ele alındığı gibi, kadın emekçilerin ufku da salt kadın olmaktan kaynaklı sorunlara daraltılmaktadır.

Bazı örnekler vererek bu durumu somutlayalım:

* 2005 8 Mart “Dünya Emekçi Kadınlar Günü”, İstanbul başta olmak üzere pek çok kentte iki ayrı miting kutlamasına sahne oldu. Devrimciler kadınlı-erkekli, “Dünya Emekçi Kadınlar Günü”nü kutlarken, liberal-reformist akımlar sadece kadınlardan oluşan

yürüyüş kortejleriyle “Dünya Kadınlar Günü” mitingi yapmışlardı. KESK tabii ki reformist-feminist mitingde yerini almıştı. Sonraki yıllarda da KESK’in bu tablosu değişmedi. Dahası KESK Kadın Meclisi üzerinden bağlayıcı kararlara da dönüştürüldü.

* KESK’in 25 Kasım 2009’da “toplu sözleşme ve grev hakkı” talebiyle gerçekleştirmiş olduğu grev, 25 Kasım “Kadına yönelik şiddete hayır günü”nü gölgelediği ve buradan hareketle kadın sorununu önemsizleştirdiği gerekçesiyle KESK içindeki kadın örgütlerinden tepki almıştı. Bu da göstermektedir ki, KESK içinde var olan kadın örgütleri, sendikal mücadeleyle kadın sorununu ayırıştırmakta, bunları birbirlerinin karşısına koymaktadır. Toplu sözleşme ve grev hakkıyla kadına karşı şiddet olgusunu birleştiremeyen KESK ve KESK kadın örgütleri, bu olay vesilesiyle sığ anlayışını bir kez daha ortaya koymuştur.

* 2012 tarihli KESK Kadın meclisinin aldığı kararlar ise ibretliktir. Kararda; Hizmet üretiminden gelen gücümüzü kullanarak 8 Mart’ın tatil ilan edilmesi talebinin öne çıkarılması; 8 Mart’ın kadın örgütlerinden, emek, meslek örgütlerinden ve siyasi partilerden kadınlarla ortaklaşarak örgütlenmesi ve kutlanması; Anayasa mücadelesinin bu konuda çalışma yürüten kadın örgütleriyle ortaklaştırılması, KESK organlarında, 25 Kasım ve 8 Martlar’da kadın eylemleri dışında eylem kararı alınmaması maddeleri yer almaktadır. Bu kararlar çerçevesinde, “8 Mart resmi tatil ilan edilsin” talebiyle gerçekleştirilen ve yalnızca KESK üyesi kadınların katılımıyla gerçekleşen iş bırakma eylemi, erkeksiz yürüyüşlerden sonra erkeksiz grevler dönemine girildiğini ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak...

Kadın sorunu, feminist akımların çizdiği yüzeysel çerçevenin çok ötesinde güçlü toplumsal temelleri olan bir sorundur. Ataeril sisteme karşı verilen mücadele kapitalizme karşı mücadelenin, yani kadın mücadelesi sınıf mücadelesinin bir parçası olmadığı sürece, kadınların yaşadığı sorunların çözüm yolunu açacak olan güçlü mücadeleler örgütlenemez.

KESK, kadın dayanışması yerine sınıf dayanışmasını, kadın kadına mücadele yerine emekçi kadınla emekçi erkeğin birlikte mücadelesini temele almalıdır. Kapitalizmin sınıf çelişkilerine ve özüne dokunmadan kadın sorununun çözülmemeyeceği döne döne ortaya konularak feminist-reformist anlayış teşhir edilmelidir. Öte yandan kadın sekreterlikleri, kadın komisyonları sınıf mücadelesini temele alan bir örgütlenme anlayışıyla yeniden yapılandırılmalıdır. Tüm sendika birimlerinde tarihsel olgu ve olaylar sınıfsal özyle birlikte ele alınarak, kadın sorunu sınıf sorununun bir parçası haline getirilmelidir. Bu hiç de kadın sorunu çerçevesindeki mücadelenin demokratik boyutunun küçümsenmesi değildir; tersine bu mücadelenin de, doğru bir bakış açısıyla ele alınması ölçüsünde, daha güçlü bir biçimde yükseltilmesine hizmet edecektir.

Bu görev ise, kadının kurtuluşunun, sınıfsal sömürünün ve özel mülkiyetin ortadan kalkmasıyla mümkün olacağını düşünen ilerici-devrimci sosyalist kamu emekçilerine düşmektedir.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Devrimci kadınlar kurultaya hazırlanıyor...

Sınıf devrimcileri, 10 Şubat günü İstanbul'da yapılacak Devrimci Kadın Kurultayı'nın çalışmalarını sürdürüyor.

İzmir'de, Çiğli Organize'de Roteks, Vena ve Belgü Tekstil'de çalışan işçilere Emekçi Kadın Bülteni ulaştırıldı. Yine kurultay hazırlıkları kapsamında örgütlenen kampanya çerçevesinde tekstil, plastik ve metal fabrikalarında işçilerden imza toplanıyor.

Ankara'da "8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal önemi ve 8 Mart tutumu" başlıklı seminer Sincan'da 27 Ocak günü gerçekleştirildi. 8 Mart gündemli bir seminer de, 29 Ocak akşamı Ekim Gençliği tarafından gerçekleştirildi.

Kızılay, Tuzluca'yır, Tekmezar, Şirintepe ve Ege mahallelerine afişler yapıldı. Sincan'da 12. Cadde'de ve merkezde kurultay çağrıları yapılırken, kadın emekçilere ve kurumlara yönelik etkinlik çağrıları devam etti. Dikmen ve İlker caddelerine de afişler yapılırken, birebir ev ziyaretleriyle emekçiler panele davet edildi.

Sendikalar, odalar, demokratik kitle örgütleri de ziyaret edilerek kadın sorununun sınıfsal kökeni üzerine tartışmalar yapıldı.

Bursa'da faaliyetler afişlerin yapılmasıyla devam etti. Afişler merkez, İnönü Caddesi, Atatürk Caddesi, Cumhuriyet Caddesi, Fomara Meydanı, Fevzi Çakmak Caddesi, Kıbrıs Şehitleri Caddesi ve Ulubatlı Hasan Bulvarı, Namazgah ve Gökdere hattına yapıldı. Afiş çalışması sırasında sınıf devrimcilerine para cezası kesildi.

28 Ocak 2013 | Ankara

GOP'ta BDSP'liler haftalar önce eğitim ve okuma çalışmalarına başladılar. Kadın kurultayının gündemlerinin yer aldığı eğitim ve okuma çalışması haftalık sunumlar şeklinde gerçekleştirildi.

Kurultay materyalleri sanayi havzalarında ve mahallelerde kullanıldı. Elmabahçesi, Topkapı, GOP, Gazi Mahallesi, Karadolap Mahallesi başta olmak üzere birçok alana afişler yapıldı. Kurultay çağırın bildiriler mahallelerde ve fabrikalarda kullanıldı. Ev toplantıları ile kurultay hazırlıkları sürdürüldü.

Esenyurt BDSP, 26 Ocak günü Esenyurt ve Beylikdüzü'nde emekçi kadınların katılımıyla ev toplantıları düzenledi. Toplantılarda, 'Maden' filmi izlendi. **Küçükçekmece**'deki Şahintepe Cumartesi Pazarı ile Atatürk Mahallesi'ndeki Pazar Pazarı'nda ve Zeytinburnu metrobüs çıkışında kurultaya çağrı bildirileri emekçilere ulaştırıldı.

İkitelli-Atatürk Mahallesi civarına Devrimci Kadın Kurultayı afişleri yapıldı. İkitelli Tatlıses Köprüsü'nde de ajitasyonlarla yapılan bildiri dağıtım sırasında **Kızıl Bayrak** emekçilere ulaştırıldı.

Pendik merkezde kurultay bildirilerinin dağıtım yapıldı. Ajitasyon konuşmaları ile emekçiler kurultaya çağırıldı. Kurultay afişleri Konaşlı, Aydınlı, Esenyalı, Sanayi ve Aydos mahallerine, işçi ve emekçilerin geçiş güzergahlarına yapıldı.

Gebze ve Çayırova'da kurultay afiş ve bildirileri mahallelerde ve merkezi noktalarda kullanıldı.

Tatlıkuyu, Fen İş, Mudurnutepe, Develi Durağı'na, Ulaştepe ve Emek mahallelerine yaygın bir şekilde afişler yapıldı. Mevlana Mahallesi, Ulaştepe ve Mudurnutepe'de yaygın bir şekilde bildiri dağıtım yapıldı.

Kayseri şehir merkezinde kurultay çağrı afişleri kullanıldı. Battalgazi, Dersim ve Ziya Gökalp semtlerinde hazırlık toplantıları yapıldı.

Emekçi Kadın Komisyonu 27 Ocak'ta "8 Mart'ın tarihsel arka planı" konulu bir seminer düzenlendi.

Adana'da 26 Ocak günü Sanayi İşçileri Derneği'nde "anne-baba-çocuk iletişimi" konulu bir söyleşi gerçekleştirildi. İkinci seminer konusu olan "kadın sorunu ve sosyalizm deneyimleri" 27 Ocak günü tartışıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir-Ankara-Bursa-İstanbul-Gebze-Kayseri-Adana

Ankara'da kurultay çağrısına saldırı

Ankara'da Devrimci Kadın Kurultayı bildirilerini dağıtan ve saldırıya uğrayarak gözaltına alınan sınıf devrimcileri, 29 Ocak günü gece saatlerinde serbest bırakıldılar.

Bildiri dağıtımını yapmak için Balgat'ta bulunan Sementa Tekstil fabrikasının önünde bulunan 2 sınıf devrimcisine patron-ÖGB ve ustabaşı olduğu tahmin edilen 15-20 kişilik bir grup saldırı. Henüz dağıtım başlamadan saldırıya uğrayan sınıf devrimcilerini bir işçi yakını aracına alarak alandan uzaklaştırabilirdi. Bu olay üzerine, başka bir devrimci, düşen eşyaları almak için olay yerine gittiğinde aynı grubun sözlü tacizine uğradı. Bunun üzerine çıkan kısa süreli arbedenin ardından polis geldi. Saldırgan grubu alandan uzaklaştıran polisler kadın devrimciye kimlik sordu. Bu keyfi tutumu kabul etmeyen sınıf devrimcisi fabrika çıkışı esnasında işçilere yaşananları teşhir etti. Kimlik göstermeyen devrimci sivil polisler tarafından gözaltına alınmak istendi. Daha sonra iki sınıf devrimcisi daha olaya müdahale etmek için geldiğinde toplamda 3 kişi zorla -biber gazlı saldırı ile- gözaltına alındı. Devrimciler gözaltı sırasında "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Katil polis hesap verecek!" sloganlarını attılar.

Bu sırada fabrikadaki bazı işçilerin devrimcilere sahip çıktıkları görüldü.

Gözaltına alınan devrimciler Balgat 10 Nisan Polis Karakolu'na götürüldü. Sementa patronundan ve saldırgan gruptan şikayetçi olmak isteyen devrimciler, gözaltı işlemi yapılmadığı halde keyfi bir biçimde saatlerce alıkonuldu. TMSH ve Güvenlik Şube ile konuşan polis amirinin "Biz ceza verecek birşey bulamadık" sözleri durumun keyfilikliğini ortaya koydu. Saldırı sırasında darp edilen sınıf devrimcisi rapor olarak şikayetçi oldu. Gece 01.30 sıralarında ise 3 kişi de serbest bırakıldı.

Ankara BDSP'den basın toplantısı

BDSP, saldırıyla ilgili olarak 30 Ocak günü İHD Ankara Şube'de bir basın toplantısı gerçekleştirdi.

"Devrimci sınıf faaliyeti engellenemez! Sementa patronu hesap verecek!" başlığıyla düzenlenen basın toplantısında ilk olarak BDSP adına yapılan açıklama okundu. Basın metninde Sementa patronunun sınıf düşmanı kimliği teşhir edildi ve bu tür saldırıların devrimcilerin iradesi ve kararlılığı karşısında sökmeyeceği vurgulandı. Patron-polis işbirliğine de değinilen BDSP açıklamasında saldırının tesadüf olmadığı ve başka hazımsızlıkların ürünü olduğu belirtildi.

Daha sonra saldırı esnasında darp edilen ve gözaltına alınan devrimciler yaşadıklarını anlattılar.

Kızıl Bayrak / Ankara

"Devrimci Kadın Kurultayı'na yürüyoruz"

"Özgürlük, eşitlik ve sosyalizm mücadelesinde Devrimci Kadın Kurultayı'na 2 hafta kala çalışmalarını sürdüren sınıf devrimcileri 27 Ocak Pazar günü yaptıkları eylemle mücadeleyi büyütme ve kurultaya katılım çağrısı yaptı.

Ümraniye'den sınıf devrimcileri kurultay gününe çağırın bir eylem yaptı. "Emperyalist savaşa ve NATO'ya karşı çıkıyoruz, Devrimci Kadın Kurultayı'na yürüyoruz" şiarlı eylemde emperyalist savaş vurgusu ön plana çıktı.

Demokrasi Caddesi Üçler Market'in önünde yürüyüşle başlayan eylem Sarıgazi Meydanı'nda okunan basın metniyle son buldu.

Eyleme İTO-Teknopark direnişçi işçileri de destek verdi.

İzmir'de 27 Ocak günü Konak Eski Sümerbank önünde gerçekleştirilen eylemde "Kadına yönelik şiddete, cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye karşı mücadeleyi büyütelim, Devrimci Kadın Kurultayı'nda buluşalım" ozaliti açıldı.

Açıklamanın ardından çevredeki emekçi kadınlara "Emekçi Kadın Bülteni" verilerek panele çağrı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye-İzmir

Suriye'de yıkıcı savaştan çıkış arayışları...

İkinci yılını tamamlamak üzere olan Suriye'deki olaylar, ülkenin yarısını harabeye çevirmiş durumda. Yakılıp yıkılan kentler, mülteci durumuna düşürülen milyonlar, öldürülen on binler, gerileyen ekonomi, yaygınlaşan işsizlik, yoksulluk, açlık, kışkırtılan etnik, dinsel, mezhepsel ayrılıklar, çöküşün eşliğine gelen eğitim ve sağlık sistemi...

Suriye halklarının bedelini ödemediği ve ödemekte olduğu bu vahim tablonun oluşmasında Baas rejimi, dinci-gerici muhalefet, emperyalist güçler, başta Türkiye-Katar-Suudi Arabistan üçlüsü olmak üzere gerici bölge devletlerinin payı var. Her birinin kendine göre çıkar ve hesapları olan bu güçlerin hiçbiri, Suriye halklarının sorun ve talepleriyle ciddi anlamda ilgili değil.

Suriye'de yaşayan halkların ve emekçilerin sorunlarıyla ilgilenen sol/sosyalist güçler ise, yazık ki, olayların bu noktaya varmasını önleyebilecek güçten yoksundu. Hem uzun yıllar yoğun baskı altında kalmaları hem hareketin ilk döneminde yeniden tutuklanmaları, kitlelerle buluşmalarını zorlaştırmıştır. Bu durum, zaten hazırlıklı olan dinci-gerici güçlere kitle hareketini istismar etme kolaylığı sağladı.

Emperyalistlerle gerici bölge devletlerinin sürece doğrudan müdahale etmeleri, kökten dinci çetelerin birçok ülkeden Suriye'ye taşınması ise, kısa sürede işlerin çığırından çıkmasına neden oldu. Baas yönetiminin, ilk günden şiddeti esas alan bir politika izlemesi, olayların bu noktaya varmasında önemli bir rol oynamıştır. Gecikmeli olarak bazı adımlar atması ise, pek etkili olmadı. Zira bölgenin "üçlü gerici cephe"si (Türkiye-Katar-Suudi Arabistan) ve emperyalistlerin desteğine yaslanan gerici muhalefet ve kökten dinci çeteler, Baas yönetiminin sayılı günleri kaldığı hezeyanına kapılmış, bu da yıkıcı savaş ateşinin birçok kente sıçramasını kaçınılmaz kılmıştır.

Baas rejimini yıkma planları tutmadı

Suriye'deki olayları fırsat bilen emperyalistlerle bölgedeki işbirlikçileri, Suriye'yi "ikinci Libya" haline getirme planını uygulamaya başladılar. Bu süreçte AKP iktidarının özel bir rol oynadığını vurgulamak gerekiyor. Patavatsız açıklamalarıyla öne çıkan Tayyip Erdoğan, öyle bir hezeyana kapıldı ki, olayların ilk aylarında bile Baas yönetimine birkaç hafta ömür biçebilmişti.

Bölgede üçlü gerici cephenin sağladığı milyon dolarlar, silahlar, eğitim ve lojistik destek, Türkiye sınırının "açık kapı" haline getirilmesi, arkada ise emperyalist güçlerin yangına körükle gitmesi, pek çok ülkeden transfer edilen gözü dönmüş katillerden oluşan kökten dincilerin Suriye'ye yığılması...

İşte bu tabloya bakan AKP şefi ve onun gibiler, "hedefimize ulaşmak üzereyiz, Şam'da dinci, Amerikancı, neo liberal bir yönetimi işbaşına getirmenin eşliğindeyiz" vehmine kapıldılar. İki de bir Beşar Esad'a ömür biçme fütursuzluğunda bulunmaları bundandır.

Bu gerici güçlerle onların güdümünde hareket eden Müslüman Kardeşler, Özgür Suriye Ordusu (ÖSO), yurtdışındaki muhalifler ve kökten dinci çeteler Suriye'yi bir savaş alanına çevirmeyi başardılar. Güya

Baas diktatörlüğünü yıkmak istiyorlardı, oysa yıkım ve katliamlarda ondan geri kalmadılar. İki yıla yakın süre geçti, bu kadar destek, bu kadar silah, bu kadar petro-dolarlara rağmen, Suriye'de tek bir kenti bile denetleyecek güce ulaşamadılar. Denetledikleri bölgelerde ise, halka ortaçağ zihniyetini dayatan dinci-gericiler, siyasal ve ahlaki açıdan Baas'ın çok gerisinde olduklarını, icraatlarıyla kanıtladılar. Din ve mezhep ayrımcılığını kışkırtmaları ise işin çabası...

Görünen o ki, bu aşamada Baas yönetimini yıkabileceğine inanan pek muhalif kalmadı. Rusya ve Çin'in net duruşundan dolayı emperyalist güçlerin doğrudan saldırı düzenleme şansı da olmayınca, gelinen yerde ÖSO ve kökten dinci çetelerle Beşar Esad yönetimini yıkmanın mümkün olmadığını, neredeyse tüm taraflar kabul etmek zorunda kaldı. Nitekim daha önce, defalarca Esad rejimi ile görüşmeyi kesinlikle reddettiklerini açıklayan Suriye Ulusal Koalisyonu (SUK) Başkanı Muaz el Hatib bile, gözaltındaki muhaliflerin serbest bırakılması ve sürgündeki Suriyelilerin pasaportlarının yenilenmesi durumunda Esad rejiminden yetkililerle doğrudan temas kurmaya hazır olduklarını duyurdu.

Gerici cephede sarsıntılar

Savaşın uzamasına rağmen beklenen sonuca ulaşılamaması, kökten dincilerin denetim altına aldıkları bölgelerde şeriat ilan edip pek çok vahşi katliama imza atmaları, Baas yönetiminin azımsanmayacak bir kitle desteğine sahip olduğunun anlaşılması, muhalif olanların bir kesiminin ise, gerici muhalefetten uzaklaşması, ordunun bütünlüğünü önemli ölçüde koruyabilmesi ve içerideki ilerici muhalefetin savaş sarmalına karşı açık bir tutum alması, Rusya'nın rolü vb....

Bu etkenlerden dolayı olayların bu mecrada seyretmesi gerici cephede sarsıntılar yarattı. Suudi kralı, kökten dincileri tahti için tehlike olarak görmeye başlayınca, Suriye'deki çatışmaların siyasal görüşmelerle çözülmesi gerektiğini savunmaya başladı. Mezhep kışkırtıcılığı yapan iki uydu kanalını kapattı. Muhtemeldir ki, petro-dolar musluğunu da kısmıştır. Böylece 'üçlü gerici cephe' önemli bir bileşenini yitirmiş oldu.

Emperyalist cephenin başı olan ABD ise, Afganistan bataklığından kurtulamamışken, ekonomik krizin ağır yükü altında ezilirken ve içteki sosyal

sorunlar giderek ağırlaşırken, Suriye'de bir savaşa girişemeyeceğini, bizzat Barack Obama'nın açıklamalarıyla ilan etti. İngiliz emperyalizmi dolaylı yollarla savaşı kışkırtsa da, doğrudan müdahale etmeye hevesli görünmüyor. AB bileşenleri ise, gerici muhalefeti desteklemekle yetiniyor. İşin içine girmesi için yoğun baskılara maruz kalan Ürdün Kralı Abdullah da, baskılara karşı koyarak kenarda durmayı başardı...

Bu tabloda işin yükü Fransız emperyalizmi ile Türkiye-Katar ikilisine kalmış görünüyor. Ancak bunların güdümündeki ÖSO, kökten dinci çeteler ve yurtdışındaki Suriye Ulusal Koalisyonu'nun ülke içindeki halk desteği sınırlıdır. Bu koalisyonun iç bütünlükten yoksun olduğu, başkan konumundaki Muaz el Hatib'in Esad yönetimiyle görüşmeye hazır olduğunu ilan etmesi, koalisyonun ise bunu reddetmesiyle su yüzüne çıkmıştır. Birçok sorunla malul bu güçlere dayanarak Baas rejimini yıkmaya girişiminin başarıya ulaşma olasılığı sıfıra yakın görünüyor.

İlerici muhalefet siyasi diyalogdan yana

Silahlı çeteler bir yana bırakılırsa, Suriye muhalefeti başlıca üç gruba ayrılıyor.

İlki, ülke içinde bulunan ve daha çok sol/sosyalist veya ulusalcı/yurtsever parti, grup ve kişilerden oluşan muhalefet. Bu güçler bir bütün oluşturmaları da, savaşa karşı çıkma konusunda mutabıktır. Bu güçler hem Baas yönetiminin hem ÖSO ve diğer güçlerin silahlı çatışmalara son vermesini talep ediyor. Tüm tarafların katılımıyla, geçiş süreci için bir "ulusal kurtuluş hükümeti"nin kurulması gerektiğini savunuyor.

İkincisi, ülke dışında bulunan ve hem savaşı hem dış müdahaleyi reddeden Suriye Ulusal Eşgüdüm Organı (SUEO) adı altında birleşen parti, örgüt ve gruplar. Cenevre'de konferans düzenleyen bileşenleri, yayınladıkları sonuç bildirgesinde Baas yönetimiyle bir masa etrafında görüşmeye hazır olduklarını beyan ettiler. Belli şartları olmakla birlikte, SUEO bileşenleri savaş, yıkım ve katliamların durdurulması için Beşar Esad yönetimini muhatap kabul etmeye hazır olduklarını ilan ettiler.

Üçüncüsü ise Suriye Ulusal Koalisyonu (SUK). Bu oluşum hem silahlı çeteleri destekliyor hem emperyalist müdahaleyi açıkça savunuyor. Verili durumda savaşı sürdürmekten yana tutum alan tarafı oluşturuyor. Bu gerici oluşumun hem iç bütünlükten yoksun hem halk arasındaki desteğinin zayıf olduğu belirtiliyor. Bu oluşumun kitle desteği olan bileşeninin Müslüman Kardeşlerle sınırlı olduğu kabul ediliyor.

Halkın büyük çoğunluğu savaş istemiyor

Muhalefetin savaşı reddeden birinci ve ikinci kesiminin temsil ettiği eğilimin güç kazanma ihtimali yüksek görünüyor. Zira savaş, yıkım, yoksulluk ve ölümden bıkmış milyonlarca Suriyelinin beklentilerine denk düşen bir çözüm planı önermiyor. Baas karşıtı veya destekçisi, toplumun önemli bir kesimi, bedelini ödedikleri bu yıkıcı savaştan kurtulmak istiyor.

Savaşa son verecek bir çözüm isteyenler çoğunluğu oluşturuyor; bu konuda farklı taraflar mutabık. Ancak yansyanlar, toplumun bu kesiminin aktif bir politik tutum içinde olmadığına işaret ediyor. Sol/sosyalist güçlerin toplumun bu çoğunluğunun en azında ileri kesimiyle birleşmeyi başarabilmesi durumunda, savaşı sona erdirecek bir geçiş sürecinin başlatılması noktasında etkili bir rol oynayabilirler.

Belirtelim ki, içerideki muhalefetin önemli bir kesimi de, Baas yönetimini dikta bir yönetim olarak tanımlıyor. Ancak kökten dincilere ve emperyalist müdahaleye de şiddetle karşı çıkıyor. Savaş dairesinden çıkışı sağlayacak bir geçiş sürecinin, demokratik hak ve özgürlükler alanının genişletilmesi, sivil, laik, demokratik bir yönetimin kurulmasını kapsaması gerektiğini dile getiren sol/sosyalist muhalefet, savaşın yarattığı yıkımla vahim boyutlara ulaşan sosyal sorunlara çözüm üretilmesi gerektiğini de savunuyor.

Baas yönetimi taviz vermeye hazır görünüyor

Ayakta kalma gücünü korusa da hem içeride hem dışarıda sıkışan Baas yönetimi de, çözüm için muhalefetin farklı kesimleriyle masaya oturmaya hazır olduğunu döne döne beyan ediyor. Bu konuda yasal düzenlemeler yapıldığı, pek çok muhalif şahsiyetle ilgili tutuklama kararlarının kaldırılacağı, pasaportlar verileceği ve ülkeye dönenlere yasal koruma sağlanacağına dair resmi açıklamalar da yapılıyor.

Baas yönetiminin pek çok açıdan bir dikta yönetimi olduğu bir gerçek. Bu tür yönetimlerin taviz vermemek için ayak direttiği deneyimlerle de sabittir. Bununla birlikte Baas rejiminin ciddi bir sarsıntı yaşadığı, dahası muhalefetle bir ortak buluşma noktası bulmadan, silahlı çetelerle baş etmesinin olası olmadığı, Esad ve çevresi tarafından da anlaşılmalı görünüyor. Ekonomik ambargoya, dış güçlerin müdahalesine ve silahlı çetelerin kuralsız savaş yöntemlerine rağmen, tek bir kenti bile muhaliflere kaptırmamış olsa da, Baas yönetiminin kolay atlatamayacağı bir sarsıntı geçirdiği ve taviz vermek zorunda olduğunu idrak ettiği görünüyor. Nitekim uzun yıllar zindanlarda tutulan sol/sosyalist liderlerin bir kısmı artık devlet televizyonundaki tartışma programlarına bile katılabiliyor.

Bu kadarını, emekçilerin talepleriyle başlayan kitle hareketinin kazanımları saymak gerek. Bu hareket, hedefinden saptırılmış, daha vahimi bölgedeki gerici güçlerle emperyalistlerin Suriye’ye müdahale etmesine vesile olmuş olsa da, belli kazanımlar yaratmıştır. Nitekim muhalefetin önemli bir kesiminin dış müdahale ve kökten dinci silahlı çetelere cepheden karşı olması, hareketin farklı mecralarda ilerlediğinin de delilidir.

En genel hatlarıyla tablo böyle olsa da, yıkıcı savaşın kısa sürede sona erdirilmesi kolay görünmüyor. Zira hem silahlı çeteler hem bunların arkasındaki gerici güç odakları, savaşı sürdürmekte ısrar edeceklerdir. Ancak emperyalist müdahale ve silahlı çetelere karşı olan muhalefetin önerdiği geçiş süreci “ulusal kurtuluş hükümeti”nin kurulabilmesi durumunda, yıkıcı savaşta ısrar eden güçlerin zayıflatılması mümkün olabilir.

Verili koşullarda, Suriyeli emekçiler için bundan daha ileri bir çözüm ufukta gözükmemektedir. Henüz iktidarı ele geçirecek gücü olmayan, ne bilinç ne örgütlülük ne donanım yönünden buna hazır olan emekçilerin, bu savaştan biran önce kurtulmaları hayırlı olacaktır. Aksi halde etnik, dinsel, mezhepsel parçalanmayı kışkırtan ortaçağ zihniyetinin egemen olması anlamına gelir ki, bu, Suriye ve bölge halkları için felaketlerin uzun yıllara yayılmasından başka bir sonuç yaratamaz.

Kanal kentleri sıkıyönetim ve sokağa çıkma yasağını boşa düşürüyor

Müslüman Kardeşler’e (İhvan) mensup olan Mısır Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi, kanal kentlerinde (Port Said, İsmailiye, Süveyş) bir aylık süreyle sıkıyönetim ilan ederek, kitle hareketini zor yoluyla bastırmayı denedi. Ancak onlarca kişinin katledilmesi, bir o kadarının tutuklanması ve savrulan tehditler, beklenen sonucu yaratamadı. Hem başkent Kahire’deki Tahrir Meydanı’nda hem kanal kentlerinde eylemler devam ediyor. Bu da terör sopasının, İhvan yönetiminin beklediği etkiyi yaratmadığını bir kez daha göstermiş oldu.

Kanal kentlerinde sokağa çıkma saatinin başlamasından sonra sokaklarda futbol maçları yapıldı, insanlar caddelerde dolaşmaya çıktı, esnaflar işyerlerini açtı vb. Tüm bunlar sokağa çıkma yasağının bir hükmü olmadığını, kanal kentlerinin sakinlerinin yaşağı tanımama konusunda kararlı olduklarını kanıtladı. Bu da, kağıt üzerindeki yasalardan çok, mücadelenin pratik alandaki seyrinin önemli olduğunu gösteriyor.

İktidara yerleşme çabasını sürdüren İhvan ve diğer dinci-gerici güçler, kitlelerin sokak eylemlerine devam etmesine tahammül etmek istemiyorlar. Doğaları gereği, emekçilerin demokratik hak ve özgürlüklerden yararlanmasına tepki duyan dinsel gerici koalisyon, ABD’nin sağladığı gaz bombalarının ölçsüz bir şekilde kullanılmasının yeterli olmadığını, eylem yapma hakkını kullanan muhaliflere kurşun sıkılması gerektiğini savunuyor. Nitekim eylemlerin altıncı gününde de kolluk kuvvetleri, Tahrir meydanında iki genci katletti.

Olayların devam etmesi üzerine Mursi ile muhalif güçlerin görüşme masasına oturması gerektiğini dile getiren Muhammed El Baradey’in çağrısına, tepki gösteren dinci-gerici güçler, İhvan-Muhalefet görüşmesine karşı çıktılar. Mısır’daki İslamcılar, Muhammed Mursi’nin muhalefetle, özellikle de

Ulusal Kurtuluş Cephesi’yle görüşmesinin gereksiz olduğunu ilan ettiler. Dinci gerici parti ve sefeli gruplar, görüşmelere değil devlet terörünün daha da azgınlaştırılmasına gerek olduğunu açıkça savunmaya başladılar.

Bu çağrı, dinsel gericilerin, emekçilerin demokratik haklarını kullanmasına bile tahammül edemediklerinin yeni bir kanıtıdır. Yani her yerde olduğu gibi, Mısır’da da dinsel gerici, karşı-devrimci bir rol oynuyor.

Cumhurbaşkanı Mursi de, birçok icraatlarıyla, işçi ve emekçilerin sokaklara çıkmasına tahammül etmek istemediğini göstermişti. Bir oldu-bitti ile anayasaya eklediği maddelerle kendine ‘firavun’ yetkileri tanıyan Mursi, gerici zihniyetini tüm çıplaklığıyla herkesin gözleri önüne sermişti.

Oysa isyan halinin devam ettiği Mısır’da, kitleleri sopa ile zapturapt altına almak kolay değil. Bundan dolayı dinsel gerici İhvan yönetimi ve destekçileri, isyanın dolaysız kazanımı olan özgürlükler alanını ortadan kaldıramıyorlar.

“Rejimin kurumları parçalanacak, devlet dağılacak, kaos ortamı oluşacak” söylemiyle sıkıyönetim ilanı ve kolluk kuvvetlerinin zorbalığını meşrulaştırmaya çalışan dinsel gerici koalisyon, 25 Ocak isyanının kazanımlarını ortadan kaldırma hesabı içindedir.

Karşı-devrimci bir misyon üstlenen dinsel-gerici koalisyon, kısa sürede niyetlerini belli etmek zorunda kalmıştır. Bu pervasızlığa rağmen, İhvan temsilcisi olan Mursi’yi ‘firavun’ yetkisiyle donatıp, toplumsal hareketi ezme girişimleri Mısırlı emekçilerin direnişine çarpacaktır. Kanal kentlerinin sıkıyönetim saldırısını püskürtmeleri, direnme kararlılığının gücünü göstermiştir. Olaylar halk isyanının dinamiklerini ezmenin kolay olmadığını, tersine daha da güçlenme eğiliminde olduğuna işaret ediyor.

Mali’nin emperyalist istilası ve ötesi...

1960’ta Fransa’nın sömürgesi olmaktan çıkan Mali, eski kolonist Fransa’nın yeniden işgaline uğradı. Dünyanın en yoksul ülkelerinden biri. Aynı zamanda Afrika Kıtası’nın altın rezervlerine sahip üçüncü ülkesi. Ayrıca yeni teknoloji ve nükleer santrallerin vazgeçilmez olan uranyum kaynaklarına sahip Mali’de, Tuareglar’ın yaşadığı bölgede yeni petrol yataklarının keşfedildiği söylenmekte. Bunlara, önemli bir alanı çöl olan Mali’nin başta Fransa olmak üzere emperyalist devletlerin nükleer silah deneme alanı olduğu gerçeği eklenirse ‘istikrarsızlaşan’ Mali’nin, yeniden stabilize edilmesinin önemi anlaşılır olmaktadır.

Mali’yi, varlığı bile tartışma konusu olan eski bir anlaşmaya dayanarak işgal eden emperyalist Fransa’nın burjuva ‘sosyalist’ Cumhurbaşkanı Francois Hollande, “Fransız askerlerin, İslamcı militanlarla mücadele eden Mali hükümetine destek” için gönderildiğini söylerken yalan söylüyordu. Fransa Dışişleri Bakanı Laurent Fabius da, “Fransa’nın doğrudan müdahalesi sadece birkaç hafta alacaktır” derken yalan söylüyordu. Müdahalenin üzerinden geçen süre söylenenlerin yalan olduğunu fazlasıyla kanıtladı. Asıl olan Fransa’nın eski kolonileri üzerindeki tarihsel hak iddiasıdır. 1960’larda Mali ile Senegal’in bir federasyon oluşturmasını askeri bir müdahaleyle engelleyen Fransa, bugün, Mali’yi işgal ederek bölgeyi istikrarsızlaştıran asıl unsur olmuştur.

Dünya gericiiliğinin Fransa’nın Mali işgaline desteği, diplomatik desteğin sınırlarının da ötesinde, fiili bir desteğe dönüşmüştür. Bu koalisyonun ‘Bölgeye Kore ve Çin’in ilgisinin giderek artmakta olduğu’ tesbitini yapan tarih profesörü Jean Pierre Vallat, Mali’ye yapılan emperyalist müdahalenin, bir bütün olarak batı emperyalizmi tarafından desteklenmesinin emperyalist karakterini ve amacını ortaya koyuyordu.

Fransa emperyalizmi Libya’nın işgalinde olduğu gibi bugün de Suriye’ye askeri müdahalenin önde gelen savunucusu olmuştur. Uluslararası ‘sorunların çözüm’ünde militarizmin baş savunucusu olan Fransa’nın Mali’ye müdahalesi, savaş yanlısı politikalarının bir devamı olarak gerçekleşmiştir.

Mali’ye yapılan emperyalist müdahale ve işgalde de aynı oyun sahnelendi. Kendi beslemeleri olan ve Libya’nın işgali döneminde silahlandırılarak ortaya saldıkları El-Kaide ve benzeri çeteleri, bu kez Mali’de kendilerine rakipmiş gibi sundular. Oysa aynı uşaklarını Suriye’de silahlandırmakta bir mahzur görmüyorlar. Mısır ve Tunus’ta eski ve zamanı geçmiş, Binali ve Mübarek uşaklarının yerine medeniyetler savaşının “karşı kutubunda” yer alanların, Müslüman Kardeşler’in iktidara gelmelerinin yolunu açtılar. Mali ve Afganistan işgalinde bahane olarak kullandıkları “İslamcı militanlarla mücadele” yalanına sarılan emperyalist çeteler ‘İslamcı militan’ çetelerini, Suriye’de silahlandırmakta bir mahsur görmüyorlar.

Esenyurt'ta coşkulu karne eylemi

Bir süredir karne eyleminin hazırlıklarını sürdüren Esenyurt Devrimci Liseliler Birliği, milyonlarca liselinin karne aldığı 25 Ocak Cuma günü Esenyurt'ta yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Gerici, piyasacı eğitim anlayışını teşhir eden devrimci liseliler, temsili karne yakıp kalem kırarak eğitim sistemini protesto ettiler.

Afiş faaliyeti, bildiri dağıtımları, film gösterimleri ve periyodik toplantılarla hazırlanan eylem coşkulu ve kitlesel bir şekilde gerçekleştirildi.

Coşkulu yürüyüş

Esenyurt Lisesi önünde "Eğitim sistemi yine sınıfta kaldı! Karneler sizin olsun gelecek bizimdir! / Devrimci Liseliler Birliği" pankartının açılması ve sloganlarla başlayan eylem, Uğur Dershane önüne yürünerek devam etti. Dershane önünde yapılan konuşmalarda dershanedeki öğrencilere seslenilerek liseliler mücadele alanlarına çağrıldı.

Dershane önündeki konuşmaların ardından kitle

Köyiçi Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Meydanda okunan basın açıklamasında ise milyonlarca öğrencinin karnelerini aldığı günde asıl değerlendirilmesi gerekenin eğitim sisteminin tablosu olduğu vurgulandı.

Geride kalan dönemde, 4+4+4 olarak formüle edilen kademeli eğitim sisteminin sonuçlarının görüldüğü ifade edildi.

Karnelerin çürümüş düzenin aynası olduğu belirtilen açıklamada liselerde, dershanelerde mücadeleyi büyütme ve baştan aşağı çürümüş olan eğitim sistemini bu düzenle birlikte alaşağı etme çağrısı yapıldı. Açıklamanın sonunda tüm liseliler Devrimci Liseliler Birliği çatısı altında mücadeleyi yükseltmeye çağrıldı.

Liselilere mücadele çağrısı

Basın açıklamasının ardından söz alan Abdi İbrahim direnişçisi **Mehmet Ergün**, işten atıldıklarını ve bir aya yakın süredir direnişte olduklarını belirterek, işçilerin haklarını gasp eden bu sistemin onların çocuklarının da geleceğini çaldığını söyledi.

Ardından söz alan **BDSP temsilcisi** de, işçi ve emekçilere sömürü ve köleliği reva gören bu sistemin onların çocuklarına da geleceksizliği dayattığını ifade etti.

Uyuşturucu, fuhuş ve yozlaşmaya karşı sesini çıkarmayan polis ve devletin söz konusu olan devrimci liseliler olduğunda baskı uyguladığını ifade eden temsilci, baskıların sonuç vermeyeceğini dile getirdi. Devrimci mücadele mirasından da örnek veren BDSP temsilcisi, mücadele çağrısıyla konuşmasını noktaladı.

Konuşmaların ardından devrimci liseliler karneleri yakıp, kalemlerini kırarak eğitim sistemini protesto ettiler. Eylem, Çav Bella, Gündoğdu, Büyü parçalarının hep bir ağızdan söylenmesi ve halaylar çekilmesiyle son buldu.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Ankara DLB'den Devrim Okulu

Ankara DLB, liselerin tatile girmesinin ardından Devrim Okulu örgütledi. Devrim Okulu'nun ilk etkinliği 26 Ocak günü Mamak İşçi Kültür Evi'nde yapıldı. İlk günkü programda Yılmaz Güney'in "Zavallılar" isimli filminin gösterimi yapıldı. Ardından Yılmaz Güney sineması ve toplumsal gerçekçilik üzerine söyleşi gerçekleştirildi.

Film gösteriminin ardından Devrim Okulu'nu ve programını anlatan bir konuşmayla başlayan söyleşi film üzerine konuşmalar ile devam etti. Açlık, yoksulluk gibi kavramların günümüzde de yakıcılığını koruduğu, Yılmaz Güney'in filmlerinde yaşamdan gerçeklikleri anlattığının altı çizildi. Katılımcıların film üzerine yorumlarını aktardıkları söyleşide, filmin çekiminden bugüne 40 yıl geçmesine rağmen halen aynı sorunların yaşandığı, hatta sorunların daha da katlandığı ifade edildi. Yılmaz Güney filmlerinin yıllardır izlenmesinin nedeninin toplumsal yaşamın gerçeklerini anlatabilmesi olduğu üzerinde duruldu. Örgütlenme ihtiyacı tartışmaları ile birlikte ilk gün programı sonlandırıldı.

Devrim Okulları'nın ikinci etkinliği ise 28 Ocak günü yapıldı. "Felsefe söyleşi" başlığı altında gerçekleştirilen etkinlikte 'kişinin özneleşmesi' üzerine canlı tartışmalar yapıldı. Tartışmalar sırasında liseliler "İnsan nedir?", "Ne için ve nasıl mücadele etmelidir?" sorularının cevaplarını tartıştılar.

Kızıl Bayrak / Ankara

DLB çalışmalarından...

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), liselerin sömestr tatiline girmesine rağmen çalışmalarını sürdürüyor. Esenyurt'ta karne eylemi üzerine değerlendirme toplantısı yapan DLB'liler, Ümraniye'de *Liselilerin Sesi*'ni liseli gençliğe taşıdılar.

Esenyurt'ta değerlendirme toplantısı

Esenyurt'ta, 25 Ocak'taki karne eyleminin ardından bir kez daha biraraya gelen DLB'liler önümüzdeki dönemin mücadele gündemlerini tartıştılar ve planlamalarını gözden geçirdiler.

Toplantıda, eylemin kısa sürede örgütlenmesine rağmen katılım ve coşku açısından anlamlı bir etki yarattığı görüşünde ortaklaşıldı. Yapılan konuşmalarda, bu tablonun anlamlı olmakla beraber daha da ileriye taşınması gerektiği vurgulanarak önümüzdeki dönemde yapılacaklarından tartışmalar yürütüldü. Önümüzdeki dönemde liseli gençliğin temel gündeminin YGS-LYS olduğu ve bu doğrultuda güçlü bir faaliyet yürütmek gerektiği söylendi.

Ümraniye'de *Liselilerin Sesi* yükseliyor!

Ümraniye DLB, Mehmetçik Lisesi ve TOKİ Lisesi çevresine karne gündemli afiş çalışması gerçekleştirdi. DLB, öğrencilere ara karnenin verildiği 25 Ocak günü de Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde stant açarak liseli gençliğe *Liselilerin Sesi* dergisini ulaştırdı. Standın önünde "Eğitim sistemi yine sınıfta kaldı" şiarının yazılı olduğu ve karne şeklinde tasarlanan afişler asıldı.

Dergi satışı sırasında yapılan sohbetlerle liseliler eğitim hayatının eşitsiz ve adaletsiz olduğunu belirttiler.

Çiğli'de liselilerden etkinlik

Okulların ara tatile girdiği ilk gün olan 26 Ocak Cumartesi günü liseliler etkinlikte buluştu.

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nde yapılan etkinlikte emperyalist kapitalist sistemin önemli kurumlarından biri olan Dünya Ticaret Örgütü'nün ve uyguladığı politikaların neye hizmet ettiğinin teşhirinin yapıldığı "İSYAN" adlı film gösterildi.

Gösterimin ardından film değerlendirildi. Sağlığın paralı hale getirilmesi, dünyanın emperyalizmin yağmasına açılması, başka bir dünyanın mümkün olduğu konuşulurken liselilerin kendi okullarında yaşadıkları sorunlar tartışılarak neler yapılması gerektiği üzerinde duruldu. Liseliler okullarda yaşadıkları mücadele deneyimlerini aktardılar. Serbest kıyafet, imam hatip orta okulları, servis sorunu ve kantin boykotu tartışılan sorunlar olarak öne çıktı. Yeni dönemde liselilere dönük daha kapsamlı ve verimli çalışmalar yapılması planlandı. Bu doğrultuda ayda bir film gösterimi yapılması kararlaştırıldı. Ayrıca tartışılan başlıklar üzerinden *Liselilerin Sesi* dergisine yazılar yazılması kararlaştırıldı.

Liselilerin Sesi / İstanbul- İzmir

“Terörizmin Finansmanının Önlenmesi Hakkında Kanun Tasarısı” mecliste...

Baskı ve denetime yasal kılıf geliyor!

AKP hükümeti “Terörizmin Finansmanının Önlenmesi Hakkında Kanun Tasarısı” ile tüm toplum üzerindeki baskıyı arttırmaya çalışıyor. TBMM Adalet Komisyonu’nda kabul edilen tasarı önümüzdeki günlerde meclisin gündemine gelecek. Bu yasa ile sermaye devleti, düzene karşı tüm muhalif hareketleri ve tüm sermaye çevrelerini mali açıdan da denetim altına alacak, denetim altına almanın ötesinde istediği zaman el koyma hakkını yasalacaktır.

11 Eylül ve sonrası

Ekim Devrimi’nin ardından 20. yüzyıl boyunca emperyalist-kapitalist sistem baş düşman olarak gördüğü sosyalist kampı temel mücadele gündemi olarak belirlerken, her türlü aracı bu mücadeleye karşı seferber etmiştir. Faşizmin güçlenmesine, BM, NATO gibi emperyalist kurumların kurulması, açık-gizli örgütlenmelerle dış ve iç savaş aygıtlarının devreye sokulması, Komünizmle Mücadele Dernekleri benzeri örgütlenmelerin kurulması, komünizm propagandasının yapılmasının suç sayılmasına kadar birçok örnek verilebilir. Tüm bunlar sistemin sosyalizm ‘belası’ndan kurtulma çabalarıydı.

‘89 çöküşüyle birlikte sistem savaş alanını genişletti. Özellikle 11 Eylül’ün ardından terör tanımını değiştiren ve kapsamını genişleten sistem, ihtiyaçları doğrultusunda çıkardığı yasalarla yeni bir takım adımlar atmaya devam ediyor. “Ya bizim tarafımızdasınız ya da terörün!” ikilemini ortaya koyan ABD emperyalizmi tüm dünyayı kendi bekası için savaşın içine çekmiş durumda. Yugoslavya, Afganistan, Somali, Irak, Suriye ve birçok ülkede ve tüm dünyada gücünü arttırmaya çalışan ABD buna uygun uluslararası yasaları da çıkarttırmaya devam ediyor.

Yasanın uluslararası boyutu

Birleşmiş Milletler tarafından 10 Ocak 2000’de imzaya açılan “Terörizmin Finansmanının Önlenmesine Dair Uluslararası Sözleşme”ye 11 Eylül’ün ardından Türkiye de imza attı. Aradan geçen 12 yılın ardından da yasa tasarısı olarak meclise geldi.

Uluslararası boyutta Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nin listesinde yer alan El Kaide ve Taliban üzerinden gerekçelendirilen, tüm dünyadaki mali dolaşımın denetim altına alınmasının bir parçası olarak ele alınması gereken sözleşme ile imzası olan 34 ülkedeki birçok para alış-verişi denetim altına alınmaya çalışılmaktadır.

Sözleşme ile istedikleri kişi, dernek, şirket vb. hesabına el koyma ve bunu da sadece konseyin kararına dayandırarak yapma hakkına uluslararası yasal kılıf giydirmiş oluyorlar. Bunun meşruluğunu da 34 ülkenin imzasına dayandırıyorlar.

Sözleşmenin Türkiye boyutu

İktidara geldiği ilk günden beri erkini güçlendirmeye çalışan AKP, devletin bütün mekanizmalarında tam hakimiyet kurmak için adımlar

atmaktadır. Emperyalizmin bölgesel çıkarları ve Türk burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda bunları yapan AKP, aradan geçen 12 yılda epeyce mesafe katetmiş bulunuyor. Sadece hükümet olmasının ötesinde ordu, emniyet, üniversiteler, yargı, eğitim, medya üzerinde tam bir hakimiyet kurmuştur. Yapılan operasyonlarla düzen içi ve düzen dışı tüm muhalif odakları sindirmeyi hedeflemiş, bunda da belli bir başarı elde etmiştir.

“Terörle Mücadele Yasası” ile “terör” kavramını yeniden ele alan sermaye devleti, kapsamını genişletirken her türlü muhalif hareketi “terör” kapsamına almanın yasal dayanağını oluşturmuştur. Bu adımını bugünlerde gündeme getirilen yasa ile finansman alanında gerçekleştirecektir. Düzen içi çatışmada hizaya sokamadığı kesimleri mali olarak köşeye sıkıştırmayı tercih eden AKP, bunu artık bir takım vergi kaçakçılığı veya yargı hikayelerine konu etmeden yapmanın yasal kılıfını hazırlıyor.

Bu yasa ile de finansman anlamında denetimin arttırılacağı, aynı zamanda da özellikle sermaye grupları üzerinde tahakküm uygulanacağı ortada. Bu açıdan BDP’nin yasayı Kürt işadamlarına dönük bir saldırı olarak değerlendirmesi de yerindedir. Ancak yasayı sadece bu açıdan ele almak yetersiz olacaktır zira amaç sadece burjuvazinin içindeki bir hesaplaşma değildir.

Sendika, oda, dernek gibi birçok kurumun hesaplarına istedikleri zaman sorgusuz, sualsiz, yargı kararı olmadan el koyabilmenin yolu açılmaktadır. Bunun kendisi mali denetimden öte psikolojik bir baskı ve denetim anlamına geliyor. İktidar erkinin istenildiği gibi kullanılması demektir. Sınıf mücadelesine katkı sağlayan-sağlamayan tüm kesimlerin, kurum ve kişilerin denetim altına alınması anlamına gelmektedir.

Madde madde yasanın getirdikleri

Uluslararası boyutun Türkiye ayağında AKP pervasızlığı kendisini bir kez daha göstermektedir. Hazırlanan yasa tasarısında yer alan maddeler bunu tüm açıklığıyla ortaya koymaktadır.

Madde 3: TMK Kapsamında terör suçu kabul edilen fiillere ilişkin fon sağlanması veya toplanması yasaklanmıştır.

Tüm konser ve dayanışma etkinliklerini ve eylemlerini, basın açıklamalarını TMK kapsamına alan sermaye devleti bu madde ile finans yönüne yönelik müdahaleyi de yasalastırıyor.

Madde 4: Daha önceden örgüte fon sağlayan, tespit edilmesi halinde örgüt üyesi olarak cezalandırılacak.

Terör tanımını ve üyelik tanımını genişleten sermaye devleti üye olmakla beraber üye gibi çalışmak maddesini TMK’ya sokmuş ve hiçbir delile sahip olmasa da üyelik cezasını verebilmenin önünü açmıştı. Bu madde ile bunu mali yöne de taşımaktadır. Ayrıca geçmişe yönelik bir araştırma içine de girileceği, “daha önceden örgüte fon sağlayan” ifadesi ile ortaya çıkıyor. Dayanışma amaçlı bir konser bileti, kart almak, kalem almak da bu kapsama sokulursa şaşırılmamak gerekiyor. Zira tüm işçi eylemleri ve dayanışma etkinlikleri terör

kapsamına sokulmaya çalışılmaktadır, yasa da bu konuda bir boşluk bulunmamaktadır.

Madde 5: Malvarlığının dondurulması kararı, yargı kararı olmaksızın yapılabilecektir.

“Yargı kararı olmaksızın” bu kararın alınabilmesi Teksas kanunlarının geçerli olduğu anlamına gelmektedir. Kaldı ki düzen yargısı da sistemin dışında kararlar vermemektedir.

Madde 6: Yabancı devlet hükümetleri tarafından yapılacak malvarlığının dondurulmasına ilişkin talepler hakkında karar verme yetkisi Değerlendirme Komisyonu’na aittir.

Madde 7: Değerlendirme Komisyonu’na suçun işlendiğine dair makul sebeplere dayanarak yabancı ülkelerdeki malvarlığının dondurulması için talepte bulunma yetkisi verilir.

Bu iki madde ile yetki alanını ülke sınırlarının dışına taşıyan devlet, imzaladığı uluslararası sözleşmeden aldığı güçle bunu yapmaktadır.

Madde 9: Değerlendirme Komisyonu; yargısal güvenceye bağlanması gereken bir hususta, doğrudan idare tarafından oluşturulan bir kurul niteliğindedir.

Oluşturulan Değerlendirme Komisyonu ile idarenin yani hükümetin ve bakanlıklara bağlı çalışan kurumların yetki alanının genişletilmesi ve iktidar erkinin tek elde toplanmasına hizmet etmektedir. Birçok konuda sorgusuz, sualsiz, yargısız karar alma hakkı bu yasa ile karara bağlanmaktadır.

Tüm bunlar, burjuvazinin AKP hükümeti eliyle işçi, emekçiler ve tüm muhalif kesimler üzerindeki baskısını, denetimini arttırmaya çalıştığını açıkça göstermektedir.

Özellikle TMY ile ilişkilendirilmesi, yargı kararı olmaksızın karar alma yetkisinin verilmesi, Değerlendirme Komisyonu’nu burjuva hukukuna ve yargının dahi üzerine koymaktadır. Yasa bu haliyle neredeyse toplumun her alanına müdahale edebilecek bir dikta rejiminin yasal formlarından biridir.

Ancak bizler bilmekteyiz ki, tüm yasalar mevcut işleyişin birer yansımalarıdır. Zaten burjuva hukukuna uygun olarak veya olmadan yapılanların yasalarla güvence altına alınması ve kılıf giydirilmesi olan bu yasanın da bizler için bir meşruluğu ve hükmü yoktur.

Zorunlu işçilikten ihaleli köleliğe...

Zincirlere dolanmış dev üzerine...

T. Kor

Proletaryanın kimliği bil ki çeliğin dövülmesi gibi meşakkatli bir sürecin sonucunda şekillenmiştir. Öyle üç-beş yıllık değil, yüzyılları bulan ezilmişliğin yanında yüzyılları bulan özgürlük ve eşitlik düşlerinin sonucudur. Adını kazanmak için kan ve can bedeli mücadele edenlerdir bugün sınıfın ruhunu var edenler... Fakat sınıf kimliği yekpare mermer de değildir. Kazanacağı son savaşa kadar yengiden çok yenilgi almak zorunda olanlar, bedeninde geçmişin yaralarını taşır. Ruhunda rüzgarla savrulan şanlı kavga bayrakları vardır ama birkaç maddi çıkar uğruna çok ihanet görmüştür. Bugün ruhunu yaralayan, ayağa kalkmasını zorlaştıran bu yaralardır.

O ruh ki estirdiğinde yeli, dünden bugüne ne varsa yılmış, yorgun olanı alıp götürür. Lakin estirdiğinde...

Bu topraklarda burjuvazi geç öğrendi işçinin kanını emerken “gönüllülük” esasını, “istediğin yerde çalışabilirsin” demeyi. Bunun için tarihi, ezilen emekçileri zorla fabrikalara taşıyarak başladı. Köylerinden koparılıp alınan binlerce gencin hayallerini işgal ederek fabrikaları doldurdular. Zonguldak’ta zorunlu işçilik oldu yapılanın adı. Tercih şansı bulunmayanların tercihini yapan burjuvazi, 12 saatlik vardiyaları dayatıp, yemek ve barınmayı işçinin karşılmasını buyuruyordu. Günü geldi madende çalışmak zorunluluğu tercihe döndü. Sonu ölüm olan kara mezarlara her gün gönüllü indi işçiler. Zira yerüstünde çalışmaktan daha fazla ücreti vardı.

**Zorunlu işçilik = kölelik,
kölelik = taşeron!**

Madenlerde hayat alan sistemin işçiyi köle olarak görmediğini söyleyebilir misin? İşçi hayatını riske ederek sermayesini katlama peşinde olanların “kayıp zaman” oluşmaması için, metan gazı ölçümünü olması gereken sınıra kaç katı aralıklarla yaptığını bilir misin? Madenlerde ücret şartlarını kazılan metre başına yapmak zaten ölümü dayatmaktır. Ölmeyen işçiye sefalet mahkumdur. Çünkü adının önündeki sıfat taşerondur. Bunun için madenlerde zorunlu işçilik dönemleri unutulmuyor, bunun için yaşananı kimse inkar edemiyor.

Yasaları kendisi için paspas etmeyi adet edenler, şimdi taşeronluğun kılıfını daha geniş diyor. Düne kadar “hizmet alanlarında çalıştırılabilir” denen taşeron işçiler artık üretimin omurgası haline geliyor.

Eski düzen, yeni kölelik!

Bölgesel asgari ücret, kıdem tazminatının fona devri, Ulusal İstihdam Stratejisi, Taşeron Yasası, Toplu İş İlişkileri Yasası vb. nice hazırlık bir yanıyla var olan hakları tırpanlamayı, burjuvazi için ekonomik bir kaynak yaratmayı hedeflese de diğer yanında psikolojik bir savaş yattırıyor. İşçi sınıfının 12 Eylül darbesiyle kaybettiği mevzileri dolduran burjuvaziye aynı çatışma günlerinin yeniden doğmaması için kalkan oluyor. Bunun için tek başına kâr odaklı değil sınıf bilinçli bir hareket yürütülüyor. Patronlar “mahsulünü” sıkı denetliyor. Burjuvazi de bilir ki bereketli topraklardayız.

Lakin... toprak bereketliyken zararlı otlar da çabuk biter, topraktan o da yeni filizlenen çiçek kadar beslenir.

Bunun için çiçeğimizi kurutmak isteyenlere inat toprağı iki kez eşelemek, kontrol etmek gerek. Zira gecelerin sessizliğinde zararlılar yürüyor filizi kurutmak için.

Sınıfın bilincine yönelen her adımla biraz daha kök salıp biraz daha nüfuz ediyorlar. Yasalara “işveren” diye isim değiştirip girenler, bugün sendikaların lügatına da “üretmek”, “daha çok kazandırmak” tanımlarını katıyor.

**TÜLOMAŞ kapitalizmi
özümsemiş yapı...**

“Eğer Eskişehir’de sanayinin gelişmesi bir efsaneye konu olmuş olsaydı, herhalde başlangıçta, ‘Eskişehir denen ilde gözün alabildiği kadar ufka uzanan sulak ve verimli topraklar vardı’ diye başlar ve şöyle devam ederdi: ‘...Günün birinde bu zengin toprakları iki demir çubuk ikiye böldü ve kızgın buhar soluyan bir demir araba bu çubuklar üzerinden geçip gitti. O zaman insanlar bir de baktılar ki, bu demir arabanın sayesinde iraklar eskisi kadar irak değil; yer değişmiş, gök değişmiş, insanlar değişmiş, yeni yeni işler yapmaya başlamışlar...’

Bir hikaye anlatıyor bize Lokomotif AŞ fakat iki demir çubuğu döşeyenin, kızgın buhar soluyan demir arabayı yürütenin öznesi olmadan...

Hikayeler güzeldir lakin anlatıcı Türkiye Lokomotif ve Motor AŞ olunca sonu kirli bitiyor.

*“1 Şubat’ta gerçekleşecek olan ihaleye dair şartname ve ihale ilan da sitede yer alıyor. İhale ilanında işyeri hekiminin belirlenmesine dair ise ‘Ekonomik açıdan en avantajlı teklif sadece fiyat esasına göre belirlenecektir’ ibaresi yer alıyor. Bunun dışında gerekli şartlar ve belgeler uzun uzun sıralanıyor. Bu ihaleyle doktor alımı uygulaması bugün için belki de ilk.”**

Aktarılan haber sınıfı uyarıyor. Ufukta gelen bulutlar bereketi bırakmayacak bu topraklara. Zincirleri sıkıp, köleliği resmileştirmenin, bilinci esir almanın peşinde. Zorunlu işçilikle başlayan kölelik şimdi en az ücrete, en

çok çalışacak işçiyi arıyor. Köle olmakta, ücretini belirlemede özgürsün!

*“Onlara ödeme yapmak istiyorsan sen bilirsin... Burası özgür bir dünya!”***

İşçilere alın terinin karşılığını vermek üzerine iki taşeron patronunun replikleri bu gerçeklikte ne kadar filme aittir. Yaşanan da bu değil mi? İşçiler hak etmek için emeğini sömürüye açarken kazandığı hak dahi bir lütf olarak sunulur. Biat etmek ve sistemi kabul etmek hak ettiğini almak için koşul olur. Saldırı bir kez daha ekonomik değil psikolojiktir. Hedef sınıf kimliğidir. “İşveren” patron değil abi sıfatıyla anıldıkça sınıf kontrol edilebilir. Özgürlük sadece dilde kaldıkça izin verilebilir.

Son dememek için...

İşçiler devlet teröründen öğreniyor, bir kez daha kimin sınıftan olduğunu, sınıfını tanıyor ve de düşmanlarını... Çünkü en ufak hak talebine dahi saldırmak nasıl ki sınıf refleksiye, yarattığı bilinç de o kadar sınıfsaldır. Patronların köpeği olan polis terörü, sınıf kimliğini parçalayan bu zehri de temizliyor. Son dememek için bilinci diri tutmaya, tarihe bakmaya, anıları geleceğe taşımaya ihtiyaç var. Etkiyle, acı tecrübeyle kazanılan bilinç, savaşı zorluyor. Büyütülecek umut, kazanılacak zafer için bizim haykırmaya, bizim yumruğumuzu vurmaya ihtiyacımız var. Yoksa her geçen gün saf kölelik, özgürlük adıyla önümüze sunulmaya devam edecek. Uyuyan dev ayağa kalksa da zincirlerine dolanıp kalacak. Gelecek güzel, özgür günler için ilk adım; zincirleri parçalayalım!

* Bkz. kizilbayrak.net “İhaleyle pompa, motor ve doktor!” haberi (20.01.13)

** Bugün yaratılmak istenen Kiralık İşçi Büroları uygulamasının Avrupa’daki örneği “İşte Özgür Dünya” filminde anlatılıyor. Filmde Ken Loach göçmen işçilerin “flexible/esnek işçi” olarak çalıştırılmasını ve aracı patronların işçilerin haklarını sömürmesini anlatıyor.

Mücadele Postası

Cumartesi Anneleri avukatlarının yanında

Cumartesi Anneleri, 409. hafta eylemini başta geçtiğimiz hafta tutuklanan avukatlar olmak üzere, tüm katledilen, kaybedilen ve onlarca yıl hapis yatan avukatlara ithaf ettiler.

Galatasaray Lisesi önünde yapılan eylemde kayıp yakınlarından Hasan Ocak'ın abisi **Ali Ocak** ve Nihat Aydoğan'ın eşi **Halime Aydoğan** konuştu. Ali Ocak, emperyalizme hizmet için patriotlar ve askerlerin ülkeye getirdiği bir süreçte İçişleri Bakanlığı'na Muammer Güler'in atanmasının tehlikeli bir hazırlığa işaret ettiğini ifade etti.

Ardından Av. Şevket Epözdemir'in özgeçmişini okunup basın açıklamasına geçildi.

Basın açıklamasını kayıp yakınlarının avukatlarından **Av. Gülizar Tuncer** okudu.

Tuncer, kayıp yakınları avukatlarından Av. Şevket Epözdemir ve Av. Metin Can'ın kaybedilmesi ve katillerinin korunması sürecini aktararak, avukatlara yönelik baskıların bugün de devam ettiğini belirtti.

Avukatlara kumpas kurulduğunu ifade eden Tuncer şunları söyledi: *"Biliyoruz ki avukatlarımızın en büyük suçu gözaltında kaybedilenlerin, infaz edilenlerin, işkence görenlerin insan hakları ihlallerine maruz bırakılanların adalet arayışının mücadelesini vermeleridir."*

Açıklamanın ardından eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Komploya karşı suç duyurusu

Akit ve Star gazetelerinde hedef gösterilen gazeteciler, sözkonusu haberlere tepki göstererek suç duyurusunda bulundular.

ETHA editörü ve ANF muhabiri **Arzu Demir**, Özgür Radyo Genel Yayın Koordinatörü **Nadiye Gürbüz** ve Atılım Gazetesi Genel Yayın Koordinatörü **Sedat Şenoğlu** 29 Ocak günü İstanbul Adliyesi önünde gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla haklarında çıkan haberleri cevapladılar.

Basın açıklaması yapan Arzu Demir, "Bugün yine bir suç duyurusu için buradayız" diyerek benzer haberlerin tekrarlandığına dikkat çekti. "Hükümetin yarı resmi gazetesi gibi yayın yapan *Star* ve *Akit* Gazetesi, bizleri MLKP'li ilan ederek hedef tahtasına oturttu" diyen Demir, çıkan haberde Gazetecileri Koruma Komitesi ve Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü'nün de hedef alındığını ifade etti.

Demir, yapılmak istenenin tutuklu gazeteciler gerçeğinin üzerini kapatma çabası olduğunu belirtirken, buna izin vermeyeceklerini, tutuklu meslektaşlarının sesini duyurmaya devam edeceklerini, içerde ve dışarda yine yazacaklarını söyledi.

Demir, açıklamayı *Star* ve *Akit* gazeteleri ile haberde imzaları bulunan Zafer Kütük ve Yener Dönmez hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını ifade ederek bitirdi.

Necati Abay'ın eşi ve avukatı A. Gülizar Tuncer'in de katıldığı açıklamaya *Kızıl Bayrak* da destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kıyametiniz olacağız!

edeceğiz.

Karşında bilesin ki üç-beş işçi olmayacak. Bu bir sınıf savaşıdır. İşçi sınıfının savaşıdır. Savaşımız kazanana kadar devam edecek...

Bize açlık ve yoksulluk dayatılıyordu. Yarına geleceksiz bir yaşam dayatıyorlardı. Ucuz çalışma, uzun çalışma yanı sıra insanların sosyal hayatlarını bitirerek ilkel çağ koşullarında ücretli birer köle olduğumuzu ve bu koşulların hiç değişmeyecekmiş gibi olduğunu ortaya koyuyorlardı.

Yani kardeşler, bizlere sınıf savaşı dayatılıyordu. Bizler işçiydik. Bizler Yurtiçi Kargo işçileriydik. A'dan Z'ye hayata dair aklımıza gelecek ne varsa taşıyanlar ve yaşamı güzel kılanlardık. Biz taşıdıkça Yurtiçi patronu daha da zenginleşti. Çiftlik, şarap mahzeni, Silivri'deki meşhur evi, 26 yaşındaki genç sekreteriyle evlenmesi mi?

Sayın Arıkanlı sayısız şirketle hayat artık sana güzel olmayacak! Dayatmalarına boyun eğmeyeceğiz! Ucuz işgücü, uzun çalışma, sürgünlerin ve angarya dayatmaların, bu bize savaş çağrısıdır. Savaş çağrının kabulümüzdür.

Bizler Yurtiçi Kargo işçileri olarak örgütlü mücadele ile sendikal haklarımızı alana kadar kıyametin olmaya devam

Yurtiçi kargo işçileri

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Atatürk Bulvarı 109/19 Erciyes İşhanı, Kızılay / ANKARA

Özgürlük, eşitlik ve sosyalizm mücadelesinde

Devrimci Kadın Kurultayı'nda buluşalım!

10 Şubat 2013 - Saat: 13.00

Yer: Petrol-İş Sendikası Konferans Salonu

Adres: Altunizade Mah. Kuşbakışı Cad. No: 23 Üsküdar/İstanbul

İrtibat: 0 531 439 05 53 / devrimcikadinkurultayi@yahoo.com

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)